

Devrimci Karargah
devrim için savaşmayana sosyalist denmez

Program – Tüzük

Ekim 2021

Önsöz

"Örgütü, örgüt yapan, onu kitlelere tanıtan, programlar veya yaldızlı laflar değil, devrimci eylemdir." **Mahir Çayan**

İşçiler, emekçiler, köylüler, gençler, kadınlar, ilerici, yurtsever, aydınlar bu köhnemiş, kokuşmuş düzen yıkılmaz değil, yıkılır... Bunun için yüz yılların pasif, edilgen; „böyle gelmiş böyle gider“ anlayışından vazgeçmekten, kendi gücümüze güvenmek gerek... Özgür-eşit, sömürsüz bir gelecek için, zaferi elde edebilmek için bedelleri, yenilgileri göze alabilmek gerekiyor. Bu düzen yıkılmaz değil, yıkılır ama bunun için mücadele etmek gerek... Bunun için cüret, cüret ve daha fazla cüret gerekiyor, kaybedecek hiçbir şeyimiz yok! Ama kazanacağımız koskoca bir ülke, dünya var!

Bunun içindir ki insanlık tarihi aynı zamanda baskı, sömürü ve züllüme karşı ezilenlerin başkaldırı, mücadele tarihidir.

Spartaküs'ten Paris *Komünarlarına* tarih boyunca yürütülen mücadele ve ortaya çıkan tarihsel deney ve birikim, ödenen bedeller yürüttüğümüz mücadelenin mirası ve geçmiştir.

Marks, Engels'le başlayan ve Lenin, Stalin, Mao ile zenginleşen Marksizm- Leninizm (ML) Rehberimiz ve mücadelemizin önderleridir. *Rosa Luxemburg`tan, Clara Zetkinè, Ho Chi Minh`e* Che Guevara`dan *Fidel Castro* ve adını saymadığımız devrim önderleri bizimidir... Paris komünüyle başlayan ve Şanlı Ekim devrimi, Vietnam, Çin, Kore, Küba, Angola, Mozambik, Gine-Bissau, Laos, Kamboçya, Zimbabve ve Nikaragua vb sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları bizimidir.

Yaşadığımız topraklarda Şey Bedreddin, Börklüçe Mustafa, Torlak Kemal, Baba İshak, Dadaloğlu, Koroğlu, Pır sultan vb Ermeni sosyalistler, (*) M. Suphi ve TKP hiç kimseyi değersiz deyip bir kenara itmeyi doğru bulmuyoruz. Herkes, her olgu, kendi nesnel koşulları içinde değerlendirilerek yerli yerine konulmalıdır. Bu anlamda sosyalist hareketimizin gelişimi için, özverilerini esirgemeyen herkese saygı duyuyor ve sahip çıkıyoruz. Bir bütün olarak Türkiye Sol Hareketi tarihine iyilikleriyle, güzellikleriyle, zaaf ve eksiklikleriyle sahip çıkıyoruz.

Ülkemiz topraklarında ML temelde isyan bayrağını dalgalandıran ve bizlere büyük miras bırakan Başta Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve onların kurucusu oldukları THKP/C, THKO, TKP/ML'e öncülerimiz ve tarihsel mirasımızdır, bizimidir...

Bugün içinde geçtiğimiz süreçte On yıllardır devrimci hareket Türkiye emekçi halklarının ne politik ne de ideolojik temsilini yapabiliyor. 20'li yıllardaki komünist kuruluş, 60'lı yıllardaki militan çıkış ve onun geride biriktiği büyük mirasla ülke devrimci hareketi ve kitlelerin akin akin sistemde koparak bu potansiyel içinde yer almıştır. Ancak 12 Eylül askeri faşist darbesi karşısında alınan ağır yenilgiler ve dünyada ki değişimler karşısında bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi bu süreçten sonra, yaşanan örgütsel, politik ve ideolojik etkisizlik hali, devrimci hareketin tarihinde neredeyse üçüncü bir periyot durumunu alarak statüleşti. Statü, kendiliğinden gidişi örgüt ve siyaset pratiği olarak benimseyen, bundan çıkış için irade geliştirmeyen sol-Marksist kesimlerce her gün yeniden üretiliyor. Üçüncü dönemin egemen örgüt ve siyaset anlayışı statükoculuk olmuş durumdadır. Yeni bir devrimci çıkış, anılan sol statünün ve statükocu solculuğun üzerine yürünerek yapılacaktır. On yılların pratik politik statükocu solculuğu, onun örgütsel, politik ve ideolojik duruşunu karşımıza almadan, parçalamadan aşlamayacaktır.

20'lerden gelen komünist faaliyetin çıkızsızlığı Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbrahim'lerine yeni yönelimleri ve devrimci militan çizgisiyle aşıldı. Basit bir analogi bizi "Deniz olunmalı" ya götürmektedir. Bu küçük burjuva romantik bir öykünme değil, yeni dönemin kaçınılmaz devrimci tutumudur.

Hareketimizin Program, bu kararlaşmanın örgütsel ve siyasi çerçevesini belirlemektedir.

Marksizm-Leninizm pusulamız, devrimci tarihimiz rotamız olacaktır.

Şimdi Denizlere Açılma Zamanıdır...

Giriş

21 yüz yılının başlangıcında olduğumuz bu dönemde, dünyada hâkim güçler arasında kutupların oluştuğu, her sorunun yeni pazarlıklara konu oldu ve ittifakların kurulup dağıldığı, uluslararası boyut kazanabilecek bölgesel savaşların yaşandığı, kaygan, kısacası kapitalist dünya ekonomisi bir bunalım kargaşa içinde...

Dünya çapında giderek keskinleşen sınıfsal, ulusal çelişkilerle birlikte, hem gelişmiş ülkelerin emekçi sınıfları arasında, hem de az gelişmiş ülkelerde yoksulluk derinleşiyor... Milliyetçilik, ırkçılık ve mistik ya da dinsel yönelimler ve eğilimleri güçleniyor. Ekonomik-demokratik hakların kısıtlanması hızlanıyor.

Tüm bu yaşananlar, Reyel sosyalist ülkelerin dağılmasıyla kopar ilan yaygara ve kapitalizmin bütün insanlık için mümkün, biricik dünya olduğu efsanesi hızla parçalanmıştır. Sınıflı toplumların ortaya çıkışından bu yana insanlığın özlemi olan, işçi ve emekçi sınıfların pratiğinde kendini yeniden üreten eşit, özgür, sömürsüz ve sınıfsız bir dünya arayışı yeniden canlanmıştır. Bu evrensel ve tarihsel özlemin taşıyıcısı olan Devrimci Hareketimiz, kapitalizmin ve onun insanlığa dayattığı bütün baskı, sömürü, şiddet ve eşitsizlik biçimlerinin ortadan kaldırılması için mücadele ediyor.

Reyel sosyalizmin dağılmasıyla soğuk savaş döneminin sona ermesiyle birlikte 'Yeni Dünya Düzeni ilan edildi, bu iddiaya göre artık serbest piyasa ve liberal demokrasi düzeni tek evrensel düzen olmuş, hatta kalıcı bir ortamında tarihin sonuna gelmiş, en mükemmel sistemin kapitalizm olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak bu iddia doğrulanmadı. İki kutuplu eski düzenin yıkılmasından ne tek kutuplu bir dünya ortaya çıktı, ne de ekonomik-politik istikrar sağlanabildi. Tam tersine Dünya çapında istikrarsızlık giderek artı.

Kapitalizm, kapsamı durmaksızın genişleyen iletişim, ulaşım ve bilişim teknolojisiyle, dünyayı tek bir 'global' piyasa olarak birleştirmeye ve rakipsiz bir hakimiyetle kuşatmaya çalıştılar. Yukarıda da vurguladığımız gibi emeğin iki yüzyıllık örgütsel ve sosyal kazanımları, dünyanın bütün ülkelerinde gitgide genişleyen, çok yönlü bir saldırıyla karşı karşıya kaldı. Diğer yandan sermayenin kültürel hegemonyası, uluslararası medya endüstrisinin uzayan her parçasına yaygınlaşan gücü sayesinde, yerel olan her şeyi parçalayıp yozlaştırarak, insanlığı tek biçimli, yavan ve ruhsuz bir kalıba dökmeye yöneldiler.

YDD ile kapitalizmin insanlık için tek ve biricik olduğu yaygarası çabuk bitti. Emperyalistler arası hegemonya mücadelesi hızla derinleşti. Bugün dünya ekonomik ve politik sisteminde yapısal bir kriz, giderek şiddetlenen ve yaygınlaşan ekonomik, mali ve politik sarsıntılarla kendini gösteriyor. ABD egemenliğinin zayıflıklarının daha görünür hale geldiği koşullarda paylaşım kavgası kızışıyor, ticari ve ekonomik rekabet artıyor.

Tüm bu çelişkiler II. Dünya Savaşı sonrası dünya ekonomisinde hâkim olan sermaye birikim sürecini, devletler arası egemenlik ve bağımlılık ilişkilerini değiştirmeye zorluyor. Küreselleşmenin yanı sıra bloklaşma da yaşanıyor. Kuzey Amerika, Avrupa ve Uzakdoğu'da ekonomik bloklar oluşuyor. Çin ve eski Rusya topraklarının dünya

ekonomisine açılması ile başlayan ve yeni olanaklar yaratması beklenen süreç, dünya kapitalizminin sorunlarını umulduğu kadar hafifletmedi... Aksine Rusya ve Çin'in de kendi nüfuz alanlarını yeniden kurma, hatta genişletme çabasına girmesi ile istikrarsızlık giderek belirginleşti.

Bu gelişmeler karşısında mücadele sürüyor En güçlü gözükteği dönemde sermaye insanlığı teslim alamıyor, direnişi kıramıyor ve insanlığın özgürlük tutkusunu ve yeni bir dünya özlemini yok edemiyor. Tam tersine dünya çapında bu özlemle sürdürenlerin arayışlar kaçınılmaz olarak ezilenler arasında enternasyonalist bir dayanışmanın koşullarını zorunlu kılıyor. Dünya çapında her tür muhalefet hareketi için bugüne kadar olmayan boyuta artıyor. Bu giderek sermaye saldırıları karşısında emekçilerin sürmekte olan direnişi, uluslararası dayanışma ve ilişki ağlarını, mücadele zeminlerini de güçlendiriyor.

İşte ülkemizde, dünya çapındaki bu kriz ve gelişmelere paraleller olarak etkileniyor. Kendi ekonomik, politik ve ideolojik krizini neredeyse dünya ile e zamanlı olarak yaşıyor. Serbest piyasa tek yol olarak gösteriliyor Türkiye sermayesinin bölgesel rekabette avantajlı konum elde etme çabası, uluslararası piyasa ilişkilerinin bütün ülkeye yayılmasına ve belli bölgelerde yoğunlaşmasına yol açıyor.

Türkiye kapitalizmi, sanayi emeğinin dolaysız çıplak sömürsünün yanı sıra, spekülasyon sermaye hareketleriyle işleyen dolaylı somum biçimlerini de yaygınlaştırarak egemenliğini toplumun bütün dokularına sızdırıyor. Özelleştirme ile, kamusal çıkar fikri yıpratılıyor Küreselleşme süreci şiddetlendikçe, kamunun iktisadi alandaki varlığına yönelik saldırılar artıyor. Özelleştirme baskısı bu sürecin bir ürünü olarak şekilleniyor. KİT'leri sermaye için ucuza kapatma stratejisi, aynı zamanda emeğin kamu kesimindeki kazanımlarını devreden çıkararak sendikal örgütlenmeyi zayıflatmayı ve sermaye kesiminden alınan vergilen azaltarak bütçe açıklarını bu yolla dengelemeyi hedefliyor.

Diğer yanda siyasal olarak şeriatçı hareket gelişiyor Bu akım devlet içindeki kadrolaşmayla gücünü pekiştiriyor. Devletin olağanüstü iç ve dış maddi kaynakları kullanarak toplumsal/politik bir güç haline dönüştürülüyor. Alevi, Sünni, Hıristiyan, Musevi, Ateist vb. farklı inanışlara sahip olan insanlardan aldığı vergilerle ayakta duran devlet, din konusunda sadece resmîleştirilmiş Sünni İslam'a olanak sağlıyor ve özellikle bunun dışındaki inançlara baskı altına alıyor.

Tüm topluma dayatılan tek kimlik politikasını yaygınlaştırıyor. Tekçilik üzerine kurulan cumhuriyet kuruluşunda beri diğer halkalar ve inançlara karşı korkunç bir terör asimilasyon ve katliam dayatmıştır. Devlet tek kimlikli toplum anlayışıyla Başta Kürtler olmak üzere muhaliflerine ağır baskı, terör uyguluyor. Yaşanan krizin önemli bir kaynağını oluşturan bu sorunlara karşı savaşla çözme saplantısı, ağır ekonomik sıkıntılar yaratarak, insanı değerlerde çöküntü ve yozlaşmaya yol açıp, tüm toplumu felakete sürüklüyor.

Bir bütün olarak halklarımız ve emeği ile geçinenler, kendilerine hiçbir yarar sağlamayan savaşın diyetini, yükselen enflasyonla, vergilerle, hak ve ücret kayıpları ile ödemek zorunda bırakılıyor. 12Eylül faşist cuntasıyla iyice kurumlaştırılan faşizmle Irkçılık ve milliyetçilik körüklenerek muhaliflere karşı saldırganlaşıyor. Ülkede giderek bu ırkçı ve milliyetçi akımlarla yarattığı psikolojik ortamı kullanarak sürdürdüğü savaşı yarattığı yıkımları gizleye biliyor. Bu yönelimle aldığı güçle faşist iktidar güç kazanarak, komşu ülkelere yönelik etnik ve ulusal çatışmaları kışkırtmak ve destekleme politikasına kan veriyor.

1- KAPİTALİZM

Kapitalizm vurgun, çıkar hâksiz kazanç ve sahtekârlık düzenidir. Kapitalizmin tarihi aynı zamanda sınıf mücadelesinin tarihidir.

İlkel komünal toplum, köleci toplum ve feodal toplumların arkasından tarih sahnesine çıkan kapitalizm, sömürüye dayalı toplumsal biçimlerin sonucusudur.

Kapitalizm, üretim araçları üzerinde özel mülkiyete ve bu temelde gerçekleşen artı değer sömürüsüne dayalı genelleşmiş bir meta üretimi sistemidir.

Kapitalist toplumda üretim araçları kapitalist sınıfın (burjuvazi) tekelindedir. Elindeki tek sermayesi emeği (işgücü) olan işçilerin, kendileriyle birlikte ailelerinin yaşamını sürdürebilmeleri, işgücünü kapitalistlere satabilmelerine bağlıdır. Emeğin sermayeye olan bu bağımlılığı, sömürünün, her türlü eşitsizlik ve köleleştirici bağımlılığın, toplumsal yoksullaşmanın, düşünsel sefalet ve ahlaki düşkünleşmenin de kaynağıdır.

Üretici emeğin sermayeye bu bağımlı ve onun etrafında sistematik sömürüsü kapitalist toplumu düzenin temelidir. Proleter ve yarı-prototiplerinin yaşadığı her türlü yoksulluğun baskının,

kökleştirmenin gelecek güvensizliğinin ve morali dejenerasyonun da kaynağıdır.

Tekniğin sürekli bir biçimde gelişmesi bir yandan üretim sürecinde kadın ve çocuk emeğinin kullanılmasını yaygınlaştırırken, öte yanda iş gücüne olan talebi işgücü arzına göre nispi olarak azalır. Yedek sanayi ordusunun bu büyümesi, işsizlik kapitalist düzenin yapısal bir özelliği haline getirir. Bu işçilerin sermayeye bağımlılığını pekiştirir. Gelecek kaygısını artırır, sömürüyü yaygınlaştırmasının dayanağı olur.

Üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin ise nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yol açar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet- sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir. Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği ile siyasal gericiliğin, savaşın ulusal baskı ve düşmanlıkların ezilmişliğinin de kaynağıdır.

Feodal toplumun bağrında olgunlaşan kapitalizmin tarih sahnesine çıkışı, üretim araçlarının üreticilerden ayrılması ve küçük bir azınlığın özel mülkiyeti haline gelmesiyle gerçekleşti. Bu farklılaşma, toplumun iki temel sınıfa bölünmesini de beraberinde getirdi: Proletarya ve burjuvazi. Proletarya, kapitalizmin en özsel ürünüdür ve onun mezarını kazacak olan sınıftır.

2- EMPERYALİZM

Öncelikle şunu belirtmek gerekiyor ki bugün yaşanan ve yaşatılan tüm baskı ve gericiliğin temel kaynağı Emperyalizmdir. Yaşanan, yaşatılan askeri faşist diktatörlükler, yerel dinsel, gerici iktidarlar, yükselen faşizm ve neo-faşizmler, her türden gericilik emperyalizm tarafında beslenmekte, geliştirilmektedir. Bu nedenle de Emperyalizm dünya halklarının baş düşmanıdır.

Emperyalizm, kapitalizmin son aşamasıdır. Serbest rekabete dayalı kapitalizm, 1860'larda başlayıp 20. yüzyılın başında tamamlanan bir süreç sonunda emperyalizme dönüşmüştür. Serbest rekabetin egemen olduğu eski kapitalizmin yerini bu evrede tekellerin egemen olduğu yeni bir kapitalizm almıştır. Genel olarak sermaye egemenliği de mali sermaye (finans kapital) egemenliğine dönüşmüştür.

Emperyalizm tanımlamasın yapan Lenin; „Emperyalizm, kapitalizmin tekeli aşamasıdır.

Emperyalizmin beli beş temel özelliğini kapsayan tanımını şöyle sıralamaktadır;

“Bir, bir olgunun çok yönlü bağıntılarını tüm açılımlarıyla birlikte hiçbir zaman kapsayamayacağından, genel olarak bütün tanımların ancak sınırlı ve görelî bir önem taşıdıklarını unutmaksızın aşağıdaki beş maddeyi içerek bir emperyalizm tanımı yapmak gerekir:

- 1.** Üretim ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda belirleyici rolü oynayan tekelleri yaratacak kadar yüksek bir gelişme aşamasına ulaşmış olması.
- 2.** Banka sermayesiyle sanayi sermayesinin iç içe geçiş kaynaşması ve bu “mali sermaye” temelinde bir mali oligarşinin oluşması.
- 3.** Meta ihracından farklı olarak sermaye ihracının özellikle büyük bir anlam kazanması.
- 4.** Kendi aralarında paylaşan uluslararası tekelleri kapitalist birliklerin oluşması.

5. Yeryüzü topraklarının kapitalist büyük güçler arasında paylaşılmasının tamamlanması.”

(Lenin, Emperyalizm, Evrensel Basım Yayın. s. 81)

RSDİP programında emperyalizm nasıl tanımlanmıştır?

“Dünya kapitalizmi şimdi, yaklaşık olarak 20. yüzyılın başlangıcından beri, emperyalizm aşamasına ulaştı. Emperyalizm ya da mali sermaye çağı, tekelleri kapitalist birliklerin –sendikalar, karteller, tröstler- tayin edici önem kazandıkları, korkunç derecede yoğunlaşmış banka sermayesinin sanayi sermayesiyle kaynaştığı, yabancı ülkelere sermaye ihracının çok büyük boyutlara ulaştığı, bütün dünya topraklarının en zengin ülkeler arasında paylaşılmış olduğu ve uluslararası tröstler arasında dünyanın iktisaden paylaşımının başladığı çok gelişmiş kapitalist ekonomidir.” (Mayıs 1917)

Emperyalizm çağı bu yüzden aynı zamanda proleter devrimleri çağıdır. Asalaklaşmış, çürüyen ve can çekişen kapitalizm olarak emperyalizm, sosyalizmin arifesidir. Emperyalizm çağında kapitalizm artık herhangi bir kar ya da ortalama karla da yetin(e)mez. Tekelleri kapitalizm, azami kar peşinde koşan kapitalizmdir. Ve bunu gerçekleştirebilmek için doğayı ve emeği vahşice yağmalamakla

kalmaz, dünyayı kana boğan emperyalist savaşlara ve askeri müdahalelere girifir.

Emperyalizm çağı, insanlık tarihinin tanık olduğu en barbar toplu kıyımların, milyonlarca insanın can verdiği paylaşım savaşlarının, milyonlarca devrimci-yurtseverin zindanlarda, işkencelerde katledilişinin yaşandığı bir çağ oldu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşında can veren milyonların kefarecini boynunda taşıyan tekelci sermaye, insanlık henüz yaralarını sarmadan tarihin kaydettiği yüzkaralarının en büyüğüne, elli milyona yakın insanın öldüğü II. Paylaşım Savaşına neden oldu. Faşizm tekelci sermayenin açık terörist diktatörlüğü olarak Avrupa halklarını kana boğdu. Komünist-yurtsever avını başlattı, zulmü meşrulaştırdı, işkenceyi kanıksattı, temerküz kamplarında yüzbinlerce savaş esirine köleciler toplu düzenini arattı. Ancak dev savaş makinesiyle, güçlü propaganda silahlarıyla, terör aygıtı faşizm, insanlık onuruna üstün gelemedi Emperyalizm; bilimi, tarihin kendisi hakkında verdiği hükmü zorluyor, tersine çevirmek istiyor. Ama bunu asla başaramayacak, dünya halklarının ve işçi sınıfının mücadelesi, onu er ya da geç tarihin çöp sepetine buruşturup atacaktır.

Emperyalizm- kapitalizm ve onunla birlikte sömürüye dayalı toplumsal ilişkilerin tarih sahnesinden silinişi, sınıfsız komünist toplumun ilk (alt) evresini oluşturan sosyalizmin inşasıyla başlayacak ve komünizme ulaşılmasıyla noktalanacak dünya tarihsel bir süreçle mümkündür. Bu bağlamda, kapitalizmi sosyalizm izleyecektir. Bu nesnellik, insanlığın tarihsel ilerlemesinin zorunlu bir sonucudur.

3- EMPERYALİST-KAPİTALİST KAMPTAKİ GELİŞMELER VE YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK

A- DÜNYANIN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

1945 yılı II. Paylaşım Savaşının sonuydu... Ateşli silahların icadından bu yana, gelişmiş her türlü savaş aracının kullanıldığı bu vahşet ve yıkım ortamında, on milyonlarca insan yaşamını yitirdi. Üzerinden milyarlarca aç çekirge sürüleri geçmişçesine harap olmuş ve tanınmaz hale gelmişti dünyamız...

Ne uğruna, ne için?

I. Paylaşım Savaşını, milyonlarca insanı birbirine boğazlatan bu vahşeti bir suikaste bağlayacak kadar gülünç nedenler gösterenler, kuşkusuz II. Paylaşım Savaşı için de kendi vahşetlerini gizleyecek demagojiler bulmakta gecikmediler. Halklar, soyut ideallerle

kandırılmalı, aldatılmalıydı. Faşizmin üstün ırk masalı, ya da diğerlerinin, "hür dünya"nın kurtarılması demagogileri, tam da bu türden bilinç çarpıtmasının ürünleriydiler.

Bunun kökenleri I. Paylaşım Savaşı'ndan hemen sonra başlayıp, II. Paylaşım Savaşı'nın başlangıcına kadar olan süreçte yatıyordu. Bu da, Marksistlerin yıllar önce, emperyalizmi teorik olarak çözümlenmeleriyle birlikte ortaya koydukları gibi, kapitalizmin dengesiz ve sıçramalı gelişimi ve bunun zorunlu kıldığı yeniden Paylaşım ihtiyacından başka bir şey değildi.

II. Paylaşım Savaşı öncesine göre, emperyalizm açısından çok daha sağlıklı bir zeminde işliyordu. Savaşın temellerinden sarstığı dünyanın değişen koşullarıyla, büyük toplumsal çalkantılar, altüst oluşlarla boğuşmak zorundaydı artık kapitalizm. Ama bundan da öte, artık emperyalizm, yaşadığımız çağı tek başına belirleyebilecek bir güç değildi. Sahneye ummadığı yeni güçler çıkmıştı.

Kimdi bu yeni güçler?

Birincisi hemen savaş sonrasında sosyalist devletlerin önemli bir güç haline geliyordu. I. Paylaşım Savaşı'nda Sovyetler Birliği ortaya çıkıp büyük Ekim devrimiyle dünyanın 1/6'sını emperyalizmden koparmıştı. II. Paylaşım Savaşı, emperyalizme çok daha büyük bir darbe vurdu: Doğu Avrupa ülkelerinin faşizmden kurtarılmasından sonra kurulan halk demokrasileri, ardından 1945'de Vietnam Devrimi ve 1949'da Çin Devrimi ile, emperyalizmin karşısına artık dünyanın 1/3'ünü oluşturan dev bir sosyalist sistem çıkmıştı. Bu, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkinin yeni bir içerikle ve daha bir keskinleşerek ortaya çıkmasına neden oldu.

İkinci olarak, savaş ile gücünü Avrupa ve Pasifik'teki savaş alanlarında merkezileştiren emperyalistler, sömürgelerdeki güçlerinin zayıflaması sonucu, ulusal başkaldırıları durduramaz oldular. Kısa sürede tutuşan ve hızla büyüyen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri, savaş sonrası tam bir dalga halinde orman yangını gibi sömürgeleri sardı. Gündeme bu ani ve hızlı çıkışıyla, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, yaşanan dönemin tayin edici faktörü oluyorlardı.

Savaş öncesinde bir tek sosyalist ülke varken, savaş sonrası bir dizi sosyalist ülkenin ortaya çıkmasıyla, savaş öncesine göre olağanüstü artan ulusal kurtuluş savaşları, yeni güç dengelerinin tayin edici unsurları oldular.

Emperyalistler arası çelişki, I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşları ile askeri planda çözüm platformu bulurken, aynı süreçte temel çelişki olan emek-sermaye çelişkisinin de çözülmesine yol açtığı için baş çelişki oldu. II. Paylaşım savaşı sonrası ise, birbirlerinin boğazını sıkamayacak hale gelen emperyalistlerin durumu, ezilen dünya halklarıyla emperyalizm arasındaki çelişkiyi temel çelişkinin çözümüne hizmet etme bakımından, baş çelişki konumuna yükseltti.

II. Paylaşım Savaşı sonrası yeni güçlerin sahnede yer alması ve güçler dengesindeki değişiklikler, emperyalizm ile ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki çelişkiye bağlı olarak, kendini en açık biçimde, emperyalistler arası ilişki ve çelişkilerdeki değişimde gösterdi. Buna bağlı olarak emperyalizmin genel bunalımı da derinleşerek yeni bir evreye; III. Bunalım evresine giriyordu.

Bütün bunlara rağmen emperyalizmin krizi yine de derinleşerek sürüyor. Bu bir yerde de kaçınılmaz. Çünkü, emperyalizmin en büyük sorunu pazar ve talep yetersizliğidir. Ulusal kurtuluş savaşları, emperyalizmin pazarlarını daraltmamış olsaydı, ya da, pazarlar bugünkü haliyle sabit olarak kalsaydı bile, emperyalizm için bunalım kaçınılmazdı. Bunun nedeni, emperyalizmin elindeki muazzam sermaye birikiminin kendini yeniden üretebilmesi için gereksinim duyduğu, yeni pazar alanlarıdır. Yani her an sürekli bir pazar ihtiyacı söz konusuydu. Oysa ulusal kurtuluş savaşlarının, her gün bu olanağı daraltması olgusu, emperyalizmi her geçen gün çöküşe bir adım daha yaklaştırırken, emperyalizmin elindeki aşırı sermaye birikimi atıl kalarak, ekonomik bunalımları ve şok krizlerini peş peşe gündeme getirmekte ve emperyalizmi hepten yatağa mıhlamaktaydı.

4- SAVAŞ SONRASI KAPİTALİST DÜNYADA DEĞİŞEN İLİŞKİ VE ÇELİŞKİLER VE EMPERYALİZM CEPHESİNDE ZORUNLU DEĞİŞMELER

A- Emperyalistler Birliğe Zorlanıyor

Savaştan yenilgiyle çıkan Alman, Japon ve İtalyan emperyalistleri, ellerindeki pazarları kaybederken, kapitalist dünyanın yeni efendisi ABD emperyalizmi olmuştu. Her savaş galibinin yaptığını, kapitalist dünyanın tüm işleyişine damgasını vurarak ABD emperyalizmi de yapacaktı. Nitekim, savaşı izleyen günlerde pazarların yeniden bölüşümüyle, uluslararası anlaşmalar ve geliştirilen yeni kurumlarla, sömürü çarkları ABD emperyalizminin askeri, ekonomik ve siyasi açıdan mutlak üstünlüğünü yansıtacak şekilde yeniden

düzenlenirken, yeni dengelere dayalı yeni bir kapitalist dünya kuruluyordu.

Ancak asıl önemli olan, her an bozulmaya hazır ve sürekli istikrarsız bir niteliğe sahip bu denge değildi. Zira, emperyalist kapitalist dünyada kurulan her denge, değişen ekonomik, mali, siyasi ve askeri güçlere koşut bir dengesizliğin ve yeni dengelere doğru yol alışın bir başlangıcıdır. Kaldı ki, gizli savaş zamanında olsun, sıcak savaş yıllarında olsun, bu çelişki ve onun üzerinde yükselen ilişkiler, kendini durmamacasına yeniden üretiyordu.

Dengesiz ve sıçramalı gelişimin bir sonucu olarak, emperyalist tekeller arasında rekabetin derinleşmesi ve pazarların Paylaşımının yeniden gündeme gelmesi kaçınılmazdı. Dolayısıyla pazarların Paylaşımı sorunu başkalarının pazar talebine karşı eldekilerin korunması veya yeni pazarlar kazanmak sorununa, sürekli olarak gelip dayanıyordu.

II. Paylaşım Savaşı, yeni güç dengelerini ABD hegemonyasında oluşturan, tam bir hesaplaşma halini aldı. Topraklarına tek bir bomba düşmeden savaşın galibi olan ABD, diğer emperyalist ülkelerin pazarlarına el koymakla kalmadı, savaşın yıkımını yaşayan Avrupa ülkelerinin kendi iç pazarlarında dahi, "Avrupa'nın imarı" adı altında söz sahibi oldu.

II. Paylaşım Savaşı'ndan çok önce LENİN, bu ilişkinin şekillenişini şöyle ifade etmekteydi:

"... Kapitalist sistemin gerçeklerine göre hangi biçime bürünürse bürünsün, ister bir emperyalist grubun bir başkasına karşı birleşmesi, ister bütün emperyalist devletleri kucaklayan genel bir ittifak biçiminde olsun (...) ittifakları, kaçınılmaz olarak, savaşlar arasındaki dönemlerin 'mütarekeleri' olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Barışçı ittifaklar, savaşları hazırlar ve savaşlardan doğar; tek ve aynı temel üzerinde, dünya siyasetinin ve dünya ekonomisinin emperyalist bağlantı ve ilişkileri temeli üzerinde barışçı olan ve barışçı olmayan savaşımın almaşık biçimlerini yaratarak, biri ötekini koşullandırır." ("Emperyalizm", s. 144-145, Bölüm IX)

Savaşlardan doğan ve savaşlara zemin hazırlayan barışçı ittifaklar ve ilişkiler, tek ve aynı temel üzerinde sürüyordu. Ancak savaş sonrası koşullarında bu sarmal gelişim sürecekti miydi, yoksa başka bir ilişki sistemi mi devreye girecekti?

Emperyalistlerin kendileri de şaşıyordu, tarihin kaydettiği en büyük kent yıkımlarından, Hiroşimalardan, Kamikaze saldırılarından sonra, nasıl tekrar süngüleri kınına sokarak, kavgayı yumuşatmak zorunda kalmışlardı? Kendi iradelerine bağlı olmadığını da az çok sezebiliyorlardı. Çünkü gündemdeki nesnel koşullar, zorunlu olarak kendi iradelerine bağımlı gelişmeyen, aralarındaki bu ilişkilere de yön veriyordu. Emperyalizm bu koşullardan soyutlandığında, kuşkusuz iradesini açık savaş doğrultusunda kullanacağı gibi, son derece mantıklı bir sonuca varmamız gerekirdi. Nitekim bugün, Marksizmden sapma birçok akım, sorunu böyle değerlendirmektedir. Oysa bu, LENİN'in ifade ettiği gibi, dış koşullardan tamamen soyutlanmış laboratuvar koşullarında bir emperyalizm düşünüldüğünde mümkündür.

Oysa, soruna ML açısından yaklaştığımızda, savaş sonrasındaki koşulların, emperyalist pazar sorununu savaş yoluyla çözme imkanını ortadan kaldırdığını görmek, pek o kadar zor değil. Pazarlarının alabildiğine daralmasına ve çelişkilerinin daha da derinleşmesine rağmen, emperyalizm, iç çelişkilerini savaş dışı yöntemlere dayanan ittifaklar yoluyla çözme çabasını sürdürmek zorundaydı. Bu da onu, zorunlu olarak entegrasyona götürdü.

Entegrasyon asla emperyalistler arası çelişkinin yumuşaması değildi. Tam aksine çelişkiler, daha da derinleşirken, emperyalizmin krizi her geçen gün daha fazla artmaktaydı. Özellikle 1960'lerden itibaren Avrupa ve Japon emperyalistlerinin, ABD emperyalizmini geriletmelerine ve 70'lerden sonra kapitalist sistemde ABD'nin ağırlığını koruması yanında güçlü bir merkezin oluşmasına ve doğal olarak yeni gelişen güçlerin pazar talepleriyle, ABD emperyalizminin pazarlarını koruma mücadelesinin, çelişkileri alabildiğine derinleştirmesine rağmen, bu birbirlerinin ceplerine el atma politikası, daha derin çözümsüzlüklere doğru gitme pahasına varlığını korumaktaydı.

Niçin?

Emperyalizmi buna mahkûm eden neydi?

LENİN, "ya savaşlar devrimlere yol açar ya da devrimler savaşları engeller" demekteydi yıllar önce. Bugünkü durum LENİN'in bu öngörüsünün tam anlamıyla ifadesini bulmasından başka bir şey değildir.

Emperyalizm I. Paylaşım Savaşı'nda dünya pazarlarının 1/6'sını kaybetmişti. Bu, I. Paylaşım Savaşı'nı sona erdirmiş, ama yeni bir

Paylaşım savaşına engel olamamıştı. Keza, II. Paylaşım savaşı da pazarların 1/3'ünün kaybedilmesine yol açmış ve emperyalizmin karşısına, proletaryayı temsil eden büyük bir güç dikmişti. Dünya halklarından ve proletaryasından yediği bu güçlü darbeler, emperyalizme, gündemi tek başına belirleyemeyeceğini, kendi iç çelişkilerine yön verirken, devrimlerin gücünü hesaba katması gerektiğini öğretti.

Devrimler durmuyordu. Dünya halkları her geçen gün emperyalizme karşı yeni bir isyan ateşi yakıyor, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle emperyalizm arasındaki çelişki, tedricen ezilen halklar lehine çözülmüyordu. Yani, yeni devrimler emperyalizmi, iç çelişkilerini savaşla çözme yönteminden daha da uzaklaştırıyor, olanaksız hale getiriyordu. Böylece II. Paylaşım Savaşı sonunda dünya genelinde yeni güç dengeleri oluştu. Bu, emperyalizmin genel bunalımı açısından da yeni bir evreydi. Zira emperyalistler arası ilişki ve çelişkiler biçimsel değişikliğe uğramış, bu evrenin kendi iç gelişmelerine göre yeniden biçimlenmiştir.

Evet, emperyalizm bundan böyle yeni bir bunalım evresine; III. Bunalım Dönemi'ne girmişti. Bu gerçekler, emperyalizmin iç ilişkilerini, kendi aralarındaki çelişkilerin şiddetine göre değil, artık dünya halklarının kurtuluş mücadeleleri ve sosyalist güçlerle arasındaki çelişkiye göre belirlemek zorundaydı. Bunun da tek yolu, aralarındaki çelişkilerin derinleşmesine ve kıran kırana rekabet etmelerine rağmen, entegrasyonu sürdürmeleri ve bu temelde yeni ilişkiler sistemi yaratmalarıydı.

İşte bunların sonucu olarak III. Bunalım Dönemi'nde emperyalizm, kendi iç çelişkilerinin çözümünde Paylaşım Savaşı'nı bir köşeye bırakarak, sömürgeleri açık savaş dışı yöntemlerle (entegrasyon) paylaşacak ve koruyacak, iç ilişkiler sistemi yaratmak zorundaydı artık. Zorunlu entegrasyon, bu ilişkiler sisteminin ifadesi olarak şekillendi ve buna uygun yeni uluslararası kurumlar oluştu. NATO, IMF, OECD, Dünya Bankası, GATT, AET... vb. bu kurumların başlıcalarıdır.

Ancak, emperyalistler asla tek bir vücut gibi hareket edemeyecekti. Bu onların doğasına aykırıydı. Bugün zorunlu olarak bir araya gelseler de, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında, tüm güçlerini birleştirmeye çalışsalar da, bu çelişik birlikleri eninde sonunda dünya halkları karşısında tuzla buz olacaktı. Çünkü gerici

sınıfların ve güçlerin hiçbir kutsal ittifakı ebedi olmamıştı ve bundan sonra da olmayacaktı.

B- Emperyalist Ekonominin Askerileşmesi

II. Paylaşım Savaşı sonrası emperyalizm, insanlık tarihinin en büyük silahlanma programını başlatırken, özellikle ABD, ekonomisini olağanüstü boyutlarda militarize ediyor ve giderek diğer emperyalist ülkelerin de katılımıyla silahlanmasını artan ölçülerde büyütüyordu.

"Hür dünya"yı yutacak komünizm karşısında, savunmanın güçlendirilmesinin propaganda edildiği 'soğuk savaş'la, işsizliğe çare vb. demagojileriyle meşrulaştırılmaya çalışılan militarist ekonomi, emperyalist merkezlerde açığa çıkan büyük sermaye fazlasının eritilmesi politikasının sonucuydu. Sermaye birikiminin büyüklüğüne karşılık, pazarların daralması, yeni koşullarda sermaye fazlasının yatırıma dönüştürülmesini engelliyor, kapitalist ekonominin ve artı-değer sömürsünün can damarı olan sermaye dolaşımının önünü tıkiyordu.

Temel yasası daha çok kâr olan tekelci burjuvazi silah sanayiinin sürekli pazar niteliği, yüksek teknolojinin sağladığı tekellilik hakimiyeti, kâr oranının yüksekliği gibi nedenlerle elindeki sermaye fazlasını, ekonomisini askerileştirerek eritmeye çalışıyordu. Böylece sermaye dolaşımının emekçilerin tüketim sorunuyla başının ortadan kaldırılmasıyla, doğrudan devletler düzeyinde bir pazara yönelmiş oluyordu. Bu durum, II. savaş sonrası en büyük sermaye fazlasına sahip olan ABD'nin, hummalı silahlanma gayretinde kendini en yalın biçimde ortaya koymaktaydı. Sovyet Bilimler Akademisi bulgularına göre ABD II. Paylaşım Savaşı sonrası, tüm kapitalist ülkelerin yaptığı silah harcamasının ortalama 3/4'ünü yapıyordu (Ekonomi Politikinin Temelleri). Bu ise, devletin silah ve askeri malzeme üretimiyle, ABD yatırım malları sanayiinin toplam üretiminin %20-50'si oranında bir pazar yaratarak, ekonomik dalgalanmaları hafifletmeye çalışmasından başka bir şey değildi.

Hep canlı tutulan Avrupa'da 'Sovyet tehdidi' propagandasıyla, hiç bitmeyen bölgesel savaşlarla, dünya halklarının başkaldırısını boğmayı amaçlayan katliamlarla, silahlanma her düzeyde körüklenmiş, silah ticareti korkunç boyutlara varmıştı.

Tüm bunların siyasal plana yansımaları ise, ekonominin militaristleşmesine koşut olarak, stratejik planda çöken emperyalizmin, taktik planda gücünü ve saldırganlığını arttırmasıydı. En küçük anti-emperyalist kıpırdanmaları kan ve ateşle bastırmaya

çalışması, emperyalist çıkarlarını zedeleyenler kim olursa olsun, askeri operasyonlar düzenleyerek, kendini hiçbir uluslararası hukuk kuralıyla sınırlamadan sürdürdüğü bu tür saldırılarında en yalın haliyle görülebiliyordu.

C- Değişen İlişkilere Yeni Kurumlar

Emperyalizmin III. Bunalım Dönemi'nde emperyalistler arası genel bir savaşın emperyalistlere bir şey kazandırmayacağı, aksine çok şey kaybettireceği ortaya çıktı. Emperyalistler savaş yerine entegrasyonu seçmek durumundaydılar.

II. Paylaşım Savaşı'nın sonuçlanmasının öngününde doların krallığı ilan edilip, kapitalizmin başkenti Londra'dan New York'a taşınınca, ABD emperyalizmi, yeni duruma uygun kurumlarını oluşturmakla işe başladı.

Yıkıma uğrayan Avrupa ülkeleriyle, yıkılmaya yüz tutan sömürge ülke ekonomilerini uzun vadeli düzenleme işini Dünya Bankası üstlendi. Bretton Woods para sistemiyle birlikte oluşan IMF ise bir müfettiş gibi çalışacaktı. Dünya Bankası neyin, nerede, nasıl üretileceğini kararlaştırırken, paranın değerinden ücretlerin saptanmasına dek günlük ekonomik politikayı ise İMF belirleyecekti. Yeni-sömürgeler önce Dünya Bankası'nı tanıdılar, ardından İMF'yi. En açık Amerikan uşakları dahi İMF'nin baskılarından, dayatmalarından yakınır oldu. Emperyalist sömürü çarkının genelkurmayı olan bu iki örgüt, çantalarında taşıdıkları en uygun sömürme koşullarını, bu ülkelerin ekonomilerini düze çıkaracak "istikrar programları" adı altında sunarken, bunu yeni-sömürgelere götüren kontrolörleri ise "iyi niyet heyetleri" olarak lanse ediliyordu. Gerçek maliye-ekonomi bakanları onlardı. İstedikleri kurumu inceliyor, yerine getirilmesini istedikleri emirlerini bildiriyorlardı.

Emperyalistler dünyayı paylaşmışlardı ama, birbirlerinin egemenlik alanlarına girmekten de geri kalmıyorlardı. Avrupalı emperyalistlerin Latin Amerika pazarlarını zorlamalarına, ABD, Kuzey Afrika ve Ortadoğu pazarlarına girerek cevap veriyordu. Pazar ihtiyacının doğurduğu rekabet ile oluşan çelişkileri çözmek, ticari sorunları belli esaslara bağlamak ve düzenlemek için Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT) kuruldu. GATT, ticaret hadlerini, kotaları belirlerken, "Zenginler Kulübü" olarak da bilinen İktisadi İş Birliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) emperyalistler arası ekonomik sorunları çözmek amacıyla kurulmuştu. 1974'de petrol krizi sonrası oluşturulan Uluslararası Enerji Ajansı, emperyalist ülkelerin Petrol

İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC) karşısındaki tavrını belirleyen bir üst organdı.

Yalnızca tüm emperyalist ülkelerin katıldığı örgütler yoktu. Bölgesel çıkar birliğine dayalı ekonomik-siyasi kurumlar da kuruldu. II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra artan ABD hegemonyasına karşı güçlerini birleştirmek ve daralan pazar sorununu, iç pazarlarını karşılıklı birbirlerine açarak hafifletmek amacıyla oluşturulan AET, ekonomik komiteleri ve parlamentosuyla siyasi, ekonomik bir örgüttü.

Emperyalistler siyasi ve askeri planda da birlikler kuruyorlardı. Örneğin askeri olmasının yanında, siyasi bir işlev de taşıyan NATO, sosyalist sisteme karşı bir saldırı örgütü olmakla birlikte, yeni-sömürgelerdeki ulusal kimlikli orduları yönlendiren bir kurumdu aynı zamanda.

Emperyalistlerin uzun süreli bunalımlarını, ani şok kriz evrelerini ve bunlarla orantılı artan çelişkilerini çözmek üzere, en üst düzeyde oluşturdukları kurum ise "Yediler Zirvesi"ydi. "Doruk Toplantısı" adıyla bilinen Yediler Zirvesi entegrasyon politikalarının en somut ürününden başka bir şey değildi. Bu platformda bir araya gelen yedi emperyalist devlet, ekonomik, siyasi, askeri vb. tüm alanlarda, sorunları tartışıyor, ulusal kurtuluş hareketlerine ve sosyalist sisteme karşı strateji belirliyorlardı. Bir bakıma "emperyalist enternasyonal" haline gelen doruk toplantıları, ezilen dünya halklarının kaderinin çizildiği bir organ görünümündeydi.

Gelişen dünya, birbirine nükleer bomba atanları, kentlerini binlerce uçakla yerle bir edenleri, eski düşmanları 'dost' yapmıştı! Eskiden post kavgasında birbirlerini yiyen bu aç kurtların şimdi post kavgasını bir yana bırakıp aynı masada bu defa, "dostça" aynı post için pazarlık edeceklerini kim bilebilirdi? Emperyalistler dünyaları küçüldükçe birbirlerinin dizi dibinden ayrılmaz oluyorlardı. Dünyanın hepten küçülüp kendi denizlerinde boğulmalarını önlemeliydiler! Ve yalnızca emekçilerin başkaldırısı, onları böylesine bir araya getirebilirdi. Halkların kahredici isyanı, kendilerinden çalınan lokmaları emperyalistlerin boğazlarına tıkadıkça, daha fazla birbirlerine yaslanma ihtiyacı duydular. Bunun siyasal literatürdeki adı entegrasyondur.

5- YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK

II. Paylaşım Savaşı öncesi, emperyalist sömürgeciliğin temel işleyişi, sömürge ülkelerin hammaddelerini, gıda maddelerini, madenlerini

kısaca yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalayarak emperyalist ülkelere aktarmak ve aşırı kârlar sağlamaktı. Manchester fabrikaları Hindistan pamuğu ile çalışıyor, Küba'nın şeker kamışı Amerikan rafinerilerinde şeker haline geliyor, Brezilya kahve ülkesi olarak anılıyordu. Bu da uluslararası kapitalist sistemde, tarım-hammadde bölgeleri (sömürgeler) ve sanayi bölgeleri şeklinde bir iş bölümü yaratmıştı.

Böylesi bir sömürge ilişkisi, ancak doğal kaynakların ve tarım alanlarının doğrudan denetimini ve bunlar üzerinde içsel etkinlikleri gerçekleştirecek sermaye yatırımlarını gerektiriyordu. Bu nedenle emperyalist sömürünün ikame edilmesi ve devamı için, sömürge ülkeleri sadece mali ve ekonomik açıdan ipotek altına almak yetmiyordu. Eşit olmayan değişim için, tüm gümrük duvarlarının kaldırılması, doğrudan yatırım yapılan tarım, maden ve ulaşım alanlarının güvence altına alınması, dış pazara bağlanan ve doğal kaynakları buralara kadar ulaştıracak ticaret merkezleri ve ulaşım ağlarının sağlıklı işletilmesi vb. uygulamalar için, sömürge ülkelerin doğrudan siyasi ve askeri denetim altına alınması zorunluymuştu.

Oysa yeni koşullar bunları olanaksız kılmıştı. Emperyalizm ülke ekonomisini, doğrudan askeri işgale gerek duymadan, denetim altına almak ve sömürü ilişkilerini sürdürmek zorundaydı.

Üretici güçlerin gelişimi ve sermayenin ileri boyutlarda yoğunlaşması, bu olanağı kendiliğinden yaratmıştır. Emperyalizmin böyle bir ilişki sisteminin yaratılmasında, özellikle ABD'nin Latin Amerika ülkelerine yönelik sömürge ilişkilerinde, bunun ilk verileri daha II. Paylaşım savaşı öncesi ortaya çıkmıştı. Diğer emperyalist ülkeleri geriden takip eden ABD kapitalizmi, emperyalizm döneminin ilk pazar savaşı olan ABD-İspanya savaşından zaferle çıktıktan sonra, eski İspanyol sömürgelerine, 'hürriyet', ve 'bağımsızlık' demagojileriyle giriyordu. Ve insanlık tarihine "Filipin tipi demokrasi" ibaresiyle geçen önemli mevziler tutabiliyordu. Bu, o koşullarda, geçici bir taktik olarak ortaya çıkmış ve ABD emperyalizmi sık sık açık işgallere başvurmak zorunda kalmışsa da, II. Paylaşım Savaşı sonrasında yeni koşulları altında, yeni ve organize bir sistem olarak kendini gösterdi.

Artık emperyalizm, eski sömürgelere görünüşte bağımsızlık tanırken, yabancı sermaye, "ithal ikameci" ve "ulusal sanayileri destekleme" adı altında buralara giriyordu. Bu durum sadece eski sömürge ülkeleri değil, emperyalizmden kurtulmuş ülkeleri de yeniden

egemenlik altına alacak en sinsi sömürgecilik sistemi olarak şekillenmişti. Bağımsızlığın bir bayrak ve ulusal marş olarak anlaşıldığı bu sistemde amaç, sadece sömürge ülkelerin doğal kaynaklarını emperyalist ülkelere aktarmak değil, aynı zamanda, ülke içinde cılız, hatta montaj sanayi yaratmak, iç pazarı genişletmek ve sömürge ülke halklarının ucuz işgücünden yararlanarak daha pervasız bir sömürüyü hayata geçirmekti.

Böylece emperyalizm hem ulusal kurtuluş bilincini çarpıtmak hem pazarlarını genişletmek hem de sömürge ülkeleri daha çok sömürmek ve talan etmek için yeni bir ilişkiler sistemi yaratmış oluyordu.

1945-50'lerden itibaren geliştirilen yeni-sömürgecilik, sömürge ülke halkları açısından özünde hiçbir şey değiştirmemişti. Oysa yeni-sömürgecilik, büyük propaganda kampanyalarıyla ikame ediliyordu. Marshall ve Truman yardımlarıyla sömürge ülke halklarının makus kaderine son verilecekti (!) Emperyalizm sömürge ülke halklarına refah bahşeden, uygarlık götüren, demokrasi taşıyan, bağımsızlık veren sahte bir kisveye bürünmüştü.

Dünyanın dört bir yanında, fırsatlar ülkesi Amerika'nın minyatürleri "Küçük Amerikalar" yaratılacaktı. Sömürge ve geri bırakılmış ülkelerin egemen sınıfları, bu politikayı büyük bir şevkle desteklerken; ülkemizde olduğu gibi o yıllarda "Amerika, Amerika" nakaratlı tangolar radyolardan günde birkaç kez çalınıyor, sinemalarda gösterilen Hollywood filmlerinde, "yaşam standardının en yüksek olduğu Amerikan yaşamı"na hayranlık ve öykünme yaratılıyor, Missouri ziyaretleri uşaklık için can atan egemen sınıflarca tam bir rezalete çevriliyordu. İşbirlikçiler ortak olacakları sömürgeci sermayeyi törenlerle karşılıyor, ülkelere ve halklarına ihanetlerini en açık biçimde gözler önüne seriyorlardı. Oysa emperyalist sermaye, sömürge ve geri bırakılmış ülkelere yalnızca daha çok bağımlılık, daha çok sefalet, yıkım, baskı, zulüm getiriyordu.

Emperyalizm açık işgale son vermekle ve sermayenin yeni biçimlerini etkin bir tarzda devreye sokmakla, göstermelik olarak siyasi bağımsızlık tanıyor, ama ön kapıdan çıkarken, kendini gizleyerek daha güçlü bir biçimde arka kapıdan giriyordu. Avrupalılara "sahip" diye hitap eden Hintli için, "emriniz senyör" sözünden kurtulamayan Meksikalı için, beyazların seslenişine "Yes

Sor" yanıtını veren Afrikalı için, yalnızca efendilerin görünümü değişmişti o kadar...

Böylece yeni-sömürgecilik, emperyalist sömürgeciliğin çok yönlü yöntemlerinden biri olarak şekillendi. Eski sömürgecilik yöntemlerine göre, daha masrafsız, daha risksizdi ve daha geniş pazar ve yeni sömürü olanağı sağlıyordu.

Eski sömürgecilğe göre yaratılan bu yeni sistemde, emperyalizm ile sömürge ülkeler arasındaki ilişkiler de belirgin olarak iki cephede değişikliğe uğramıştı. Birinci olarak; sömürge ülkelere ihrac edilen sermayenin bileşenlerinde değişiklik olurken, ikinci olarak açık işgal yerini gizli işgale bırakıyordu...

A- İhrac Edilen Sermayenin Bileşimindeki Değişiklikler

Sermayenin emperyalist merkezlerde olağanüstü yoğunlaşması, sermaye yoğun üretimin en üst biçimi olan ileri teknoloji; know-how (yöntem bilme) ve bilimsel araştırmalar alanında emperyalizme büyük bir üstünlük sağladı. Ayrıca, dünya pazarlarını tutmuş emperyalist tekellerin meta ihracı, uluslararası iletişim ve reklamcılık alanında atılan dev adımlarla birleşince, patent, marka ve isim olarak da yerini pekiştirmesini beraberinde getirdi.

Öte yandan, bütün bu gelişmeler birkaç güçlü ülkeye uluslararası planda da tam bir tekel kurma olanağını yaratmakta gecikmedi. Alabildiğine tekelleştirilen ve ticarileştirilen teknoloji, patent vb.nin geri bırakılmış ülkelerce üretimi ve denetimi olanaksızdı. Çünkü, buna sermaye birikimleri, teknik bilgileri ve ekonomik gelişmeleri hiçbir zaman yetemezdi. Bütün bunlar, emperyalist ülkelerle, geri bırakılmış sömürge ülkeler arasında derin bir bilimsel ve teknolojik uçurum yaratıyordu. Doğallıkla, bu gelişmeler, sömürge ülkelere yapılan sermaye ihracında, yeni unsurların ortaya çıkmasında ve bunların sömürgeci ilişkilerde başlıca rol oynamasında yeni bir temel oluşturdu.

Sermayenin bileşenleri arasındaki bu değişiklik, yeni-sömürgeciliğin de üzerinde yükseldiği zemini yarattı. Yeni-sömürgecilik, sistem içinde çarpık kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarına cevap verirken, aynı zamanda onun, emperyalizme bağımlılığını da alabildiğine arttırıyordu.

Böylece emperyalizm ülke ekonomisinde, sanayileşme üzerinde; az bir yatırımla ileri düzeyde denetim sağlıyor, neyin ne kadar geliştirileceğini ve üretileceğini tamamen kendisi belirleyebiliyordu.

İç pazarın genişletilmesi ve ucuz emek gücünden yararlanmak amacıyla transfer edilen teknoloji geriydi. Bu teknoloji ile üretim yapan montaj sanayi için gerekli donatım, makine ve yedek parça dışında transfer edilen sermayenin diğer biçimleri, emperyalist sömürgeciliğin en asalak biçimlerinden birini devreye sokmuş oldu.

Sömürge ülkelere, "kalkınma için teknolojik iş birliği" (!) vb. demagogiler altında giren tekeller, gümrük duvarları sayesinde, hem diğer tekellere karşı sömürge iç pazarlarını güvence altına alıyor, hem de buralardaki ucuz işgücünü kullanıp yüksek fiyatlarla satış yaparak, fahiş kârlar elde edebiliyordu.

Elbette bu, bir yerde duracak, ama onu ezilen halkların kendisinden başka hiçbir güç durduramayacak. Çünkü, emperyalizm hiçbir zaman kendiliğinden mezara girmeyeceğine göre bu ancak ve ancak dünyanın ezilen halklarının mücadelesi ile başarılacaktır.

B- Emperyalist İşgalin Yeni Biçimi: Gizli İşgal

Dünya halkları emperyalist işgale karşı ayağa kalktığı anda lejyon birlikleri, Gurkhalar, şükretmeyi öğreten papazlar kabaran seli durduramadıkları gibi, varlıklarını da sürdüremez olmuşlardı. Emperyalizmin, sömürgelerdeki çıkarlarını siyasal, askeri ve ekonomik açıdan güvence altına alacak bir egemenlik sistemini geliştirmesi gerekiyordu. Güvence, bağımlı ülke halklarının tepkisini dizginleyecek ve doğrudan emperyalist çıkarları koruyacak merkezi baskı ve terör aygıtlarına sahip olmasına bağlıydı.

İşbirlikçi yerel ordular, emperyalizmin yeni-sömürge ülkelere tanıdığı görünüşteki siyasal bağımsızlığın, gerçekte ise daha sıkı bağımlılığın güvencesi olmakla kalmadılar, aynı zamanda daha rasyonel ve avantajlı bir uygulama olarak ortaya çıktılar. "Çok disiplinli", "çok cesur" diyerek pohpohladığı, yıllık maliyeti kendi askerinden 20-25 kat daha ucuz askerlerden oluşan ordular, artık elinin altındaydı. Rooswelt botları giyen, M-1 tüfekleri, M-47 tanklarıyla donatılmış, Amerikan malzemesiyle yürüyen, Amerikan sistemiyle örgütlenmiş bir dizi 'kardeş' ordularını türetilmek istenen...

Emperyalizmi buna iten neden salt dış ilişkilerdeki mevcut güçlükleri değildi. Onu buna zorlayan en önemli etken, halkların işgalcilere olan ulusal tepkileriydi. Önce bunu bertaraf etmek ve kurtulmak gerekiyordu. ABD emperyalizminin L. Amerika'daki deneyimleri de bu politikasına ışık tuttu. Yerel orduları işbirlikçi karakterde yeniden organize etmek varken; ulusal bilinç ve duyguları depreştirmenin hiç

gereği yoktu. Yerel orduların ve diğer baskı aygıtlarının reorganizesi zor değildi. Zira işbirlikçiler ekonomik ve siyasal açıdan buna hazırđı.

Öncelikle işbirlikçi yerel ordular, emperyalizmin her sömürgeye özgü coğrafi-psikolojik koşullarına uygun düzenlenerek binlerce kilometre öteye asker ve güç nakletme gereksinmesini ortadan kaldırdılar.

İkinci olarak, yerel ordu "ülkenin dış düşmanlara karşı savunulması" demagojisine elverişli zemini hazırlıyordu. Ayrıca, emperyalizmin kendi ordularını kullanma durumunda ortaya çıkacak maddi-manevi her türlü yük asgariye iniyordu. Çünkü bu ordular, emperyalizme oldukça da ucuza mal oluyordu.

Emperyalizm bu orduların dizginlerini tamamen kendi ellerinde tutmaktaydı. Kısaca, emperyalizm az masrafla dünya çapında "çok güçlü" ordular ağına sahip olurken, hem ulusal duyguların şiddetinden kendisini koruyacak, hem de yapılan her türlü insanlık dışı uygulama, yerel ordulara mal olarak, kendi sorumluluğu görülmeyecek, "insan hakları" ve "demokrasi" savunuculuğuna gölge düşmeyecekti.

C- Dışa Bağımlı Çarpık Kapitalist Gelişme ve Tekelcilik

Emperyalizmin, özellikle savaş sonrası geliştirdiği sömürü metotlarıyla, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin gelişimi, sömürge ülkelerde bir dizi ekonomik, sosyal ve siyasal değişiklikleri de beraberinde getirdi. Emperyalizm ile sömürgeler arasındaki ilişkilerin bu yeni biçimleri, sömürge ülkelerdeki değişikliklerle bir bütünlük oluşturdu. Bir başka deyişle, birbirini tamamlayan bu değişmeler, bir bütün olarak yeni-sömürgecilikğin görüntüsü oldu.

Eski sömürgecilik sisteminde, komisyonculuk, acentacılık adı altında faaliyet yürüten komprador burjuvazi, emperyalizmin müdahalesiyle değişime uğrayarak işbirlikçi tekelleri oluşturmaya başladı. Yerli pazar için üretim yapan ve ulusal burjuvazi olarak nüve halinde beliren burjuvazi, henüz dizlerinin üzerinde doğrulamadan bu sistem içinde emperyalizme bağımlılaştı. Çarpık kapitalist ekonomi üzerinde yükselen işbirlikçi tekelci burjuvazi, misyonuna uygun şekilde yeniden organize ediliyordu. Bu sınıf, yeni-sömürgeci ilişkilerin ana eksenini oluşturan emperyalizmin, ülkede içsel olgu olmasında ve gizli işgalin gerçekleşmesinde en temel işlevi görmekteydi. "Ulusal" etiketli idi ama, emperyalizm adına hareket etmekten ve onun çıkarlarını savunmaktan başka bir işlevi yoktu.

Buna paralel olarak, egemen sınıfın yapısında da değişiklikler oldu. Her sömürgece kendine özgü şekillenmeleri içerse de, işbirlikçi

tekellerin egemenliği altında, diğer sömürücü prekapitalist sınıfların en elit kesimleri ile oluşturulan oligarşik yapılar ortaya çıkmıştı. Zira yukarıdan aşağıya oluşturulan işbirlikçi tekeli burjuvazinin güçsüzlüğü onu, iktidarı diğer sömürücü sınıflarla paylaşmak zorunda bırakıyordu. Ama öte yandan emperyalizm hem kendi işbirlikçisi ile hem diğer sömürücü sınıflarla kurduğu bu ittifak sayesinde, ülkeye daha rahat sızma ve yerleşme imkânı buluyordu.

Yeni-sömürgeciliğin en temel özelliği, sömürge ülkelerde emperyalizmin kendisine bağımlı çarpık kapitalist yapıyı, yukarıdan aşağı geliştirmesiydi. Emperyalizm, yeni-sömürgeciliğe özgü bağımlılık ilişkilerini, bu temel üzerinde inşa etmişti.

Çarpık kapitalist yapının temel direği olan sanayi, emperyalizmin pazar ihtiyaçlarına göre biçimlenen, tüketime hitap eden, küçük ölçekli geri teknolojiye dayalıydı ve kapitalizmin tekeli karakterine uygun olarak şekillenmişti. Bu anlamda dışa bağımlı çarpık sanayi, doğuştan itibaren tekeli bir karakter gösteriyordu. Üretimin herhangi bir sektöründe kurulan sanayi kuruluşu, o alanda tekeli durumdaydı. Sirtını emperyalist tekellere dayadığından ve her türlü korumacılık tedbirleriyle beslendiğinden aşağıdan yukarıya doğru gelişmeye ve rekabete kapalıydı.

Aslında, yeni-sömürge ülke sanayilerinde sektörler -ülke sanayinin kendi iç dinamiği ile değil, emperyalizm tarafından gerçekleştirilmesinden dolayı- birbirini tamamlamadığı gibi yer yer de aykırı düşme noktasına varıyordu. Esasen sektörler arası uyumun koşulları söz konusu değildi. Sermaye birikiminin çapı, sanayinin gücü, sağlıklı bir yapının kurulmasını olanaksız kılmaktaydı. Enerji, ulaşım başta olmak üzere altyapı hep sorun olurken, tarımsal üretim de emperyalizmin ihtiyacına göre organize edildi.

Kısaca, dışa bağımlı sanayileşmenin sonucu olarak doğan borçlar, bunların ödenmesi için daha fazla dış borç edinme, dolayısıyla ekonominin daha fazla emperyalist finans kuruluşlarına teslimini doğuruyordu. IMF heyetleri, iyi niyet mektupları, yeni-sömürge ülkelerin ayrılmaz parçaları oluyordu. Önerilen "istikrar" adı altındaki programlarla sömürge ekonomileri yeniden tekrar tekrar biçimlendirildi. Düyun-u Umumiye'nin oynadığı rolü çağdaş emperyalist kuruluşlar üstlenmişlerdi. Dün olduğu gibi bugün de sömür sürüyordu.

Bugün yeni-sömürge ülkelerde nüfusun yarıdan fazlası kentlerde oturuyor. Fakat nüfusu emecek bir sanayileşme olmadığından bu

nüfusun büyük bölümü işsiz veya yarı-işsiz durumdadır. Kırmızı ışıkta duran arabaların camlarını silenler, su satanlar, işportacılar yeni-sömürgelerin artık ortak görüntüleridir. Ortak simge ise kentleri saran her tür planlamadan uzak, yoksulluk ve sefalet yuvası "gecekondular", "teneke semtler"dir.

F- Emperyalizmin İçsel Olgu Haline Gelişi ve Oligarşik Diktatörlükler

Yeni-sömürgecilikle birlikte çarpık kapitalist gelişme, egemen sınıfların niteliği ve bileşiminde de kendine özgü değişimler yarattı. Klasik sömürgelerde emperyalizmin gözde müttetikleri komprador burjuvazi ve feodal ağalardı. Ancak III. bunalım döneminde bunların yerini işbirlikçi tekelci burjuvazi, tefeci tüccarlar ve büyük toprak sahiplerinin en kodamanlarından oluşan oligarşiler aldı.

Oligarşi içinde emperyalizmin doğrudan ittifakı işbirlikçi tekelci burjuvaziydi. Gücünü doğrudan emperyalizmden alan bu sınıf, ülkenin emperyalizme bağımlılığı ölçüsünde oligarşi içindeki inisiyatifi de elinde tutuyordu. Buna paralel olarak emperyalizm, yeni-sömürgelerde, doğrudan denetimi altında olmamasına karşın, bu ülkeleri altyapısından üstyapısına kadar, yarattığı bağımlılık ilişkisinin niteliğine bağlı olarak, yeniden şekillendirdi. Bu ülkeleri denetim altına alarak, eski sömürgecilik döneminde olduğu gibi dışsal bir olgu olmaktan çıkarak, içsel bir olgu haline geldi.

Böylece emperyalizm, yukarıdan aşağıya geliştirdiği çarpık kapitalist yapının niteliğine paralel olarak işbirlikçi sınıfların nezdinde, yeni-sömürgelerin ekonomisini ve pazarını kendi emperyalist ekonomisinin ve pazarının da bir parçası, uzantısı haline getirdi.

Bu gibi ülkelerde emperyalizmin en büyük handikabı, tek başına sömürüyü sahiplenememesi, bunu prekapitalist unsurlarla paylaşmasıydı. Gerçi bu unsurları zaman içinde evrimsel bir tasfiyeye uğratsa ve tefeci-tüccarlar, büyük toprak sahipleri ekonomik planda güç yitimine uğrayıp, dönüşseler de bu durum onların sosyal ve siyasal hayatta etkinliklerini önemli ölçüde korumalarına engel olamıyordu. Kaldı ki, milli krizin ve sınıf çelişkilerinin derinliği nedeniyle, toplumsal muhalefetin sürekliliği ve buna bağlı ekonomik, siyasal ve sosyal istikrarsızlık, egemen sınıfları ister istemez birbirlerine muhtaç kılmaktaydı.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, iktidarı paylaştığı prekapitalist unsurlarla zorunlu ve çelişkili birlik kurmak durumundaydı. İnisiyatif kendisinde olmasına kendisindeydi; ama bu unsurların siyasal alandaki etkinliği, feodal ideolojik öğelerinin korunması nedeniyle, altyapıdaki cılız

etkinliklerine oranla çok daha ileri düzeyde kendini hissettiriyordu. Buna rağmen emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin, sömürü çıkarlarını sürdürmek, halk muhalefetini nötralize etmek için, üstyapı bu gerici öğeleri korumaktan başka bir çareleri de yoktu.

En genelde tüm yeni-sömürgelerde hâkim olan oligarşiler; üç aşığı beş yukarı aynı özellikleri göstermekle beraber, çeşitli ülkelerin tarihsel, kültürel, sosyal özelliklerine, kapitalizmin gelişme derecesine ve şekline göre kendine özgü biçimler de alabiliyordu. Örneğin, bazı Latin Amerika ülkelerinde sanayi burjuvazisinin çok güçsüz olması, latifundist'lerin esas gücü elinde bulundurması ve büyük toprakların özellikle yeni-sömürgeleşme sürecinde ortaya çıkan diktatörlerin elinde toplanması nedeniyle, değişik tipte aile oligarşileri olarak ortaya çıkabiliyorlardı.

Öte yandan yeni-sömürgelerde, ekonomik ve siyasal güçsüzlük, egemen sınıflar arası çelişkilerin yoğunluğu ve halk kitlelerinin düzene karşı memnuniyetsizliğinden kaynağını alan süreklî bir milli krizin yaşanması nedeniyle, düzenin kendi kendini idame ettirebilmesi, ancak, sömürge tipi faşizmle mümkündü. Oysa bu gibi ülkelerde rejimin adı çoğunlukla "demokrasi"ydi, "cumhuriyet"ti. Ancak, bu "demokrasinin bekçisi", gidişata dur demesi gerektiğine karar verdiğinde, hemen "aktif savunma" pozisyonu alıyor ve cunta planları kasalardan çıkartılıp, tanklar kentlere doğru akmaya başlıyordu. Gerekçe her yerde aynıydı:

6-TARİHTE BAŞLICA DÖRT DEVLET TİPİ DEĞİŞİK BİÇİMLER ALTINDA VAR OLMUŞTUR

Egemen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki baskı aygıtı olan devletin tipi ve biçimi, içinde yaşanan toplumsal aşamanın özellikleri tarafından belirlenir. Başka bir deyişle, toplumsal aşamayı karakterize eden üretim tarzı, sömürünün gerçekleşme şekli, bunun bir aracı olan devleti de koşullandırır. Tarihselliği içerisinde bakıldığında görülür ki, devlet, hiç de iddia ettiği gibi değişmez, mutlak değildir. Toplumsal değişmeye paralel olarak gelişmiş ve biçimlenmiştir.

Toplumlar tarihi, bugüne kadar dört devlet tipine tanık oldu. Bunlar, köleci devlet, feodal devlet, kapitalist devlet ve sosyalist devlettir. Bu devlet tiplerinden ilk üçünün ortak özelliği, sömürücü bir azınlığın, sömürülen çoğunluk üzerindeki baskı aracı olmasıdır. Sosyalist devlet ise, sömürülen çoğunluğun (sömüren-sömürülen biçimin- deki eski ilişkilerin ters çevrilmesiyle değil, ortadan

kaldırılmasıyla oluşturulan) baskı aracıdır ve esasta yarı-devlet özelliği gösterir.

Fakat hepsinin ortak özelliği, bir sınıfın egemenlik aracı olmasıdır.

Ama sosyalist devletin ayırmedici özelliği, sömürünün ortadan kaldırılmasını amaçlamış olması ve sönmeye doğru bir gelişim göstermesidir. ENGELS'in deyişiyile, o, "devlet olmayan devlettir". Çünkü devleti ortaya çıkaran sınıfların uzlaşmaz karşıtlara bölünmesine son verecek ve böylece, devletin nesnel temelini ortadan kaldırarak kendisini de yok edecektir.

Diğer devlet tiplerinde ise, durum tamamen tersidir. Sömürünün sürdürülmesi ve giderek güçlenmesi şeklinde bir özelliğe sahiptirler. Devletin tarihsel gelişimi incelendiğinde, örneğin feodal devletle, günümüzün kapitalist- emperyalist devletleri karşılaştırıldığında, kapitalist-emperyalist devletin yetkinleşme ve daha güçlü, daha karmaşık mekanizmalar yaratma özelliği görülecektir. Aynı şekilde, emperyalizm öncesi kapitalist devletlerle, emperyalist-kapitalist devletler kıyaslandığında aynı gelişim özelliği görülür.

Devletler, tip ve biçim açısından farklı özellikler gösterirler. Devlet tipi kavramı, üretim tarzının belirlenmesine tekabül eder. Sınıfsal içeriği ise, egemen sınıfın niteliği tarafından belirlenir. Bu anlamda, köleci toplumdaki devlet tipi köleci devlet, sınıfsal karakteri, köle sahiplerinin devleti; feodal toplumda feodal devlet ve feodal beylerin devleti olurken; kapitalist toplumdaki devlet tipi, kapitalist devlettir. Ve sınıfsal karakteri burjuvadır.

Devlet biçimi ise, ülkenin ekonomik gelişme düzeyi, sınıfların sübjektif durumları, toplumsal-siyasal gelenekler, egemen sınıfların kendi aralarındaki ilişki ve çelişkileriyle, ülkeyi kuşatan koşulların vb. belirlediği, egemenlik olgusunun pratikteki biçimlenişidir. Yani egemen sınıfların diktatoryasını gerçekleştirme biçimidir.

a- Faşizm bir burjuva devlet biçimi olarak emperyalist burjuvazinin gerçek yüzüdür

Burjuva ideologları, faşizmi, "hastalıklı" kişilerin toplumu maceraya sürüklemesi, çeşitli kişi ve kurumların "saf" hataları ile açıklamaya çalışırlar. Onlara göre 1920'lerin İtalya'sı ve 1930'ların Almanya'sının içinde bulunduğu ekonomik-sosyal ve siyasal koşulların hiç mi hiç önemi yoktur. Eğer "psikopat" ruhlu MUSSOLİNİ ve HİTLER olmasaydı, Avrupa, faşizmi yaşamayacaktı. Ama ne var ki, ne faşizmin demagoji ve yalanları, ne de burjuva ideologlarının idealist

açıklamaları gerçeği gizleyemiyor. Faşizmin, nesnel-tarihsel irdelenmesi, onun burjuva sınıf karakterini somut olarak ortaya çıkarmıştır.

Faşizm, kapitalizmin sürekli ve genel bunalımının yarattığı koşulların burjuvaziye içine düşürdüğü sosyal, siyasal açmazlarının ürünüdür. Faşizmin iktidar olarak biçimlendiği ülkelere bakıldığında bu açıkça görülür. Faşizmin, neden Almanya ve İtalya'da iktidar olduğu, örneğin, Fransa'da veya İngiltere'de iktidar olamadığı gibi sorulara, ancak bu çerçevede yanıt verilebilir. "Diğer ülkelerde HİTLER veya MUSSOLİNİ benzeri bir deli olmadığından faşizm iktidar olamamıştır" gibi bir cevap, bilinçli bir çarpıtma değilse, büyük bir safdilliktir. Cevabı, emperyalizmin nesnelliğinde ve faşizmin iktidar olduğu ülkelerin koşullarında aramak gerekiyor.

Emperyalizm "tekelci devlet kapitalizmi"dir. Mali sermayenin, bütün iktisadi ve siyasi yaşama egemen olmasıyla, tekellerle devlet iç içe girmiştir. Diğer yandan, dünyanın gerek pazar, gerek toprak bakımından paylaşılmasının tamamlanmış olması kapitalizmi pazar bunalımına sokmuştur. Bu bunalım, onun son ve genel bunalımıdır. Ekonomik temeldeki bu gelişme, siyasal üst yapıya da siyasal gericilik olarak yansır.

Emperyalizmin pazar bunalımı, emperyalistler arasında pazar rekabetini silahlı çatışmalara (paylaşım savaşlarına) sıçratırken, emperyalist ülkelerde militarizmin artması, düşük üretim, işsizlik, iflaslar ve tekelci gruplar arasında rekabetin kızışması vb. şeklinde toplumu sarsan bunalımlara yol açar. Diğer yandan, bu ekonomik ve sosyal bunalımın bir yansıması olarak işçi sınıfı ve emekçilerin iktidar mücadelesi -Sovyet devriminin yarattığı büyük coşkuyla da- yükselir. Kısacası, tekeller, kelimenin gerçek anlamıyla, mevcut yöntemlerle artık yönetememe sorunuyla karşı karşıyadırlar.

Emperyalist burjuvazinin önünde iki yol vardır: Birincisi, mevcut yönetim biçiminde herhangi bir değişikliğe gitmeksizin egemenliğini sürdürmek (ki bu, onu her saat kaçınılmaz sona götürür): ikincisi, yönetim biçimini değiştirerek baskı ve demagojinin tüm biçimlerini işletebilecek, işçi sınıfı ve emekçilerin tüm demokratik haklarını yok edebilecek, demokratik ve siyasal örgütlenmelerini ortadan kaldıracak, dizginsiz bir şovenizmle toplumu emperyalist paylaşım savaşları için ideolojik ve moral açıdan motive edebilecek faşist diktatörlüğe yönelmek...

Faşizme kaynaklık eden koşullar, tarihsel gerçeklerdir bunlar...

Faşizm, herhangi bir sınıfın diktatörlüğü değildir. Bilindiği üzere kapitalizm öncesi toplumlarda, hatta tekel öncesi aşamada da açık terörcü diktatörlüklere rastlamak mümkün. Ama bunların hiçbiri faşizm olarak tanımlanmamıştır. Faşizmin ayır edici niteliği, tekelci burjuvaziye dayanması ve onun açık terörcü diktatörlüğü olmasıdır. DİMİTROV, faşizmi, "tekelci kapitalizmin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür" şeklinde tanımlar.

Faşizmin iktidara geliş biçimi de ülkeden ülkeye ve yaşanan tarihsel koşullara bağlı olarak farklılıklar gösterir. Örneğin Almanya ve İtalya'da aşağıdan yukarıya doğru kitle tabanına dayanarak iktidar olurken, Japonya'da askeri diktatörlük, İspanya'da iç savaş, Bulgaristan ve Doğu Avrupa ülkelerinde ise yukarıdan aşağıya darbe biçiminde gerçekleşmiştir. Bu farklılıklar faşizmi faşizm olmaktan çıkarmaz. Ülkenin emperyalist sistem içindeki yeri, sınıf mücadelesinin boyutları, tarihsel gelişim çizgisinin yarattığı özgünlükler vb. öğeler faşizmin iktidar oluş biçimlerini farklı kılabilmektedir.

b- Ülkemizde egemenlik kayıtsız şartsız milletin değil oligarşinindir. Denilebilir ki, devletin "sınıflar üstü" olduğu demagojisi dünyanın hiçbir yerinde ülkemizdeki kadar yaygın bir biçimde işlenmiyor. Egemen sınıfların her kademededen sözcüsü bunu vaazeder. Halka, baskı ve terörün en vahşisi, sömürü ve yağmanın en pervasızı yine "millet adına" yapılır. Faşizmin olguları sunuş biçiminin tipik özelliği olan "millet adına" demagojisi, devletin sınıfsal niteliği açığa çıktıkça daha yaygın işlenir. Egemen sınıflar için adeta bir can simidi olur.

Burjuvazinin politik temsilcisi partilerden, ordu ve polis gibi militarist kurumlarına kadar her kademededen kişi, kurum ve kuruluş bu demagojiyi işler. "Devlet, millet içindir", "egemenlik ulusundur" vb. biçimlerde dile getirilen bu demagojiler bütünüünün tek amacı vardır; devletin "sınıflar üstü" imajını ayakta tutmak!...

Bu demagojinin hiç etkili olmadığı da söylenemez. Ülkemizin tarihi gelişiminden gelen özellikler; Osmanlı İmparatorluğu'nun fetihçi, yağmacı siyasetinden Anadolu insanının uzak oluşundan kaynaklanan, "kerim devlet", "baba devlet" imajı ve yeni Türk devletinin bir ulusal kurtuluş savaşı temelleri üzerinde yükselmesinin oluşturduğu özgünlük; yeni-sömürgeciliğin "milli şef" diktatörlüğünden kurtuluş, demokrasiye geçiş olarak gösterilerek

biçimlenişi nedenlerinden ötürü, devletin "sınıflar üstü" imajı, diğer yeni-sömürge ülkelere nazaran daha güçlüdür.

Ülkemizde egemenlik, ulusun değil, bir avuç toprak ağası, tefeci-tüccar ve işbirlikçi tekeli sermayedarın ittifakı olan oligarşinin ve dolayısıyla emperyalizmindir.

Devlet, oligarşinin işçiler, köylüler ve orta katmanlar üzerindeki baskı aracıdır. Oligarşi, ordu ve bürokrasi ile bütünleşerek devlet iktidarına egemen olmuş, bu kurumları birçok kanaldan kendine bağlamış, akla gelebilecek her türden ideolojik, kültürel, sosyal ve siyasal araçla toplum üzerinde egemenlik kurmuştur. Seçimler ve genel oy başta olmak üzere, partiler vb. kurumlar oligarşinin egemenliğini meşrulaştıran araçlar olmalarının dışında bir işleve sahip değildiler.

c- Oligarşinin devlet biçimi demokrasi değil sömürge tipi faşizmdir

Bu nedenle en başta değinilmesi gereken demagoji; ülkemizde devlet biçiminin "parlamentar demokratik rejim" olarak ifade edilmesidir. Bu açıklama burjuva siyaset arenasında kendine yer açmak isteyen, hemen herkesçe rüştünü ispatlamanın bir gereği olarak ileri sürülebiliyor. Halk kitlelerinin ve dünya demokratik kamuoyunun anti-faşist tepkilerinin nötrale edilmesinin bir türevi olan rejimin bu tanımlaması, devletin baskıcı karakteri arttıkça, daha yüksek sesle ve yaygın olarak yapılıyor. Bu ise aynı zamanda bir gerçeğin istenmeden altının çizilmesi oluyor. Bu gerçek, ülkemizde demokrasinin kısıntısından bile söz edilemeyeceği gerçeğidir. Bu gerçek, kendini pratikte dayattığı ölçüde demagojinin boyutları da artar.

Oligarşinin, ülkedeki siyasal yönetim biçimini "parlamentar demokratik rejim" olarak tanımlamasında, veri olarak aldığı normlar nelerdir? Demokrasi kültüründen yoksun işbirlikçi burjuvazi için özel birtakım kriterler gerekmiyor. Ama yine de, genel olarak; siyasal rejimin demokratikliğini her konuda olduğu gibi, biçimsel birtakım kurumların varlığına bağlamak adettendir. Oligarşinin sözcülerine göre, birden fazla partinin olması, genel oy hakkı ve periyodik aralıklarla seçimlerin yapılması, parlamentonun varlığı, demokratiklik için yeterli oluyor! Ve bu kavrayış biçimi öylesine kanıksanmaya başlamıştır ki, birden çok partinin olmadığı sosyalist ülkeler "totaliter rejim"ler olarak karalanmaya kadar varabiliyor.

Ülkemizdeki siyasal rejimin burjuva anlamda bile demokratikliğinden söz edilemeyeceği, yalnızca biz Marksist-Leninistlerin iddiası değildir.

Bırakalım sıradan ilerici ve demokratları, burjuva partileri bile aralarındaki dalaşmada dönem dönem bunu itiraf etmekten kendilerini alamıyorlar. "Faşizan uygulamalar", "polis devleti", "totaliter rejim", "milli iradenin yokluğu" vb. deyişlerin sahipleri hiç de az değildir.

Ülkemiz yeni-sömürge bir ülke olduğundan ve tekelci burjuvazi baştan itibaren emperyalizme bağımlı tarzda geliştiğinden çarpık ve zayıftır, prekapitalist unsurlarla ittifak halindedir. Kendi iç dinamiğiyle gelişmediği için sermaye ve teknolojik olarak dışa bağımlıdır.

Faşizmin devlet biçimi olarak biçimlenmesi, tekelci sermayenin oluşum özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Tekelci sermayenin emperyalizme bağımlı tarzda, yukarıdan aşağıya gelişme özelliğinden ötürü, devlet biçimi olarak faşizmin gelişim biçimi de yukarıdan aşağıya olmaktadır. Yani Almanya ve İtalya örneklerindeki gibi aşağıdan yukarıya belirli bir kitle tabanına dayanarak ve paramiliter örgütlenmeyi esas alarak, az çok burjuva demokrasisi koşullarında değil, yukarıdan aşağıya bizzat tekelci burjuvazi tarafından devlet aygıtının tedrici olarak faşist tarzda yeniden örgütlenmesi, dönüştürülmesi biçiminde bir gelişme özelliği gösterir.

Siyasal iktidara egemen olan tekelci burjuvazi diğer prekapitalist unsurlarla ittifak içinde faşizmi uygular. Dolayısıyla gelişmiş kapitalist ülkelerde (emperyalist ülkelerde) faşizmin sınıfsal temeli, tekelci sermayenin en gerici, en şoven unsurları olurken, yeni-sömürgelerde bir bütün olarak oligarşidir. Fakat oligarşi içinde esas unsur tekelci burjuvazi olduğundan faşizmin temel dayanağı yine tekelci burjuvazidir. Diğer egemen sınıf kesimleriyle ittifakı, güçsüzlüğünden dolayı tek başına yönetememesinden ileri gelmektedir.

d- Sömürge tipi faşizm iki biçimde icra edilir

Sürekli faşizm, yeni-sömürge ülkelerin özelliklerinden (sürekli milli kriz vb.) ötürü iki biçimde icra edilmektedir; gizli (parlamentar) ve açık faşizm.

Gizli faşizm, genel olarak oligarşinin tercih ettiği yönetim biçimidir. Bu tercihte, tekelci burjuvazinin tek başına yönetme gücünden yoksun oluşu, dolayısıyla diğer prekapitalist unsurlara (toprak ağaları ve tefeci-tüccarlar) yer vermek zorunda kalışı rol oynar. Bunun yanı sıra sürekli açık baskı yöntemlerinin uygulanmasının

oligarşinin manevra alanını daraltması, tekelci sermayenin üzerine basarak yükseldiği orta kesimlerin yerel düzeyde de olsa burjuva partileri vasıtasıyla siyasal iktidara etkide bulunma konumlarının yok edilmesi, tekelci burjuvazi ile çelişkilerin uzlaşma zeminini yitirmesi, dolayısıyla tekelci burjuvazinin tecrit tehlikesiyle karşı karşıya kalması da bunda etkindir.

Düzenin en gözde kurumlarındaki olumsuzlukların deşifre olması, dolayısıyla yıpranması, vb. nedenleri de bunlara eklemek gerekmektedir. Bu nedenlerden ötürü, kısmi de olsa, birtakım biçimsel hakların varlığına, burjuva fraksiyonların kısmi bir serbestlik ortamında örgütlenmelerine rastlanılmakla birlikte yönetim biçiminin temelini siyasal zor oluşturmaktadır. Kısmi de olsa birtakım biçimsel burjuva demokratik hakların varlığı, sistemin özünü deşitirmez. Bunlar faşizmin üstünü örten bir örtü olma dışında bir işleve sahip değildirlir ve hiçbir zaman kalıcı bir nitelik göstermezler.

Fakat tekelci sermaye sürekli milli kriz koşullarında bu icra biçimini sürğit sürdüremez. Kısmi de olsa biçimsel birtakım burjuva demokratik hakların varlığı, emekçi sınıfların ekonomik-demokratik ve siyasal mücadelesinde birtakım olanaklar sağlaması, burjuvazinin bunalımını derinleştirir ve emekçi sınıfların yükselen muhalefetini denetim altına almasını zorlaştırır.

Diğr yandan gerek oligarşi içinde gerekse oligarşi dışındaki prekapitalist unsurların palazlanması ve sermayenin denetimi dışına taşmasına yol açmaktadır. Dolayısıyla, tekelci sermaye ipin ucunu elinden kaçırma tehlikesiyle karşı karşıyadır. İşte, tekelci sermaye ipin ucunu kaçırmaya başladığı an faşizmin üstündeki örtüyü bir tarafa atarak baskı ve zorun çıplak icrasına geçer ki, bunun siyasal literatürdeki adı açık faşizmdir.

Açık faşizm bütün demokratik hakların rafa kaldırıldığı, halk kitlelerinin her türden demokratik ve devrimci örgütlenmesinin zorla dağıtıldığı, işkence, baskı, terör ve katliamlarla halk kitlelerinin pasifikasyonunun sağlandığı, yasama, yürütme ve yargı arasındaki kısmi farklılıkların da tamamen ortadan kalktığı ve tüm yetkilerin birkaç kişinin elinde toplandığı koşullardır. Tekelci sermayenin genel olarak açık faşist dönemlerdeki politikası 12 Mart`a, 12 Eylül`ün yaptıklarıdır.

Burjuva ideologları ve politikacıları, faşizmin gizli icrasından açık icrasına geçişi genellikle "dış güçlerin ülkeyi uçuruma sürüklemesi", "partilerin birleşmemesi", "kişisel çekişmeler", "terör örgütlerinin

devleti ve milletiyle bir bütün olan Türk devletine saldırması”, dolayısıyla milletin “kurtarıcı” orduyu göreve çağırması olarak açıklamaktadırlar. Demokrasi bilincinin yerleşmediği bir ülkede bunun ileri sürülmesi doğaldır. Çünkü kendisinin varlık nedeni olan açık faşizmin başka tür bir açıklaması, kendi varlık şartını ortadan kaldırması olacaktır.

Faşist devletlerin tümünde olduğu gibi bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde de siyasi polis, ordu ve cezaevleri gibi baskı kurumları devletin en önemli organları durumundadır. Ancak klasik faşist rejimlerden farklı olarak bizim gibi ülkelerde bu baskı kurumları tamamen emperyalizmin denetimi altındadır. Eğitimlerinden malzemelerine, yöntemlerine kadar her şeyiyle emperyalist merkezlerce yönlendirilirler. Ülkedeki sömürü düzeninin en önemli güvenceleri olan bu kurumlar, emperyalizm tarafından ikinci ellere bırakılmayacak kadar önemli görülen kurumlardır.

e- yeni-sömürgelerde devlet biçiminin klasik faşist rejimden farklılıklar göstermesi devletin faşist niteliğini değiştirmez

Sömürge tipi faşizmin, klasik faşist yönetimlerden farklı biçimde gelişmesi ve farklı bir biçimde (gizli ve açık) icrası onun niteliğini değiştirmez.

Devlet konusundaki ikinci yanlış anlayış ise, sömürge tipi faşizmi tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi egemen sınıfların baskıcı iktidarı olarak değerlendirip, bunu da oligarşik diktatörlük olarak tanımlayıp, yadsıyan anlayıştır. Buna göre, yeni-sömürgelerde faşizm tespiti yanlıştır. Nedeni olarak ise, yeni-sömürge ülkelerde faşizmin paramiliter tarzda örgütlenmemesi ve aşağıdan yukarıya belirli bir kitle tabanına dayanarak iktidar olmaması, birtakım biçimsel burjuva demokrasisi kalıntılarının varlığı gösterilmektedir. Bu anlayış açık faşist dönemleri ise, “askeri diktatörlük” olarak tanımlamaktadır.

Ülkemizde, tekelci sermayenin kendi dışındaki prekapitalist unsurlarla ittifaka girmiş olması, siyasal rejime damgasını tekelci burjuvazinin vurması gerçeğini değiştirmez. Özellikle de tekelci sermayenin emperyalizmin bir uzantısı olması ve ülkenin politikasından kültürüne kadar her şeyin emperyalizme göre biçimlenmesi özelliği dikkate alındığında siyasal rejime karakterini veren sınıfın tekelci burjuvazi olduğunu görmemek için, siyasi körlük içinde olmak gerekir. Eğer faşizmin, tekelci sermayenin açık diktatörlüğü olması Marksist-Leninist kavrayışı yadsınmıyorsa, yeni-sömürgelerdeki siyasi zora dayalı yönetimi faşizm dışında

tanımlamak mümkün değildir. Ama biçime takılıp kalanların bunu görmemesi doğaldır. Biz de yadırgamıyoruz zaten.

Hangi biçimde ortaya çıkarsa çıksın devletin Marksist-Leninist olmayan bu kavranışı, son tahlilde burjuvazinin yedeğine düşmekten kendini kurtaramaz. En yakın örneği ülkemizde sosyal reformizm ve Avrupa komünist partileridir. Emekçi sınıfların mücadelesine önderlik, her şeyden önce hedefin doğru tespitini gerekli kılar.

f- ülkemizde açık faşizmin kurumlaşması esas itibariyle 12 Eylül faşist cuntasıyla sağlanmıştır

Ülkemizde sömürge tipi faşizmin evriminin tarihi, aynı zamanda tekelci burjuvazinin oligarşi içindeki etki ve gücünün -belli kesitlerde sıçramalı olmak üzere- sürekli artış tarihidir de... Bu nedenle açık faşizmin kurumlaşması bir hamlede olmamış, tedrici bir gelişim izlemiştir.

1923'de kurulan Türkiye Cumhuriyeti, yönetimin en üst kademesinde Kemalistler olmak üzere, küçük-burjuvazi ve burjuvazinin bütün kesimlerinin içinde yer aldığı bir geçiş devletiydi. Üstyapıda devlet kapitalizme göre şekillendirilmeye çalışılırken, altyapıda da buna paralel bir dönüşüm yaşanmaya başlanmıştır. Feodal mütegalibe sindirilmiş ancak ideolojik ve politik gücü kırılmasına karşın ekonomik olarak tasfiye edilememiştir. Bu dönemde devletin biçimi, küçük-burjuva diktatörlüğüdür.

1950'lerde, emperyalizmle iş birliği içinde doğan tekelci burjuvazi, ittifakları ile birlikte iktidarı almasıyla, devleti, yukarıdan aşağıya kendi sömürü politikası doğrultusunda biçimlendirmeye yönelir. Zaten bürokrasi içinde kendine dayanaklar oluşturmuş durumdadır. Küçük-burjuva diktatörlüğünün ticaret burjuvazisiyle ilişki içinde "bürokrat burjuvazi" yi doğurmaya doğru evrimi, tekelci burjuvazinin gelişim içinde kendi dayanaklarına sahip olmasını da getirir. Bu nedenle esas olarak orduya yönelir. Daha iktidarın ilk aylarında, 6 Haziran 1950'de çıkardığı bir yasayla genelkurmay başkanının yetkilerini değiştirir ve başbakanlığa bağlar. Ordu üst kademelerinde tasfiyeye (15 general ve 150 albayı görevden alır) yönelir. ABD'den aldığı askeri kredilerle, askeri eğitim programlarıyla orduyu ideolojik ve teknik olarak kendine bağlar. NATO'nun uzantısı haline getirir.

Artık küçük-burjuva diktatörlüğünün milli politikasının yerini, oligarşinin gayri-millî politikası almıştır.

Ve bu tarihten başlayarak oligarşi, devleti faşist ilkelere göre yeniden düzenleme yönünde adımlarını atmıştır. Sömürüyü gerçekleştirme biçimi de işbirlikçi tekellerin ve emperyalizmin çıkarlarına hizmet edecek şekilde, esas olarak siyasal zorda ifadesini bulmuştur.

12 Eylül faşist cuntası, 1982 Anayasasıyla, sendikalar ve toplu sözleşme yasalarıyla, polis ve olağanüstü hâl yasalarıyla, DGM'lerle devletin tüm kurumlarını açık faşizmin icrasına uygun tarzda yeniden örgütledi. İşçi sınıfı ve emekçi halkın her türden ekonomik ve demokratik haklarını gasp etti ve biçimsel anlamda bile varlığını ortadan kaldırdı. Sistemin bu yeni "hukuki" çerçevesiyle baskı ve zorun en çıplak biçimlerini bile uygulamak olanaklı hale gelmiştir. 1982 Anayasasında MGK'nın (Milli Güvenlik Kurulu) kararlarına hükümetin uyma zorunluluğu getirilerek, ordunun "gizli" iktidarı sürekli kılınmış, büyükelçi, genel müdür vb. yüksek bürokratların Harp Akademilerine bağlı Milli Güvenlik Akademisinde eğitim görme koşulları getirilerek sivillerin orduyla ilişkisi kalıcılaştırılmıştır. Kararnamelerle ülke yönetmek yasallaştırılmış, YÖK ve YHK anayasal kurumlar haline getirilmiş, insan öldürmek meşrulaştırılmıştır. Yeni dönemde parlamento ve partilerin varlığı sistemin özünü değiştirmez. Sömürge tipi faşizmin bu icrası, açık faşist kurumların örtülmesinden başka bir anlam taşımaz.

7 – GENEL DEĞERLENDİRME

a- Emperyalist Dünya yeni bir yeniden paylaşım surecine girmiştir

Dünya yeni yüzyıla proletaryanın uluslararası hareketinin yokluğu koşullarında girdi. Reyel-sosyalist çöküşün yarattığı vakum bir taraftan emperyalist-kapitalist dünyayı içine çekerken, diğer taraftan karşıtına göre örgütlenmiş bu cepheyi biçim anomalilerine uğrattı. Emperyalist dünyanın soğuk savaşa göre şekillenen yapısı esas olarak ABD'nin askeri aygıtına ve Avrupa'yla Japonya'nın hem uluslararası sermaye genişlemesini hem de ABD askeri aygıtını finanse eden gerçek sermaye yapısına dayalı bir iş bölümü tarzında idi.

Reyel-Sosyalist sistemin çöküşüyle başlayan yeniden paylaşım süreci, ABD'yi reel sermaye gücü açısından, AB ve Japonya'yı ise askeri güç açısından uygunsuz durumda yakaladı.

ABD, soğuk savaş dönemindeki motivasyonu ve askeri güç üstünlüğüyle yeniden paylaşım döneminin bu yeni açılışında atağa geçmekte gecikmedi.

Dönemin yeniden sömürgecilik karakterini "önleyici savaş doktrini" adı altında kavramsallaştırırken, Avrupa sermayesinin lokomotif durumunda olan Almanya, kendi doğusunu entegre etme uğraşısı içinde zaman yitiriyordu. Ardından, oğul Bush ve neo-con'larca, Reagan döneminden beri ifade edilen "Yeni Dünya Düzeni" kavramından anladıklarını "Yeni Satranç Tahtası" ile Ortadoğu üzerine programlaştırarak, çağı "Amerikan Yüzyılı" kılma hedeflerini açıkça ilan ettiler ve sadece doğulu halklara değil, aynı zamanda bütün diğer emperyalist odaklara da meydan okuyan bir sürece giriş yaptılar.

Reyel-Sosyalizmin çöküşüyle "Tarihin Sonu"nu ilan eden emperyalist dünya, sosyalizmin boşalttığı alanları ele geçirmede artık "Medeniyetler Savaşı" aşamasına geçiyor ve W. Bush bunu yeni bir "Haçlı Seferi" olarak ilan etmekten çekinmiyordu. Olay, emperyalist-kapitalist dünyanın coğrafi adı olan Batı'nın, geçmişte doğrudan sosyalizmin içinde ya da sosyalist sistemin varlık koşullarında ve desteğiyle emperyalist sisteme karşı görece özerkliği koruyabilmiş ülkeler coğrafyası olan Doğu'yu sömürgeleştirme, sisteme mutlak entegrasyonunu sağlama programıydı. Ya da başka sözcüklerle ifade edecek olursak, yapılmak istenen hem batı ile doğunun yüzyıllardan gelen tarihsel, sosyal, kültürel farklı oluşlarını, hem de bunun yol açtığı ekonomik ve politik farklı duruşlarını yeni politik aşamada emperyalist zorla aşma girişimiydi. 11 Eylül bu kaçınılmaz hesaplaşmanın gongunu çaldı. Bu hesaplaşmada ilk darbeyi atlatan Rusya ve Çin, hızla kendilerini toparlayarak, emperyalist paylaşım sürecinde kendilerine yer bulmak amacıyla sosyalist altyapılarını yeniden düzenleyerek kapitalist pazar paylaşımı kavgasında yerlerini güçlü bir şekilde aldılar.

Tarihsel ve toplumsal şekilleniş olarak Batı, Girit'ten başlayan teknik ve teknolojik dolayımı üretici güçler coğrafyasını oluştururken, Doğu, Mezopotamya bataklıklarından yükselen insan ve insan dolayımı üretici güçler coğrafyasıydı.

Bu nedenle Reyel-sosyalizmi alaşağı etmiş ileri ve zengin ülkeler sistemi olan emperyalizmin, doğunun yoksul ve geri halklarını kolayca dize getireceği ve oralara "ileri insanlık" adına moderniteyi taşıyacağı düşünülüyordu. Oysa doğu insanı, batının yabancılaşmayı en üst düzeyde yaşayan insan ve toplum bilinçlerinin algılayamadığı bir direnç gösterdi. Sosyalizmin, sömürülen ve ezilen insanlara ait bir kurtuluş ideolojisi olmaktan düşmesinin sonrasında bu direniş bölge halklarının tarihsel ideolojisi olan İslam adına yapılıyordu.

Özellikle de İslam'ın Şii versiyonu tarafından... ABD emperyalizmi yakın tarihte İslam'ın Sünni devletleşmeleriyle kolayca iş birliğine gidebilmiş ve onlar üzerinden sosyalizmi kuşatmak için "Yeşil Kuşak" projesini gerçekleştirebilmişti. Şii İslam ise emperyalist politikalara şiddetle direniyor ve anti-emperyalist dünya halklarının sempatisini kazanıyordu.

Şii İslam'ın modern siyasal tarihte yerini alışı İran İslam devrimiyle oldu. Bu devrim, Bolşevik devrim ve ardından gelen diğer sosyalist ve anti-sömürgeci başkaldırılarından sonra, geri doğu halklarının emperyalizme ikinci meydan okuyuşuydu ve emperyalizmin bölgesel yayılışı ikinci kez engellenmiş oluyordu. Emperyalist sistem, 70 yıllık bir aradan sonra Bolşevik devriminin, ile başlayan reyel-sosyalizmin üzerinden geçmeyi başardı. Şimdi sıra İran devrimindedir. Bu yüzden bölgesel kaosa ait bütün güncel ve çoğu birbirine karşıt gibi ortaya çıkan veriler, hep bu genelde Batı, özelde ABD-İran karşıtlığı üzerinden okunur ve anlaşılır olmalıdır. Hıristiyan dünya ile İslam dünyası arasındaki artan gerilim kaynaklarını bu bağlamda düşünmek, önceden çok tanık olunmayan şekilde gerginleşen sembolik olayları bu şekilde okumak gerekmektedir. Batı uygarlığı nasıl sömürgecilik döneminin papasını, sosyalizmle mücadele döneminin papasını bulup çıkarttıysa; Papa 16. Benedict de anılan güncel çizgisinin de en az onlar kadar politik papası olacaktır.

Doğru anlaşılması gereken birinci konu, tek dünya gücü konumunda politika üreten ve dünyanın en gelişkin savaş makinesi olan ABD'nin dünya siyasetine kadir-i mutlak statüde yön verebilmesinin söz konusu olamadığıdır.

ABD, hem Irak ve Afganistan'daki direnişin altında kalmış ve giderek kendisi için yeterli gördüğü asgari programlara doğru çekilmektedir, hem de Irak ve Lübnan'da kendine karşıt güçleri büyütmekten kaçınmamıştır. Doğru okunması ve anlaşılması gereken ikinci gerçek ise, emperyalist dünyanın bir ABD imparatorluğu şeklinde, bir süper emperyalizm düzeyinde örgütlenip politika yürütmediğidir.

ABD, özellikle Bush'un birinci döneminde bütün dünyayı, "ya bizizlesiniz ya da bize karşı taraftasınız", şeklinde bir tasnifle hegemonyası altına alma politikasına yöneldiğinde sadece işgal ettiği Irak halkının direnciyle değil, başta Almanya-Fransa eksenini olmak üzere geniş bir Avrupa bloğu ve bu blokla ortaklaşan Asya ülkelerinin karşıtlığıyla karşılaştı. Dışındaki emperyalist dünyanın mali ve siyasi direnci, ABD'yi tek kişilik gösteriden BM zemininde

politika yapmaya mecbur etti. Bugün, Bush yönetiminin ikinci dönemi esas olarak bu yeni yaklaşımla yürütülüyor. ABD'nin, bölgesel soygunu diğer emperyalist ülkelerle paylaşmaya yanaşması, Irak savaşı sırasında ortaya çıkan trans-Atlantik çatlağını artık kapatmış görünse de, ABD'nin hem Irak, hem İran politikalarındaki tutuk davranışları paktın iç direncinin bir başka işareti olmaktadır.

Yüzyılın ortalarından beri "emperyalizmin Ortadoğu'daki hançeri" rolünü Filistin ve diğer Arap halklarının siyonist ırkçılıkla ezilmesi, topraklarının işgal altında tutulup ilhak edilmesi politikalarıyla sürdüren İsrail devleti, gelinen aşamada Ortadoğu'daki bilinen sorunun adının "Filistin sorunu" değil, "İsrail sorunu" olduğunun seri şekilde görülmesine neden olmuştur. İsrail'in varlığı ve politikalarıyla Filistin halkının bağımsızlığına, özgürlüğüne kavuşması hiçbir şart altında mümkün değildir. Yahudi ve Arap halklarının tarihte yüzlerce yıl olduğu gibi birlikte ve barış içinde yaşayabilmesinin yolu, İsrail'in yıkılmasından geçecektir. Bu aynı zamanda Ortadoğu üzerindeki emperyalist vesayetinin de parçalanması anlamına gelecektir.

***

Reyel-Sosyalizmin bir sistem olarak çökmesi ve emperyalizmin atağı sadece bölge ve dünya politikalarının bu kaoslara sürüklenmesine yol açmadı, aynı zamanda dünya olaylarının Marksizm-Leninizm tarafından algılanıp yorumlanmasının da önüne geçti. Marksizm içinde hareketle genelde emperyalizmin, özelde ABD'nin hâkimiyetini kutsayan sol teoriler, Fukuyama ve Huntington teorilerinin Marksist versiyonları olarak ortaya sürüldüler. Emperyalizmin sosyal-ekonomik alt yapısı olan finans kapitalin, sadece emek dünyasından karşıtları için değil, aynı zamanda aynı pazara göz diktiği rakipleri için de saldırgan olmasının yapısal olduğu gerçeğini görmezden gelen yeni finans kapitalizm ve süper emperyalizm teorileri burjuva batı solu eliyle "imparatorluk" kavramıyla birlikte ileri sürüldü. Günümüz emperyalizm teorileri aslında eski Kautskici finans kapitalizm yaklaşımlarının post modernizm soslariyle yeniden pazarlanmasından öte hiçbir yenilik taşımamaktaydı. İmparatorluğu, finans kapitalizmin emperyalizmden de yüksek bir aşaması sayan kavramsallaştırma içinde, kapitalist sistemin öngörülemez şekilde kendini yenilediği ve artık proletaryanın ve onun enternasyonalizminin siyasal değerinin kalmadığı esaslarına dayanarak emperyalist diktatörlerin yerini alan "içeren imparatorluk" ezilen halklar için de kabul edilmesi gereken bir sistem olarak sunan, onun saldırgan yüzünü "içerme" gibi ne

idüğü bilinmeyen düzeylerle saklamaya çalışan, dünya Yeni Dünya Düzeni (YDD), Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) gibi doğrudan Amerikan projelerinin saldırısı altındayken imparatorluğun merkezsiz ve herkesin imparatorluğu olduğu tezini işleyen türedi ideolojiler sadece emperyalizmin gücüne tapan, yenilgin burjuva ve küçük burjuvalar tarafından savunulur olmaktan öteye geçememektedir.

Günümüz emperyalist olaylarını algılamak ve anlamak açısından Leninizmin emperyalizm teorisi yeterince açıklayıcı olduğu ve emperyalizmin özellikle doğulu halklara yönelik BOP kapsamlı saldırısına karşı M-L "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin!" sloganının bizlere zaferin yolunu gösterdiği görüşündeyiz...

b- Türkiye bölgesel emperyalist-Siyonist politikaların karargâhlarından biridir

ABD emperyalizmi, Ortadoğu halklarına saldırısı öncesinde, Türkiye'yi İsrail'den sonraki en önemli bağlaşıklarından biri olarak görmüştü. Türkiye, emperyalizmin gündemdeki saldırısına hem güçlü ordusuyla vurucu güç görevi görebilir, hem de İslam toplumu olması nedeniyle bölge halkları nezdinde emperyalist saldırının haçlı yüzünü kamufile edebilirdi. Bu nedenle emperyalist doğruya açılma programlarının öngününde AKP'nin iktidar olması sağlandı.

Ancak bu durumda, ülkenin geleneksel Kemalist-devletçi yönetici sınıflarıyla politik yönetimi arasındaki çelişki şiddetlendirilmiş oldu. ABD pragmatizmi bile, Ortadoğulu siyaset sarkacını kavramakta sıkıntı çekti, bedelini 1 Mart tezkeresinin Meclis'te takılmasıyla ödedi. Tezkere oylamasının sonrasında Türkiye-ABD ilişkilerinde uygunsuzlaşma süreci yaşanmaya başladı. W. Bush'un birinci döneminde ABD ve AB arasındaki yaklaşım farkları tüm bölge ülkelerine olduğu gibi Türkiye burjuvazisine de özerk bir politika alanı yaratabilirdi. Tezkere krizinin hemen ertesinde hızla AB'ye katılma programına yüklenen AKP hükümeti, Avrupa ülkelerinin desteğiyle Kemalist yönetici sınıflarıyla özellikle ordunun basıncını göğüsleyebiliyordu. Bush'un ikinci dönemi birinci döneme kıyasla iki temel politik kaymayla karakterize oldu. Birincisi, yukarıda da değindiğimiz gibi ABD ve AB arasındaki çatlağın kapatsa da bu çatlak her an yeniden ortaya çıkacak durmadaydı.

İkincisi ise, Irak'ta Şiiilerin, Filistin'de Hamas'ın seçimlerden başarıyla çıkması ve bu iktidar sürecinde ülkede hızla yükselen anti-Amerikan eğilim, Bush ve neocon'ların İslam'ın içindeki radikal ve ılımlı İslam ayrımını gözeten politikalar yerine kendilerine doğrudan uyum

gösteremeyen İslam'ın her türüne tedbir almaya yönelen politikalara dönüştü. Özellikle Erdoğan'ın Bush yönetimi nezdindeki kredisi hızla düşürüldü.

AKP'ye emperyalist merkezlerce verilen destek AKP iktidarının İslam'ı batı emperyalizmine entegre etmede bir model olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğinin gözlendiği sürece devam etti. AKP'nin Sünni İslam'ının yapısal olarak bölgesel İslam direnişinin Şii gerçeğine model olamayacağıın anlaşılması için ise, üniversitelerdeki ve araştırma kuruluşlarındaki yüzlerce akademisyene ve onların hazırladığı binlerce sayfa teze karşın bir siyasal öngörüyle değil, ancak deneysel oldu ve bu deney emperyalizme oldukça pahalıya mal olan bir işgal sürecinin yaşanmasını gerektirdi.

ABD şimdi Türkiye'yi yeniden siyasal biçimleme tezgâhına sokmuştur. Bu tezgâh bir taraftan AKP İslam'ını gene bir şekilde egemen politika alanında istihdam ederken, aynı zamanda dinsel yapının siyasal yaşamdaki etkisini azaltmaya yönelik girişimlerle kendini gösteriyor; bu sınırlandırmayı Amerikancı bölge politikalarına doğrudan yakın burjuva partilerini siyasal etkinlik alanlarına doğru taşıma planlarıyla birlikte yürütülüyor.

Bu aşamada ABD'nin Türkiye'ye vermek istediği en önemli siyasal biçim ise, özellikle Kürt sorunu çerçevesindedir. Geleneksel Türk devlet politikaları hala Irak Kürt federe yönetimiyle dahi diplomatik ilişki geliştirmeye direnirken, ABD'nin özellikle gündemdeki İran savaşı itibarıyla cephe gerisini tahkim edebilmek ve İran'a güçlü vurabilmek için ihtiyaç duyduğu en temel taktik adım, TC ve Kürt federasyonunun birbirine yakın kılınmasıdır. Irak'ın bütünlüğü programından çoktan vazgeçen ABD'nin parçalanmış bir Irak'ta ve hele ki İran savaşı koşullarında bölgede kendisine en güçlü yataklık ilişkileri gösteren federe Kürt yapısını bile korumakta güçlük çekeceği açıktır. Bu yüzden TC-Barzani ittifakı ya da en azından aralarındaki ilişkinin sorunsuzluğu ABD açısından stratejik önemdedir. Türk ordusunun böyle bir ittifaka direnmesi Misak-ı Milli devlet politikası nedeniyle. Güney Kürt'lerini ve onların siyasallaşmasını meşru gören bir politik tutumun Kuzey Kürt'lerini de özgürlükçü temelde harekete geçireceğinden korkan sömürgeci zihniyet, özellikle Öcalan tarafından ileri sürülen "iktidarcı ve devletçi olmayan" siyasal programlarla sakinleştirilmeye çalışılmaktadır. Geline aşamada hem devlet ve ordu güçleri içinde, hem de sivil siyaset sınıfları içinde bugüne kadar Kürt sorununda "şahin"

politikalar izlemiş olanların da katkısıyla ABD politikalarına oldukça uyumlu bir Türk siyasal ortamının gerçekleştirileceği şimdiden görülebilmektedir.

Bütün bu bölgesel kaos içinde Türkiye büyük burjuvazisi, bugüne kadar olduğu gibi bugün de, saf bir siyasal sunuş ve ağırlık oluşturmak gücünde değildir. En yukarıda bir avuç Türk finans kapitalisti ve onlarla yakın iş birliği içindeki Anadolu kodaman bezirganlığı sürekli karlarını büyütmenin tatmini içinde bağımsız bir siyasal çizgi oluşturmaya bile yönelmemektedirler. Onlar için aslanan, tümüyle entegre oldukları emperyalist dünyayla Türkiye siyasetinin ters düşmemesi ve Türk siyasal yapısının uluslararası emperyalizmin bütün istemlerine harfiyen uymasındır. Aksi takdirde uluslararası mali piyasaların küçük bir hamlesiyle Türkiye burjuvazisinin sermaye birikiminin büyük bir kısmının değersizleştirilmesi, geçmişte ve en son borsa krizinde görüldüğü gibi mümkün olabilmektedir.

Uluslararası emperyalist kurumlarda ilan edilen "yükselen pazar"lar ancak emperyalist politikalara harfiyen uyan ülkeler bazında belirlenmektedir. İradesini böylesine uluslararası emperyalizme teslim etmiş Türkiye egemen sınıflarının ardı sıra devlet elitinin de bölge politikalarına oyumlandırılması, siyasal iktidar ve yönetici sınıflar arasındaki çelişki yatıştırıldıktan sonra elbette çözümlenecektir. Türk ordusu Büyükanıt'ın ağızından, düzen partileri de yeni siyasal adaylar Açar ve Bahçeli'nin ağızıyla Amerikan politikalarına biat edeceklerini açıklamış durumdadırlar.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde düzenlenecek siyasal yapı bir taraftan Bush ve neo-con'ların da artık korktuğu İslam'ı daha kontrol edilir ve karşıt bir siyasal basınç oluşturamaz sınırlara çekerken Federe Kürt devletiyle daha ileri politik ve Kuzey Kürdistan halkıyla kültürel politikalar temelinde bir yakınlık oluşturacaktır.

Türkiye emperyalizm adına bölge halklarına karşı yürütülecek bir savaşın unsuru hatta alanı olmaya doğru hızla ilerlemektedir.

8- SALDIRGAN EMPERYALİZME KARŞI TÜM DÜNYA HALKLARININ VE EMEKÇİLERİNİN KURTULUŞU SOSYALİZMEDİR!

Küresel ve bölgesel emperyalist politikalara karşı bugün bölge halkları kendi direnişlerini büyük bir ağırlıkla kadim dinsel ideoloji ya da uzlaşmacı burjuva ideoloji ve politikalar çerçevesinde dillendirebilmektedir. Emperyalizme karşı proleter ve emekçi ideoloji ve programlarla karşı koyuş ne yazık ki gündemde değildir. Sosyalizmin bölge halklarının gündemine gelmeyişi sadece

uluslararası sosyalizmin yıkılmış olması nedeniyle değil, aynı zamanda varlık koşullarında da bölge halklarıyla doğru temelde ilişki geliştiremeyişi nedeniyledir. Bu ifadeyi tersinden kurmak da mümkündür; zaten sosyalizm özelde bölge halkları, özellikle İran devrimi ve genelde geri ülke halklarıyla doğru ilişki kuramamış olmasından dolayı yıkılmıştır. Geleceğe bölge devrimleri üzerinden bir yön verebilmek için bu kapsamı açmak zorunludur. Bunun için de kısaca da olsa sosyalizmin teorik ve pratik tarihine bakılmalıdır.

Bir toplum düzeni olarak sosyalizm, verili kapitalist düzenin egemen düşünce yapısı olan felsefi idealizme karşı Marx ve Engels tarafından geliştirilen tarihsel materyalizm düşüncesine bağlı olarak kurulmuştu. Tarihsel materyalizm toplumun maddi üretim ilişkilerini esas alan ve toplumsal dönüşümleri bu ilişkilerdeki değişimlere göre koşullayan bir devrim anlayışına sahipti. Dolayısıyla yeni toplum projesi evrensel ölçekte en ileri üretim ilişkilerine sahip olan Avrupa kapitalizmi üzerinden kurulmuştu. Batı kapitalizmi daha ileri toplumsal yapılara geçilmesi için verili bir seviye olarak görüldü. Bu nedenle tarihsel materyalizm kuramı bir tarih kuramı olmaktan çok kapitalizmin ekonomi politikası üzerinden kavrandı. Özetle Marksizm'in temel eserleri ve kuramları bir batı düşüncesi olarak gelişti.

Kapitalizmin pazar krizi sömürgecilik politikasını geliştirirken, Avrupa iç devrimlerinin yenilgisinin yarattığı boşluktan yararlanan tarihsel materyalizmin kurucuları ömürlerinin son dönemlerinde Doğu'yla da ilgilenme fırsatı bulduklarında, doğu ve batı toplumsal formasyonları arasında şu çarpıcı tarihsel farkı fark etmekte gecikmediler: Batı gelişmesi kadim tarihten beri özel mülkiyet üzerinden yapıyorken doğunun kadim tarihinde ve hatta Rus devrimcilerinin bildirdiği tarzda verili zamanda da hala kolektif mülkiyet ilişkileri görülebiliyordu. Marx'ın son zamanlarında, Engels'in ise Marx'ın ölümünden sonraki tüm faaliyet süresi içinde kuramlarını üstün bir ekonomi politik kavrayıştan, yegâne bilim olarak gördükleri tarih biliminin sınırlarına çekme gayretleri modern toplumun güçlü batıcı formasyonu içinde yetişen ardılları üzerinde yeterince etkili olmadı. Öyle ki bu takipçiler, olmuş bitmiş bir proleter devrimi, Rus devrimini bile devrimden saymamakta inatçı bir tutum ortaklığı geliştirdiler. Rus devrimi, Marksist devrim kuramının batıcı algılanışına karşı bir devrim teorisi ve stratejisi geliştirmişti. Batı Marksistlerine göre sosyalizme kapitalizmin en ileri olduğu toplumlarda geçilebilirdi. Oysa Rusya henüz tam kapitalist bile sayılamazdı. Lenin'e göre ise kapitalizm öncesi ilişkilerin emekçi sınıflarda ve toplumda yarattığı

gelişkiler devrim için yeterliydi. Modern toplumun üretici güçleri proleter iktidar altında yukarıdan da geliştirilebilirdi. Bu yaklaşımla Lenin geri üretim ilişkilerinin kapitalizme uğramadan sosyalizme atlayabileceği pratiğini, pek de Marx'ın son dönem bunları da ifade eden görüşlerine ihtiyaç duymadan yaşamsal kıldı. Geri ülke devrimleri, toplumsal dönüşümleri tarihsel materyalizmin tarih kuramında özerk yerini alamadan Lenin tarafından politika teorisine dahil edildi. Artık dünya devriminin sloganı "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin!" olmuştur.

Nasıl Marx'ın ardılları Marx'ın teorisini sadece bir ekonomi politik kuram çerçevesinde algılamışsa, Lenin'in ardılları da Leninist politika teorisini sadece tek ülkede sosyalizm pratiği çerçevesinde algıladılar. Marksizm'in baticı kuramlaşmasını kendi doğucu pratiklerine yeterli gördüler. Teorik olarak algılayamadıkları pratik gerçekleri bir tür pragmatizmle aşmaya kalktılar.

Sovyetler Birliği'nin her şeyi salt kendi ülkesini ayakta tutma gerçeğine göre kendi etrafına çektiği duvarlar, özellikle II. Paylaşım Savaşı sonrasında geri ülkelerin sosyalizme akmasını engelleyemedi. Sosyalist dünyanın bu tarihsel gerçeği kavrayamadığı "kapitalist olmayan kalkınma" ve "toplumsal ilerleme" teorilerince belgelendi ve haliyle geri ülke devrimlerini yönlendirme başarısını da gösteremediler.

Olay sonuç olarak, geri toplumsal formasyonlar ve bunlara ait üretici güçlerin modern toplum ilişkilerine entegre edilmesiydi. Emperyalizm bunu zor yoluyla yapıyor ve yeni sömürgeci yöntemlerle kendine işbirlikçi sınıflar geliştirdiyordu.

Sovyetler Birliği ise, geri ülkelerin doğrudan ya da dolaylı bir şekilde sosyalizmle ilişkilendirilmesinin tarihsel nedenlerini anlamak, bu ilişkiye yol açan geri toplumların tarihsel üretici güçlerini keşfetmek gibi bir çaba içine girmeksizin sadece verili konjonktürü verili politik ve askeri düzeylerde bir ittifak gücü olarak değerlendirmekten öteye gidemiyordu.

Geçen zaman içinde sermaye birikim süreci işleyen ve giderek sınıf farklılaşması derinleşen bu ülkelerde bizzat devlet eliti kapitalistleştiği için süreç bu ülkelerin Sovyet ekseninden uzaklaşarak emperyalizme yönelmesiyle sonuçlanıyor, bu da Sovyet yöneticilerinin geri ülke devrimlerine güvensizliğini ve kapalılığını geliştirdiyordu. Ortadoğu'daki bütün Baas yönetimleriyle Sovyet ilişkisi bu genel çizgide seyretti ve çözüldü.

Daha farklı bir zeminde gelişse de gene de doğulu özgün tarihsel güçlerin emperyalist kapitalist sisteme karşı kendini iktidar kılmasının bir başka tezahürü olan İran devrimine karşı Sovyetlerin takındıkları tutum, hem Sovyetler 'in geri ülke devrimleriyle ve bölgesel güç paylaşımındaki ağırlığını oluşturan doğulu ülkelerle ilişkilerini çözdü hem de emperyalizme karşı kuşatmasını kaldıran siyasal ve ideolojik yapının kendi içine çökmesine neden oldu.

Özetle Sovyetler Birliği teorik olarak tarihsel materyalizmin kavranış normları içinde, aslında kendisinin öncüsü olduğu doğulu devrimlere karşı takındığı yanlış politik pratik itibariyle yukarıdan sosyalizmin yukarıdan çözülüşü şeklinde tarih sahnesinden çekildi. 70 günlük Paris Komünü pratiği nasıl devlet ve iktidar teori ve pratiğinde Bolşevik deneyimine yol açmışsa, 70 yıllık Sovyet deneyimi de tarihsel materyalizmin batıcı değil küresel kavranışı, modern ve tarihsel üretici güçlerin uluslararası proletarya ve ezilen halklarının emperyalist kapitalizme karşı direnişinde nasıl entegre edilebileceğine dair de geleceğin sosyalizm anlayışına ve politik yönelmelerine yol gösterecek bir zenginlik kattı. Bu değerler itibariyle Leninist "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" sloganı artık geleceğin sosyalizmini daha derinlikli kavramış sosyalizm pratiğine geçmişten daha fazla ışık tutan bir yönelme halini almıştır. Özellikle de sosyalizmin ve devrimin yerel ve küresel bir varlığının olmadığı emperyalist kapitalist sistemin istediği gibi at koşturduğu 15 yıllık bir zaman diliminin halklara daha fazla savaş, terör ve sömürü getirdiği koşullarda, halkların ve emekçilerin daha iyi bir dünya arayışına somutça yöneldiği günümüz koşullarında...

Günümüz koşulları, özellikle Latin Amerika'da giderek istikrar kazanan devrimci duruşların güçlü olarak ortaya çıktığı bir dönem anlamına gelmektedir.

Kitadaki sol mücadele çeşitlerindeki zenginlik, farklı kavga biçimlerinin aynı anda başarılı şekilde birlikte akıyor olması, yükselen anti-Amerikancılık, halk ve sınıf dinamizmleri üzerinde yükselen sınıf ve kadro örgütleri gerçeği, güçlü bir entelektüel uyanış gibi belirtiler, Che'nin ve Fidel'in evlatlarının bizim cephemizden birçok kez daha dünyayı sarsacağıının somut kanıtları olarak ortada durmaktadır.

9- TARİHSEL VE YEREL KOŞULLAR TÜRKİYE DEVRİMİNİ YENİ BİR ÇIKIŞIN EŞİĞİNE GETİRMİŞTİR.

Uluslararası proleter hareketin çöktüğü ve emperyalist sistemin bütünüyle Ortadoğu'ya kilitlendiği günümüz konjonktüründe bölge halkları ve emekçilerinin direnişinin öncülüğünü kadim tarihsel güçler ve onların ideolojileri yapmaktadır. Bu güçlerin emperyalizmle savaşlarının nihai olarak halkların kalıcı kazançları haline dönüşemeyeceği, toplumlar tarihinin gidiş yönü itibariyle bellidir. Bölge emekçilerinin ve halklarının nihai kazanımının proleter sosyalist hareketi küresel ve bölgesel gerilimlere bir alternatif olarak kendini dayatmasıyla mümkündür. Bu aynı zamanda küresel emperyalizme karşı uluslararası proletaryanın yeni bir başkaldırı sürecinin de işareti olacaktır.

Çünkü değil mi ki gelinen aşama itibariyle bütün güç odakları ve güç politikaları Ortadoğululaşmıştır, o halde Ortadoğu'daki her politik güç ve Ortadoğu'ya yönelik her politika da küreselleşmiştir. Bu nedenle Ortadoğu'ya yönelik her sosyalist diriliş, uluslararası proleter hareketin bir kez daha küresel çapta yüksek bir konjonktürünün oluşturulması anlamına gelecektir.

Ortadoğu'da ülkeler tarihi içinde en gelişkin işçi ve devrimci hareketin Türkiye'de olduğu söylenebilir. Bütün ağır yenilgi ve tersine konjonktürlere rağmen Türkiye işçi ve devrimci hareketi sürekli bir yeniden başlangıç yapma çabasında ve arayışındadır. Ve keza, bütün yenilgili tarihine karşın işçi ve devrimci hareketin kolektif hafızasında bir o kadar da başarı kayıtlıdır. Devrimci faaliyetin hala aşağılarda seyrettiği bu dönemde de emekçi, aydın, ilerici, devrimci, demokrat bütün güçler, devrimin geçmişteki başarılı günlerine duyduğu özlemde odaklanmış, küresel emperyalizmin bölgeye yönelişinin yükselttiği ve bölge halklarının da buna karşı yükselttiği direnişten aldığı motivasyonla, neredeyse çeyrek asırdır süregelen düşük direniş konjonktüründen çıkmanın arayışlarına girilmiştir. Bu pratik hissiyat ve yönelmenin kalıcı mücadele ve örgüt düzeylerine tekabül ettirilmesi ve konjonktürü kendini koşulayan birikime denk bir özelliğe taşınabilmesi ancak geçmiş devrimci harekete özeleştiril yaklaşmamıza, bu özeleştiriden örgütsel, politik ve stratejik sonuçlar çıkarabilmemize, bu sonuçları gelecek dönem mücadelesinde somut, elle tutulur mekanizma ve kurallar halinde sistematize edebilmemize bağlıdır.

Devrimci hareketimiz, teorik yenilenme, ideolojik yerelleşme, örgütsel harmanlanma ve pratik devrimcileşmeyi başarmak zorundadır. Bu başlıkların altına girilmesi, hareketi içinde bulunduğu "bitkisel hayattan" çekip çıkarmanın tek yolu olarak görünmektedir.

***

Türkiye’de komünist örgütlenme, uluslararası ölçekte öncü kuşaktan sayılabilir. TKP’nin kuruluşu 1920’lere dayanmaktadır. Bolşevik devriminin ağırlıklı etkisinin olduğu o günkü konjonktürde, I. Paylaşım Savaşı’nın doğrudan konusu olan Osmanlı İmparatorluğu’nun parçalanma koşullarında sanayinin ve işçi sınıfının en gelişkin olduğu İstanbul’daki burjuva aydın ve işçilerin klasik tarzdaki bir komünist örgütlenme olarak gerçekleşir. Bir yandan proletaryanın işgal altındaki İstanbul’da kuşatma altında tutulması, diğer yandan ulusal burjuvazinin Anadolu’daki önderliği, keza özellikle 1920’lerden sonra yoğun bir uluslararası politika olarak SBKP tarafından dünya komünist partilerine dayatılan tek ülkede sosyalizm hedefi ve buna bağlı olarak emperyalizmle hesaplaşan ulusal burjuvazilere destek olma programı, burjuva cumhuriyetin kuruluş sürecinden proleter hareketin etkisiz olarak çıkmasına yol açmış ve benzer çizgilerin sürdürülmesi gelişen Türkiye burjuvazisi karşısında komünist hareketi iyice güçsüz kılmıştır. Buna rağmen Kemalizm’in ve cılız ülke finans kapitalizminin devletleşme süreçlerindeki iç güvensizliği ve soğuk savaşın doğrudan alanlarından birinin Türkiye olması, devlet terörünün sürekli komünist hareketin üstünde olmasına yol açmış, hareket ağır darbeler almış ve parti kadroları sürekli takibat, operasyon ve ağır hapis koşullarında tutulmuştur. Örgüt yapısının bu cılızlığı Türkiye proletaryasının, tarihsel arka planını oluşturan Anadolu halk ve devletleşme gerçeğinin bir sonucu olarak ortaya çıkan, “kerim devlet” ve “devlet baba” anlayışının bir organik devamını oluşturacak şekilde devletten kopuşamamasıyla, devlete karşı bir düşünce ve davranış düzeyine geçemeyişiyile, egemen kadim tevekkül güdüsü içinde davranışıyla bütünleşince, dünyanın en eski komünist ve işçi hareketlerinden biri olmasına karşın, TKP çizgisinden günümüze kalan sadece onun Leninist devrim programı olmuştur.

Türkiye burjuvazisinin II. Paylaşım Savaşı sonrasında, ülkeyi Marshall Yardımı programları çerçevesinde emperyalizme peşkes çekmenin yarattığı sosyal-ekonomik daralmaya karşı, 27 Mayıs 1960’ta yönetici sınıfların müdahalesi ülkeye özellikle asker-sivil aydın gençliğin taşıdığı bir demokrasi havası estirdi.

Sermaye sınıflarına karşı, Kemalizm’in devletçi ve halkçı söylemine sahip çıkan üniversiteli gençlik sistemi zorlayan muhalefetleri karşısında doğrudan Kemalist yönetimlerce de baskıya uğrayınca, dünyada Küba, Cezayir ve Vietnam devrimleriyle yükselen yeni

devrim konjonktürünün de etkisiyle hızla sosyalizme kaydı. Bir dönem sonra gençlik tanımı sosyalist ya da devrimci tanımıyla özdeşleşti. Bu devrim ve sosyalizm dalgası 1920'lerden beri gelen komünist ve işçi hareketinin bir uzantısı değildi. Kendi toplumsal gerçeği içinde kendi devrimci yatağını kendi açan bir aydın gençlik hareketiydi.

Ülke 60 darbesinden sonra, uluslararası konjonktürün özellikle Vietnam devrimi ve geri ülkelerin hızla yükselmekte olan anti-emperyalist direnişi sonrasında emperyalizmin içine düştüğü yeni kriz konjonktürünün bir yansıması olarak yeniden finansman krizine girdiği bir dönemde, emekçi sınıf ve kitleler adına, devrim ve demokrasi muhalefeti Dev-Genç'le başlayan, ardından THKP-C, THKO, TKP-ML örgütlenmelerle sürdüren devrimci başkaldırı sistemi tümüyle karşısına alan silahlı direniş çizgisiyle tanıştı. Burjuvazinin cevabı 12 Mart faşizmi oldu.

Yenilgisinin büyüklüğüne karşın, darbenin hemen ertesinde, dünyadaki yüksek devrim konjonktürünün de etkisiyle, aydın gençlik bütün kesimleriyle yeniden silahlı devrim çizgisinde örgütlenmekte gecikmedi. Buna mahalle gençliği de karşılık verdi ve devrimci sosyalizm anlayışı bütün ülkede egemen oldu. Ne ki, aydın gençliğin küçük burjuva yapısallığı proleter devrim çizgilerine, özellikle Sovyet revizyonist anlayışlara duyulan tepkiyle tümüyle kapanmış haldeydi.

Bu yapısallık, "proletaryasız proleter devrimcilik" ideolojik çizgisi ve eylem tarzıyla, aydın küçük burjuvazinin bir toplumsal dönüşüm programının öznesini oluşturma sürecine girmesini, gündelikçi bir anti-faşist eylemcilik düzeyinden öteye geçmesini engelledi. ABD öncülüklü "düşük yoğunluklu savaş" konseptiyle tüm dünyada 70'lerin ortalarından itibaren geliştirilen karşı devrim rüzgârı bu kez 80'de bir daha ülkeyi vurdu. Yüz binlerce devrimci işkenceden geçirilerek zindanlara tıkıldı, yüzlercesi katledildi, onlarcası asıldı. Devrim kuşağı bir kez daha ağır bir darbeye sindirildi.

60'ların ortalarından 80 darbesine kadar geçen sürede devrimci siyasetin sosyal tabanını aydın gençlik oluşturuyordu. Bu damar 20'lerden gelen komünist-işçi devrimciliğinden farklı bir damardı. 20'lerden beri gelen birinci damar özellikle revizyonist Sovyet politikalarına tabi gidişle giderek süren bir çizgiyi oluşturdu ve nihayet 90'da Sovyetlerin dağılmasıyla kendi varlık nedeni ortadan kalkmış oldu. 60'ların ortalarından itibaren geleneksel olarak politik aktivitesini sosyalist zeminde sürdüren aydın gençliğin devrimciliği

ise üst üste aldığı iki ağır yenilgi sonrasında kendi sosyal tabanını da kaybetti. Neticede güce bakan küçük burjuvazi, toplumsal çelişkilerini "demokrasi" zemininde dillendiren bir siyasallığa çekildi ve gençlik devrimciliği 80'den günümüze, zaman zaman çıkış denemelerinde bulunsa da esas olarak bir dibe vurma dönemine girdi. Türkiye devrimci hareketi kendi dinamiklerinde bu büzüşmeyi yaşıyorken, uluslararası konjonktürde önce sosyalist sistemin çöküşü, ardından devrimci hareketin yenilgisi ertesinde yükselen ve bu yükselişle zaman zaman Türkiye devrimini de motive eden Kürt özgürlük hareketinin 90'ların sonundaki uzlaşma-devrimsizleşme stratejisine yönelmesi devrimci hareketin krizini süregelenleştirdi. Devrimci hareket ne yaslandığı sosyal kesimlerin kendilerini toparlayıp ayağa kalkmasıyla bir diriliş yaşayabiliyordu, ne de bilimsel olarak hem kendi yenilgilerini hem de uluslararası proletaryanın yenilgisini nedensel ve çözümsel olarak bir sonuca vardırıp kendini yeniden eyleme kaldıracak bir bilinç netliğine ulaştırabiliyordu. Özellikle dünya gündemi bölgeye gelip kilitlenince gündelik verilerle evrensel gündemin içinde debelenip durma sarmalının dışına çıkamadı. Bugünkü kesitte en radikalinden en liberaline kadar bütün Türkiye solu nüanslarla ifade edilebilecek aralıkların dışında aynı duruş ve davranış düzlemini oluşturuyor ve paylaşıyor. Bunun tek tanımı vardır:

Statükoculuk... Statükoculuk, sol hareketimizde devletçilik, yasalılık, halka uzak duruş, Kürde uzak duruş, batıcılık, elitlik, aydıncılık, parçalılıkta ısrar, tanımsız rekabetçilik gibi geri özelliklerinin hem zemini hem de sonucudur.

20'lerden gelen birinci ve 60'lardan gelen ikinci dalga devrimciliklerin, konjonktürden de beslenen ama farklı sosyalliklerin devrimcileşmesiyle oluşan dönemsel çıkış ve egemenlikleri bugün bir yanılısama olarak Türkiye solunda krizden çıkış için yeni bir devrimci konjonktürün beklentisini güçlendirmiştir.

Oysa ne dünyada ne de ülkede kendiliğinden bir devrim dalgasını oluşturacak bir sosyal kesit kalmamıştır. Bu nedenle konjonktür beklentileri kendiliğindenci ve statükocu devrimciliği güçlendiren ya da tersinden gündelikçi ve statükocu devrim anlayışlarının kendilerini konjonktür beklentileriyle gerekçelendirdikleri bir kısır döngü etrafında dolanmaktadır.

Aşağı yukarı 25 yıllık, yani çeyrek asırlık, yani neresinden baksanız üç siyasal kuşaklık bir zaman sürecinde statükocu devrimciliğin

kendisinin de bir statüko kazandığını, yani birincisini 20'lerden 60'ların sonlarına, ikincisini 60'lardan 90'lara kadar yaşadığımız devrimci konjonktürler bu çeyrek asırlık faaliyetleriyle üçüncü bir dönemi de yaşamış sayılmalıdır. Bu dönemde batılı solun her türlü yapısalcı, post modernist, post Marksist liberal sosyalizm anlayışlarını deneyci tarzlar içinde yaşamış devrimci ortamımız açısından deniz bitmiş, özellikle küresel dengelerin bölgeyi bir ateş çemberine çevirmekte olduğu bu tarihsel moment karşısında halk sınıfları ve samimi devrimciler statükoyu parçalamayı, devrimci iradeyi geçmişin tüm zaaflarından çıkartılan derslerle yeniden oluşturmayı gündemlerine almış bulunmaktadırlar. Küçük küçük başlayan, ama yaygınlaşması ve kolektifleşmesi kaçınılmaz olan bu gidişin bölgesel savaşın ideolojik ve politik özneleri olan doğucu/İslamcı ve batıcı/emperyalist karşıtlığına evrensel bir devrimci sosyalist alternatif olarak çıkma ve tüm bölge ve dünya emekçi halklarına kurtuluş bayrağını taşıma imkânı bütün geçmiş ve günümüz koşulları itibariyle mümkündür. Yeter ki bu imkanları değerlendirecek bilinç ve cesaret zemininde devrimci enerjiler kolektifleşebilsinler...

10- KÜRT ÖZGÜRLÜK HAREKETİ TÜRKİYE VE BÖLGE DEVRİMİ İÇİN VAZGEÇİLEMEZ BİR DİNAMİKTİR!

Türkiye devrimi 80 darbesiyle aldığı ağır yaranın etkisiyle yeni bir siyasal dönemi ve dirilişi başlatmakta zorlanırken, 84 yılında Kürt özgürlük hareketi adına Eruh ve Şemdinli'de sıkılan kurşunlar, 39 Ağrı İsyanı'ndan beri tevekkül içinde yaşayan Kürt halk gerçeğini sömürgeci TC'ye karşı ayaklanma sürecine girişte "ilk kurşun" işlevini gördü. Kürt halkı, 84'ten itibaren devlete karşı bir irade oluşturmanın ve bu iradeyi devlete dayatmanın aygıtlarını kullanma yoluna girdi. PKK önderlikle Kürt halkı günden güne Kürdistan'da hem gerillayı hem de siyasal halk hareketini geliştirdi. PKK'nın başlangıç programı sosyalist zeminde bağımsızlık ve demokrasi programıydı. Bir yandan Türkiye sol hareketinin hemen yanı başında yükselen bu çizgiye ittifak gücü sağlamaktan çok uzak oluşu, hatta ideolojik zeminde Kemalizm'den etkilenmiş bakışlarla Kürt özgürlük hareketine küçümseyen ve ciddiye almayan siyasal duruşu, diğer taraftan 90'da sosyalizmin çözülüşü, gelişen ve büyüyen Kürt özgürlük hareketinin başlangıç programındaki sosyalist vurgunun hızla ulusal zemine kaymasına ve ulusal çözümü yeni dünya konjonktürünün oluşturduğu çerçevede aramaya yöneltti. PKK de başlangıçta, tıpkı Türkiye devrimci solu gibi metropollerdeki ve

Türkiye devrimci hareketi içinde yetişen Kürdistanlı öğrenci gençlik kadroları tarafından kurulmuştu. Ancak 84 atağından sonra yıllarca sindirilmiş Kürt halk gerçeğinin bu zemine akışı PKK'yı halklaştırdı.

Sürecin ilerleyen evrelerinde, hem bölgesel çapta devrimin düşük etkisi, hem de Kürt burjuvazisinin bu hareket etrafında toplanması hareketin ideolojik ve siyasal yönelmelerinde toplumsal özgürlük programlarını ve ilkelerini giderek silikleştirirken, yerine ulusal özgürlük taleplerini koyulaştırdı. Ve nihayet 90'da uluslararası sosyalist hareketin çöküşü bu sürecin iyice kalıcılışmasında belirleyici bir moment oluşturdu.

90'lı yılların ilk yarısında bir taraftan halk gerçeğiyle buluşmuş PKK'nin örgütsel ve askeri güçlü atakları, diğer taraftan ise değişen dünya koşullarında ideolojik ve siyasal yalpalamaları iç içe gelişmekteydi. PKK'nin bu dönemde hiçbir TC partisinin giremediği Kürdistan siyasallığını sosyal demokrat partiyle ittifak yaparak sistem içinde tutunma taktiği ve ardından ilk ateşkes çağrısı ve uygulamasına girişmesi aslında izlenecek esas yolun verili Türk siyasal sistemi içinde bir uzlaşma arayışı olduğunu göstermekteydi. Ancak 700 yıllık sömürgeci Osmanlı'nın bütün devlet geleneklerini benimseyen ve sürdüren TC'nin Kürt özgürlük hareketindeki bu kaymaları rasyonel bir çizgide istihdam edebilecek politik esnekliği yoktu.

Kürt özgürlük hareketinin üzerine 93'ten itibaren düşük yoğunluklu savaş stratejisiyle yöneldi. Devletin ve sermayenin içine girdiği sosyo-ekonomik açmazla müdahale açısından da bu çeteleşme ve meşruiyet dışı tarzlarla savaş Türkiye ekonomi ve politikalarına bir çekiş aramanın gerekçesi kılındı.

PKK'nın uzlaşma arayışlarına karşı, TC'nin düşük yoğunluklu savaşla karşılık vermesi sürecin siyasal olarak kilitlenmesini getirdi. Devlet PKK'yı ne askeri ne de örgütsel olarak Kürdistan dağlarında etkisiz kılabilirdi ama siyasal bir düğümleme içindeki PKK de ne askeri ne örgütsel olarak faaliyetini kentlere, özellikle metropol kentlerine doğru taşımakta kayda değer bir gelişme gösterebiliyordu. Devletin zoruyla Kürdistan kentlerinde söndürülen serhildanlarla yeni bir çıkış aranmadığı gibi, metropol emekçi sınıfları ve metropoldeki Kürt kitlelerini arkasına alabilecek bir kitle siyasetini de örgütleyemiyor, metropoldeki Kürt kitleyi ve metropol siyasetini sadece Kürdistan dağlarındaki askeri mücadelenin bir lojistiği olarak değerlendiremiyor.

Kürdistan dağlarındaki askeri denge hali ve Kürt özgürlük hareketinin siyasal çözümü sadece emperyalist sistemin yeni uluslararası dengelerinde bulabileceğine dair siyasal kilitlenme mücadeleyi kendi içine yöneltti ve durağanlaştırdı. TC ile uzlaşmaya imkan verecek bir çözüm daha ziyade uluslararası alanda bir yer bulma arayışına tabi görüldüğü için "diplomasi" özel bir kavram ve siyaset tarzı olarak öne çıkarıldı. Sürecin bu bayağılaşmasının ertesinde TC ve Türk ordusu, PKK'nin cephe gerisini oluşturan ilişkilere yöneldi. Suriye'ye yönelik bir kampanya sonrasında 99 yılında PKK önderi Öcalan, Suriye'yi terk ederek tam da yeni siyasal açılımının odağı olarak gördüğü Avrupa'ya yöneldi. Bu maceranın sonu, Öcalan'ın CIA timleri tarafından TC'ye teslim edilmesiyle sonuçlandı. Bu andan itibaren pratikte iyice esnetilmiş ve siyasette yerlerini yenilerinin uygulamalarına çoktan geçilmiş bulunan paradigmalarda sözel ve programatik netleşmeler hızla Öcalan tarafından Kürt ulusal hareketine bildirilmeye başlandı: Askeri mücadele yanlıştı, Kürt askeri yapısı Türkiye sınırlarından çekildi, özgürlükçü ve ayrılıkçı tutum yanlıştı, Kürtler devlet ve ülke istemlerini geri çektiler, sadece kültürel özerklik talepleriyle siyaset sahnesindeydiler artık...

Bugüne kadar uğruna binlerle şehit veren Kürt halkı açısından bu değişiklikler oldukça keskin oldu. Örgütsel ve siyasal düzeyde bir kargaşa dönemi yaşandı. Ancak Kürt halkı bir toplumsal değer olmayı, yüzlerce yıllık sindirilme politikasının, baş eğme güdüsünün bir unsuru olmaktan bu hareket ve bu önderlik eliyle çıkmışlardı. Aşiret gelenekleri siyasal tarzlarda kendi yansımasını buldu ve Kürt ulusu birleştirici bir önderlikten yoksun olduğu koşullarda dağılıp, o güne kadar ki tüm kazanımlarını yitireceği öngörüsüyle, Öcalan etrafında birliğini pekiştirerek hem devletle gerilimlerini sürdürmeye devam etti, hem de örgütsel ve siyasal faaliyetini yeni koşullarda yeniden organize etmeye yöneldi. Öcalan'ın klasik PKK yapısının ideolojik ve örgütsel olarak çözülmesi için geliştirdiği her yeni paradigma, Kürt halkının birlikçi tutumu ve buna ihtiyacından dolayı yeni söylemlerle Kürt ulusal yapısının yeniden toparlanmasına yardımcı oldu. Emperyalist dünyanın özellikle bölge krizi itibarıyla Kürt halk yapısını kendisine eklemek için örgüt içi operasyonlara girişmesi ve örgütü bizzat yukarıdan, tıpkı reel sosyalizmi çözdüğü gibi çözüme girişimleri bu halk gerçeği ve ona bağlı kadroları eliyle bozuldu. Ortaya bir taraftan hiçbir devrimci içeriği olmayan, tümüyle post modern bir Kürt söylemi ve ideolojik yapısı ile, hayatı bundan

fazla etkilenmeyen bir Kürt devrimci halk yapısı ve örgütü çıktı. Aslanan hayattı ve bölge dengeleri ve sömürgeci TC'nin geleneksel politikaları Kürtler'e "savaş" gerçeğinden başka bir seçenek bırakmıyordu. Hayat savaşa göre kurulunca, en teslimiyetçi, post modern tezler bile emperyalizm karşıtı yeni dünyaya ait bir kutsal metin işlevi görebiliyordu.

Hayatın bu egemen akışı, neticede uluslararası emperyalizmin bütün çabalarına karşın 1 Haziran 2004 kararlarıyla PKK'nin 99'dan beri süren örgütsel ve siyasal krizi aşmasına yol açtı. Şimdi PKK toplumsal ve örgütsel varlığıyla, ideolojik ve siyasal yapısı arasında şizoid bir bölünme yaşamaktadır.

Türk solu ağırlıkla, özellikle Öcalan tarafından ifade edilen ideolojik ve siyasal söylemleri, onun söylediği nominal tarzlarıyla esas alan bir politik tutumla PKK'yi ve Öcalan'ı şiddetle mahkûm etme gayreti içindedir. Bu gayret Türkiyeli emekçi sınıflarla ve Türkiye devrimiyle Kürt halk gerçeğinin ve bu gerçeğe bağlı Kürt örgüt ve kadro yapısı arasındaki yakınlaşmayı engellemektedir. Oysa Kürt özgürlük hareketinin esas iradesinin bölgesel ve küresel güçlerin siyasal çatışmalarının bir türevi olarak realize olduğu kavranmalı ve Kürt hareketinin pratik tutumu esas alınmalıdır. Bu pratik tutum bölge üzerindeki siyasal akış itibariyle belirlenmektedir. Bu nedenle bölgesel çelişki ve çatışmalara bir kez daha ama Kürt hareketini merkeze alarak bakmak gerekli olmaktadır.

Öcalan Roma'ya çıktığından beri uluslararası sürecin egemen unsurunun Amerika olduğunu belirtmiş ve Kürt meselesinin çözümünü Amerikan eksenli politikalara bağlamıştır. Bu nedenle Öcalan'ı TC'ye teslim eden ABD olmasına karşın komplo analizlerinde uzun süre ABD adı anılmamış ve hareketin bütün medyası Amerikancı kadro ve yayınlarla doldurulmuştur.

Nihayetinde bu gidiş Osman Öcalan tarafından örgütün ABD'yle doğrudan temasa girmesi ve yukarıdan tasfiye sürecine sokulmasına kadar vardırılmıştır. İşte bu noktada örgütün kurucu kadroları hareketin var oluş programları ve şehitler adına Haziran kararlarıyla gidişe müdahale ettiler ve Osman ve Amerikancı çizgi tasfiye edildi. Ancak buna karşın örgütün politik analizlerinde, özellikle İmralı tarafından belirlendiği üzere hala bağımsız bir irade oluşması mümkün olmamakta, sadece bölgesel iradelerin kendi varlıklarına yönelişine göre refleksi ve politikalar üretilmektedir. Bu aşamada örgütsel hesap ve beklentiler gene de Amerika'nın sürecin egemen

tarafı olduğu ve olmayı sürdüreceği yaklaşımına göre yapılmaktadır. Dolayısıyla TC'yle savaşı barışa erdiren, İran'la ise yükselten bir askeri yaklaşım belli belirsiz işlerliğe sokulmaktadır. Amerika'nın PKK'ye ilişkin politikası ise, tümüyle İran politikasının bir dolayımı olarak PKK'nin hem TC ve ABD arasındaki, hem de TC ve federe Kürt devleti arasında bir yakınlaşmaya engel oluşturmayacak tarzda tasfiyesi ama İran Kürdistanı'nda ve İran operasyonunda istihdam edilecek kertede ayakta tutulması esasına dayanmaktadır. Bunun pratik sonuçlarının daha önce Osman yönetiminde de gündeme gelen genel bir af ve yöneticilerin Avrupa ülkelerine ilticası formülüyle devreye sokulmuştu.

Diğer taraftan TC, Türkiye Kürt'lerinin gelecekte sorun yaratmalarını engellemek açısından bu süreci PKK üzerinde askeri bir başarıyla kapatmak istemekte, dolayısıyla Kuzey Irak'ta bir askeri operasyonu dayatmaktadır. Buna da bölgede giderek bağımsız bir siyasal güç haline gelmekte olan Barzani yönetimi karşı çıkmaktadır. PKK-TC arasındaki savaş sonuç olarak ABD tarafından iki tarafı da kendine mahkum etme politikasıyla bir dengede yönetilmektedir ama zamanın ABD-İran savaşına doğru hızla ilerlemesi, ABD'nin de bu aşamada giderek daha dayatıcı olacağını göstermektedir. ABD Başkanı'na bağlı bir PKK danışmanı atanması süreçteki bu hızlanmanın işaretidir. Sürecin PKK'nin onurlu, demokratik ve özgürlükçü çözüm arayan kadro ve politikalarının tasfiyesi şeklinde yönetileceği açıktır. Ancak yakın siyasal süreçlerin gösterdiği üzere, PKK ve Kürt halkının buna karşı refleksi tarihinden güç alan şekilde tecelli edecektir. Kürt halkı, gerillası ve öncü kadroları PKK tarihinin ve mücadelesinin tasfiyesine ve emperyalist politikaların basit bir uzantısı olmasına müsaade etmeyecektir, çünkü bütün bunların olabilmesi için, Başkan Apo'ya yapıldığı gibi, ABD tarafından TC'ye sunulmak istenen kendi varlıklarıdır.

Kürt halkının sömürgeciliğe karşı verdiği özgürlük mücadelesi, geçmişte de bugün de taktik farklıklara rağmen Türkiye devriminin müttefikidir. Kürtsüz bir Türkiye devrimi ve sosyalizmiz bir Kürt özgürleşmesi güdük kalacak, mümkün olmayacaktır.

11- ANALİTİK DEĞERLENDİRME

Dünyanın, bölgenin ve ülkenin çize geldiğimiz bu panoramik görüntüsünden emekçi halklar adına bir devrimci süreç ve toplumsal dönüşüm tarihi çıkarabilmek için Türkiyeli devrimciler tarafından gerçekleştirilmesi gereken örgüt ve mücadele zeminin daha analitik

bir biçimde tarif edebilmek, görev ve hedefleri daha net bir şekilde tanımlamak gereklidir.

12- DEVRİMİMİZ PROLETER ÖNCÜLÜKLÜ BİR SİLAHLI MÜCADELE ÇİZGİSİ SONUCU GERÇEKLEŞECEKTİR!

Ülkemiz orta gelişkinlikte bir sanayi ülkesidir. Egemen ekonomi biçimi kapitalizmdir. Bununla birlikte kapitalizmin doğuştan geç gelişimi, tam bir burjuva demokratik devrimiyle tasfiye edilemeyen kapitalizm öncesi sermaye biçimlerinin de ülke siyasetinde etken kılan bir ağırlıktadır. Ülke finans kapitali, bu sermaye yapısının gerici ve dağıtıcı etkisini ancak devletçiliğin Kemalist modernizmiyle dengeleyebilmektedir. Ülkedeki laiklik-dincilik, TÜSİAD-Anadolu Kaplanları gibi gerilimler bu sermaye şekillenişlerine tekabül eden siyasal tezahürlerdir. Bu ikili sermaye yapısı ülkede devlet bürokrasisine de özel bir ağırlık vermiş, bir darbeler tarihi boyunca gelenekleşen ordu müdahaleciliği özellikle sömürgeci iç savaş ve bölgesel savaş konjonktürünün de yardımıyla 28 Şubat'tan itibaren doğrudan bir siyasal egemenlik haline dönüşmüştür. Yönetici sınıf ve tabakaların bu yapısallığı ekonomik yapının zayıflığı koşullarında özellikle ABD emperyalizmine yedeklenmekten başka bir ortak ve çıkar yol bırakmamış ve sosyo-ekonomik temeli giderek zayıflayan bu egemen blok, bir taraftan iç çatışmalarını yaşarken, öte taraftan halk kitlelerinin en cılız muhalefeti bile bastırmak adına devlet terörünü kurumlaştırarak Terörle Mücadele Yasası'yla (TMY) çözümlere yönelmekte ve bunun da yetmezliğini bildikleri koşullarda ülkeyi hızla bir bölgesel savaşın aktörü haline getirmeye yönelmişlerdir.

Onlar açısından bundan başka bir çıkar yol yoktur. Kurtuluşları sadece bölgesel paylaşımından paylarına düşecek miktarı artırmaktadır. Egemen sınıflar bu haldeyken, ezilen emekçi sınıflar bir taraftan devlete karşı örgütlenme ve ayaklanma geleneklerinin zayıflığından, diğer taraftan bu yolda yürüyen solun devlet karşısında süregelen yenilgi halleri nedeniyle kendi bağımsız iradelerini dayatıcı bir örgütlenmesine girişmemektedir.

Türkiye solunun Tanzimatçı aydın gelenekleri itibariyle batıdan belirlenen bakış açısı, ülke proletaryasının keza geleneksel sokak tıkanıklığına güçlenmekte ve "proletaryaya elveda" diyen batı solunun burjuva eğilimi, ülke küçük burjuvazisi tarafından benimsenerek, neo liberal, post modern-post Marksist ideolojilere tutkunluk bir hastalık düzeyinde gelişmektedir. Oysa hedefimiz

sadece demokrasiyi geliştirmek, kapitalizmi yaşanır kılmak gibi siyasi genişleme faaliyeti değil de, tüm dünyada ve ülkede sömürüsüz bir düzenin ve buna bağlı toplumsal yapıya dönüşümün programı ise, her Şeyden önce böyle bir sistemi yaşayabilecek ve yaşatabilecek bir üretici sınıfa yani proletaryaya, onun toplum kuruculuğuna ihtiyaç bilimsel apriori olandır. Türkiye devrimi yapısal olarak hiç yanaşamadığı ama geçmişinde hiç değilse ideolojik olarak sahip çıktığı proleter devrimcilik zeminine önce ideolojide, sonra da siyaset ve örgütlemede yeniden sahip çıkmalı ve devrimci yeniden doğuşu bu zeminde ve bu zemindeki güçler eliyle gerçekleştirilmelidir.

Doğrudur, Türkiye proletaryası bugüne kadar kendi basit ve yalın çıkarları için bile istikrarlı ve yapısal bir direniş çizgisi geliştirememiştir. Ancak buna karşın 15-16 Haziran, Tariş, DGM ve Faşizme Karşı İhtar eylemlerinde olduğu gibi ülkenin modern tarihindeki en ciddi sistem karşıtı kalkışmaların proletarya eliyle gerçekleştirildiği unutulmamalıdır. Sol, genel bir çizgi oluşturamamasına karşın sınıfın bu momentsel patlayışlarının hangi koşullarda ve nasıl gerçekleştiğini zmlayebilmelidir.

Sosyalizm gibi bir toplum modelinin proletaryasız gerçekleşmesinin mümkün olmaması ve ülke proletaryasının kentlerde önemli bir demografik ağırlık taşıması devrimimizi proletarya ve proletarya öncülüğündeki kentli yığınların genel stratejileştirmeyi gerekli kılmaktadır. Bu strateji planına göre kentli yığınların kendiliğinden gelişecek bir devrim süreci gibi algılanmamalıdır. Yukarıda açıkladığımız gibi, ülke halkının ve onun bir parçası olarak proletaryanın devlet karşıtı genel bir tutum almaktan ziyade tevekkülü isyana tercih eden bir politik davranış tarzını göz önüne alan devrimci hareketin, proletaryanın momentcil patlayışlarında kendini daima gösteren sistem dış devrimci örgütlerin militan çizgisini sreklileştirmesi, yani taktik zeminde askeri mücadeleyi proletaryanın ideolojik, politik ve ekonomik mücadele alanları arasına dördüncü bir mücadele alanı olarak sistemleştirmesi gereklidir. Geri ülkelerde gelişkin olmayan sivil toplumlar itibariyle öncünün askeri-politik tarzda örgütlenme zorunluluğu ülkemiz açısından da devrimci bir zorunluluk olarak değerlendirilmelidir. Burada dikkat edilmesi gereken husus, ülkemizin geçmiş dönemlerinde çok vurgulu yaşanan ve devrimin ağır yenilgilerinde, bu nedenle önemli bir pay sahibi olan küçük burjuva devrim çizgileriyle yukarıda tanımladığımız askeri-politik yapılanma arasına

çizilen ayırım çizgisidir. Biz askeri-politik çizgiyi ve bir dördüncü boyut olarak askeri mücadeleyi proletaryayı iktidara taşımanın stratejik tarzı olarak tanımlamıyoruz.

Türkiye devrimi proletaryanın ve kent yoksullarının ayaklanmasıyla, siyasal bir sürecin gereği olarak gerçekleşecektir. Bizim silahlı mücadelemiz proletaryanın şiddetinin önünü açmak ve onun siyasal ayaklanmasına yardımcı olmak üzere inşa edilecek ve uygulanacaktır.

13- AYNI ZAMANDA MEŞRU, ÇOĞULCU KURUMSAL SİYASET TARZI DA DEVRİMCİ ÖNCÜNÜN VE KİTLENİN BİRLEŞİK MÜCADELESİ İÇİN ZORUNLUDUR!

Devrimci hareket bir taraftan silahlı mücadele çizgisiyle devrimin tarihsel meşruiyetini sınıf ve emekçi halklar hareketine taşıırken, diğer taraftan yığınların verili ve geleneksel siyasal bilinç ve tarzlarını da nihilistçe inkâr etmemelidir. Türkiyeli yığınlar verili sistem içinde bir tür yasallığını sağlayabilen siyasal yapılar içinde muhalefetlerini kurumsallaştırmayı tercih etmektedirler. Bu nedenle, yığınların gözünde bir şekilde örtüştük algılanan yasallık ve meşruiyeti temsil eden kurumsal siyasal yapılar, klasik konjonktürel legalite taktiğinden daha ötede bir süreğen legaliteyi istismar çizgisine oturtularak istihdam edilmelidir. Legalite taktiği hem yığınların muhalefetlerini daha korkusuz ifade edeceği ortamları oluşturacak, hem de verili kesitte meşruiyet sınırlarında sürdürebileceği kitlesel siyaset tarzıyla, yığın muhalefetini ve demokratik zorlamanın ortalama çizgisini politikleştirecektir. Bu düzey Türkiye solunun asgari programlarda ortaklaşan kesimlerinin bir araya gelmesine ve doğrudan kitle siyaseti zemininde çoğulcu bir siyasal yapı oluşturmalarına olanak tanıyacaktır.

Demek ki bir taraftan silahlı mücadele yoluyla sisteme karşı en özgür devrimci iradeyi sunuş, diğer taraftan bu iradi zorlamayla giderek genişletilen meşruiyet alanında yürütülen çoğulcu kitlesel devrimci siyaset, emekçi halkların siyaset tarz ve biçimlerinin ikili yönünü oluşturmak zorundadır. Yasal zeminde ve kitleyi yönlendirmede ortaklaşan, asgari buluşma düzeylerini bu kolektif çalışmanın bir sonucu olarak yükselten devrimci çizgilerin mücadelenin daha azami biçim ve tarzlarında da buluşabilecekleri ve ortaklaşabilecekleri öncüleyin söylenebilir.

Bu gelişme hem devrimci örgütler arasında bugüne kadar süren küçük burjuva yaklaşımlar nedeniyle artık kronikleşen grupçuluk ve

parçalanmışlık haline bir müdahale olacak ve devrimciler arasında bir ortaklaşma, siper yoldaşlığı, birlik süreçlerinin yaşanmasını sağlayacak, hem de devrimci hareketle kitle arasındaki siyasal dışavurumlar arasındaki kopukluğu kaldırarak, öncü-kitle ilişkisinin kurulduğu siyasal düzlemlerin kurulmasını sağlayacaktır.

14- SINIF DIŞI, EZİLEN TARİHSEL VE SOSYAL KOLEKTİVİTELER DEVRİMİMİZDE MUTLAKA İSTİHDAM EDİLMELİDİR!

Başta Türkiye proletaryası olmak üzere, tüm ülke ve bölge halklarının sosyalist kalkışmasına tarihsel öncülük misyonuyla yola çıkacak bir devrim örgütlenmesi, bölgenin tarihsel ve sosyal gelişim düzeyini gözeterek, modern işçi sınıfı dışındaki tarihsel direnç ve devrim kategorilerini de stratejik örgütlenme ve mücadele planlamalarında mutlaka istihdam etmek zorundadır.

15- GELENEKSEL AYDIN GENÇLİK DEVRİMCİLİĞİ TARİHSEL BİR DEVRİM DEĞERİMİZDİR!

Bu bağlamda, ülke devriminin 60'lardan itibaren yükselticisi ve bugünlere kadar taşıyıcısı olan aydın gençlik üzerine özel olarak yönelmelidir. Özellikle 80'lerden sonra devletin özel operasyonlarıyla siyasal pratikten düşürülmüş aydın gençliğin mücadeleye akmasında en önemli engel, gençlik devrimciliğinin yenilgisini mutlaklaştıran ve onun devrimci ataklığını mahkûm eden neo-liberal ve post Marksist, post modernist ideolojiler ve statükocu siyasal anlayışlar olmaktadır. Gençliğin ataklığının önüne geçen bu ideolojik zemin mutlaka tasfiye edilmeli ve bunların kurumsal ve edebi siyasal tarzları mutlaka teşhir ve tecrit edilmelidir. Bu nedenle yeni bir devrimci kalkışma hem Marksizm- Leninizm'in ideolojik krizini çözmeye hem de ülkedeki devrimci gençlik potansiyelini pratik kılacak bir ideolojik hamleyle birlikte düşünülmelidir. Evrensel çapta tarihin kilitlendiği bu coğrafyanın devrimcileri, tarih biliminin düşünsel düğümlerini parçalamaya aday olmadan kendi öncülük iddiasını pratik kılamaz. Bu nedenle ideolojik mücadeleye verilmesi gereken önem askeri-politik mücadeleye verilen önemle eşdeğer olmak zorundadır.

16- DEVRİMİMİZİN YENİDEN YÜKSELİŞİ KENDİ KADIN DEVRİMİNE BAĞLIDIR!

Türkiye devriminin tarihindeki yenilgilerin nedenini tek bir gerekçeye indirgemek mümkünse eğer, devrim mücadelemizin halklaşmamasını, işçileşip köylüleşememesini özellikle kentli küçük burjuva zeminde gelişmesini söyleyebiliriz. Devrimin yenilgilerinden

dersler çıkaramaması da, hala ısrarla sürdürdüğü çok parçalılık da aslında bu küçük burjuva yapısallıktan kaynaklanmaktadır. Devrimin yenilgisinin nedeni halklaşmamaksa, halklaşmamasının en önemli nedenlerinden biri ve bugüne kadar en örtük kalanı olduğu için bugünkü eşikte özel olarak vurgulanması gereken nedeni ise devrimimizin kadınlaştırılmamasıdır.

Kapitalizmin devrimci tarzda gelişmediği doğulu toplumlarda kadının ayrıca cinsel sömürü ve ayrımcılık konusu edilmesi ve sistemin en temel birimi olan geleneksel ailede ocağın ve dayanışmanın temsilcisi olması sistem ve birey arasındaki ilişkinin kadın güvence altına alınmasını ve sistem karşıtı bütün siyaset ve ideolojilerin hem kadının aile statükoculuğu üzerinden hem de erkeğin kadın üzerindeki mülkiyetinin yaygınlığı üzerinden etkisiz kalmasını getirmektedir. Oysa kadın özgürleşmesi, hem sistemin kendini her gün ürettiği aile hukukunun hem de toplumumuzun yarısı olan kadının bin yıllardır bastırılmış olan enerjisini açığa çıkaracaktır. Bu özgürlük düzeyini yaşayacak kadın gücünün bir daha geri düzeylere geriletilmesi mümkün değildir. Yani başımızdaki Kürt özgürlük hareketinin yaşadığı onca krize karşın kendini koruyabilmesi ve yeniden ayağa kalkmasında da özgürleştirilmiş kadın gücünün bağımsız siyasi istihdamı çok önemli bir rol oynamıştır. Dağlarda ve siyasallaşmış Kürt sivil toplum ilişkilerinde özgürlüğünü yaşayan Kürt kadınının artık ne dağlardan indirip eski feodal erkek hukukuna geri döndürmek, ne de siyasal özgürlük iradesini sistemin egemenlerine terk etmesini beklemek mümkün olamadığı için, Kürt özgürlük hareketi kadın ve toplum üzerinden korunmaya alınmış ve yeniden üretim mekanizmalarını işletebilmiştir. Toplumumuzdaki kadın özgürleşmesinin egemen algısı ise, kadını pazarın kölesi haline getiren kapitalist uygarlığın sınırlarıyla çizilmiştir. Hareket'imizin safları bu sınırların ihlal edildiği yerler, kadın kurtuluşunun mevzileri olacaktır. Devrimimizin güçlenmesi ve gelecek güvencesi kadının sosyal ezilmişliğini sisteme karşı siyasal bir başkaldırı düzeyine yükseltilmesine, özerk siyasal kadın hareketinin yaratılmasına bağlıdır.

17- TOPTAN BİR KATEGORİ OLARAK KENT YOKSULLARI DİNAMİZMİ DEVRİMİMİZDE MUTLAKA İSTİHDAM EDİLMELİDİR!

Aydın gençlik devrimciliğine ve kadının özgürleşmeci siyasallığına özel önem vermesi gereken devrimci yeniden yapılanma süreci, özellikle küresel emperyalizmin orta gelişkinlikteki sanayi toplumlarında dünya pazarının merkezileşmesine bağlı olarak yol

açtığı sanayisizleştirme ve enformelleşme sürecinin en önemli olgusu olan varoş gerçeğini de siyasal ve örgütsel düzlemde istihdam edebilmeyi mutlaka başarmalıdır. Modernleşme sürecindeki kırsal ekonominin hızlı çözülmesinin yol açtığı çarpık kentleşme, kentlerin yarı köylü, yarı proleter ve özellikle genç bir nüfustan oluşan varoşlarla çevrilmesine yol açmıştır. Kentsel emek süreçleriyle doğrudan bağlantıları olan ama bu bağların süresiz ve kesintili süreçleri nedeniyle tam olarak proleterleşemeyen bu kesimlerin, özellikle Türkiye kırının Alevilik ve Kürtlük gibi tarihsel devrimci yapılarını kentlere taşımaları ve emek süreçleriyle bu geleneksel devrimci tepkilenmeler arasında doğrudan bir ilişki kurmaları açısından konumlanmaları çok stratejiktir.

18- METROPOL KÜRTLERİ SADECE KÜRT ÖZGÜRLÜK HAREKETİNİN ÖZGÜCÜ DEĞİL, AYNI ZAMANDA TÜRKİYE DEVRİMİNİN DE EN TEMEL MÜTTEFİKİDİR.

Kent yoksullarının Kürt dinamizmi bugün Kürt özgürlük hareketi tarafından örgütlenmekteyse de, sadece ulusal bir programa sahip bu hareket kentli Kürt yoksullarının hayatlarının tümüne egemen olamamakta, onların özellikle emek süreçlerinde oluşan devrimci potansiyellerinin önemli bir kısmını açıkta bırakmaktadır. Diğer taraftan, yeni paradigmaların verili sistemle Kürtleri buluşturma çizgisi metropollerdeki Kürtlerin ulusal devrimci potansiyellerini de zaman zaman boşa düşürmektedir. Türkiyeli devrimci bir yapılanma, Kürt özgürlük hareketinin ayrılma hakkını kullanmama tercihine karşın, ısrarla ayrılma hakkını savunan ve vazeden bir tutumla kentli Kürt yoksullarına ulusal zeminde seslenmek üzerinden, ama ulusalcı bilincin ve gerilimlerin ötelediği doğrudan emek süreçlerindeki gelişmelerinin yarattığı devrimci potansiyellerini de istihdam etmeyi başarmalıdır.

19- SİSTEMİN RESMİ SÜNNİ İDEOLOJİSİNE KARŞI, GELENEKSEL ALEVİ BAŞKALDIRISI KEZA HEM KENTLERİMİZDE HEM DE TÜRKİYE KIRLARINDA DEVRİMİMİZİN EN TEMEL MÜTTEFİKİDİR!

Kırsal çözülmenin kentlere taşıdığı bir diğer tarihsel devrimci dinamizm Aleviliğin komünal kolektif davranış gücüdür. Osmanlılığın Sünni devletleşmesi tarafından Aleviliğin komünal kır sosyalliğini yüzyıllarca baskı ve katliamlara uğratılması, Osmanlılığın devlet ve yönetim geleneklerini üstlenen TC tarafından da sürdürülmüş, özellikle Türk finans kapitalinin kırlardaki hakimiyetinin unsuru ve en temel müttefiki olan bezirgan sermayenin Sünni ideolojisince bu

baskı ve dışlanma kurumlaşmıştır. Türkiye'deki Kemalist devletçi ve dinci bezirgân kesimler arasındaki geleneksel çelişki ve bu çelişkinin zaman zaman devlet egemenlikli bir konjonktür olarak ortaya çıkması Alevi toplulukları hızla devlete ve Kemalist devletçiliğe yakın bir tutuma sürüklemiştir. Özellikle Kürt ulusal mücadelesinin yayılma alanını sınırlamak açısından Aleviliğin devletin özel ilgi alanlarından birini oluşturması ve Aleviliği sisteme bağlayacak politik ve sosyal yönelmelere girişilmesi Alevilikle devlet arasındaki ideolojik ve siyasal ilişkiyi güçlendirmiştir. Bununla birlikte Alevi toplumunda sosyal farklılaşma, örneğin Kürtlere kıyasla daha fazla bilinçlere çıkmış ve Alevi topluluklarda emekçi ve burjuva sosyallik farklı sosyo-politik düzey örgütlenmelerine yol açmış durumdadır.

Alevi burjuvazi açısından Cem Vakfı ve cem evleri, emekçi kesimlerin ve özellikle Alevi gençliğin örgütlenmesi olarak Pir Sultan dernekleri bu farklılaşma temelindeki örgütsel farklılaşmayı göstermektedir.

Türkiye devrimci hareketinin Alevi kolektivitesiyle ilişkileri Sovyetlerin geri ülke devrimleriyle aynı ilişki kurgusu içinde gelişmiştir. Önceleri Alevi gençliği kendiliğinden sosyalizme akmış ve Alevi halk kesimleri devrimci sosyalizmin doğal tabanını oluşturmuş, ardından, daralmalar yaşayan devrimci hareketin Alevilikle ilişkilmesi son derece pragmatik ve kendi sosyalist zeminini dayatan, Alevi doğallığını reddeden bir çizgide gelişmiştir. Yapılması gereken Alevi topluluğun sorunlarına, onun kendine ait doğallığı içinde devrimci çözümler bulmaya yönelen bir tutumla, Alevilikle devlet arasındaki ilişkinin kopartılması ve Alevi doğal çıkarlarını yeniden devrimci faaliyetin rotasına sokmak olmalıdır. Bu nedenle, devrimci faaliyetin Alevi halk ve gençlik hareketi üzerindeki etkisini, salt dar tekil örgüt yapılarını güçlendirici bir pragmatizmle değil, onun kendi sorunlarının sosyal ve siyasal çözümleri zemininde istihdam etmeye önem veren, devletle ve Sünni kasaba gericiğiyle olan gelişmelerinde kendi yapısından zor örgütlerini ve tarzlarını öngören bir şekilde çözüme yönelen bir pratik geliştirilmelidir.

20- SİYASAL ZEMİNDE TAKTİK-PRATİK YÖNELMELER

1- Çağımız yeni bir yeniden paylaşım krizini yaşıyor. Ulusların emperyalist kapitalizmin birikim fazlası kriziyle şiddetlenen bu yeniden paylaşım döneminin bu momentteki konusu Ortadoğu'dur. TC, Lübnan'a ve ardından Afganistan'a asker göndermedeki istekliliğiyle, emperyalizmin İran'a yönelik saldırısında da müttefik olacağını şimdiden ilan etmiş sayılmalıdır. Dolayısıyla ülkemizin ve

tüm bölge halklarının ve emekçi sınıfların birincil görevi başta ABD olmak üzere bütün emperyalist güçlerin bölgeyi paylaşma ve yeniden sömürgeleştirme amaçlarına karşı çıkmak ve emperyalizmin beraberinde sömürgeciliği ve Siyonizmi getirdiği bu politikalarına karşı tüm bölge halklarının anti-sömürgeci, anti emperyalist anti-siyonist enternasyonalist çıkarları etrafında çarpışmak ve giderek bu enternasyonalizmi bölgede egemen kılmaktır. Ülkenin savaşa sürüklenmesi koşullarında bir taraftan Bolşeviklerin barış taktiklerini uygularken diğer taraftan, Türk, Kürt, Ermeni, Süryani, Ezidi, Fars ve Arap halkları arasında dayanışmayı esas alan ve bu zeminde bu halkların devrimci örgütlerini bir araya getiren bölgesel enternasyonalist kurumlaşmalara yönelik bir çalışma gözetilmelidir.

2- Uluslararası Reyel-sosyalizmin yıkılışı ile bölgesel anti-emperyalizmin bayraktarlığı İslam'a, özellikle de Şii İslam'a geçmiştir. Batıcı-modernist anlayışın etkisindeki Marksizm'in toplumsal gelişim tarihi açısından bir kıyasla söylenebilen doğulu geri halklarla, gelişkin batı medeniyeti arasında kendiliğinden batı yanlısı bir çözüme taraf olan yaklaşım, Marksizm -Leninizm'in tümüyle burjuva ve batılı bir yorumlamasıdır. Bölgesel anti-emperyalist, anti-siyonist ve anti-sömürgeci enternasyonalist direniş sadece batı emperyalizminin doğulu bölge halkları üzerindeki hegemonya isteklerine değil aynı zamanda batılı, batı medeniyetleri yanlısı tutumla şekillendirdikleri evrensel düşünce kalıplarının hegemonyasına da son verecektir... Amerika'dan Ortadoğu'ya uzatılan enternasyonalist dayanışmacı politikalar ve Siyonist saldırıya karşı Lübnan'da, Lübnan Komünist Partisi'yle Hizbullah arasındaki dayanışma ve ortak zafer mutluluğu bizler için de öğretici, yol gösterici olmalıdır.

3- Emekçi halkların ve devrimin özgür ve nihai iradesini bütün düşman ve karşı güçlere göstermek için bir silahlı mücadele hattı kurulmalıdır. Bu silahlı mücadele hattı kendine sürekli bir eğitim ve yönetim karargâhı oluşturmalıdır.

Mücadelenin askeri-politik kurmayı bu karargâhta mevzilendirilmelidir. Özellikle ilk aşamada metropol kent ağırlıklı olarak mevzilendirilecek silahlı mücadele alanlarına giderek kır yoksullarına ilişkin kır gerillası ve enternasyonalist dayanışma açısından başta Kürdistan olmak üzere Ortadoğu ve uygun Latin Amerika alanları eklenmelidir.

4- Yiğınların burjuva yasallığı içindeki meşru siyaset anlayışlarını istismar ve istihdam etmek açısından yasal sosyalist partilerden (biri) uygun çalışma alanı olarak belirlenmeli ve işçi, gençlik, kadın çalışmaları yiğın örgütlenmelerinin verili perspektifleri bu araç üzerinden gerçekleştirilmelidir. Keza, devrimci solun olabildiğince geniş kesimleri (bu yasal parti) içinde çoğulcu bir yapıya kavuşturulmak üzere teşvik edilirken, (yayın) çalışması da bu zemine doğru yönlendirilmelidir.

5- Enformel sektör içindeki sendika ve mahalle çalışmaları güçlendirerek sürdürülmelidir. Buralarda attığımız gelişmeye açık mütevazı adımların Hareket'in oluşum harcında gerekli olan emekçi, halkçı ve genç dinamizmini sağlaması için çaba harcanmalıdır.

6- Kürt özgürlük hareketiyle askeri alanda kurulan dayanışma, yasal siyasal alanda uzun vadeli bir çizgi ve ilişki içinde, Türk ve Kürt solunun demokratik yasal siyasal yapıları arasında oluşturulmalı, bu ilişki giderek daha organik ve süreğen zeminlere taşınabilmelidir.

7- Keza, Kürt özgürlük hareketiyle askeri alanda kurulan dayanışma ve siyasal alanda oluşturulan kardeşliğin pekişmesi ve Kürt siyasal ideolojisinin Öcalan üzerinden etkisi altına girdiği post modernist yaklaşımların eleştirisi üzerinden güvence yaratmak açısından özgürlük hareketi içindeki devrimci sosyalistlerle Türkiye devrimci hareketinin kolektif ideolojik buluşma ve tartışma ortamlarının yaratılması ve kurumlaştırılması gerekmektedir. (Yayın çalışması), bu alanda temel bir başlangıç olacaktır. Özel önem vererek sürdürülmesi ve kendi zemininde derinliğine ve genişliğine geliştirilmesi gereklidir.

8- Ülkenin hızla içine itilmekte olduğu bölgesel savaş hali gözetilerek, gerici ve saldırgan AKP ve ordu blokunun, Amerikan politikaları doğrultusunda girecekleri bütün uygulamaları özellikle İslam'dan etkilenen Türkiye halkına teşhir ve tecrit uygulayabilecek bir ajitasyon-propaganda zemin önümüzdeki dönemde özel önem taşıyacaktır. Keza benzer şekilde Kemalist devletçi politikalara yatırılan Alevi kitlenin bir taraftan İran savaşında diğer taraftan Kürt isyanında emperyalist bölge politikalarına destek olmaktan çıkarılması da güçlü bir ajitasyon-propaganda çalışma gerektirecektir. Ajitasyon-propaganda çalışmanın bütün kesimleriyle Türkiye halkına kesintisiz bir şekilde yapılabilmesi hiçbir şekilde susturulamayacak ve engellenemeyecek ajitasyon-propaganda

araçları gerektirmektedir. Bu zeminde ... (güvenlik nedeniyle çıkarıldı)

9- En kısa sürede Türkiye’de süreli bir teorik-politik yayın çıkartılmalı, bu yayın devrimci hareketin kadrolarına ve sol ortama seslenmeyi hedeflemelidir.

10- Mücadele ve örgütlenmenin her aşamasında kadını öne çıkarma amacı özel olarak gözetilmelidir. Bu nedenle Hareket içinde pozitif ayrımcılık esas alınarak kadın kotasının uygulanması prensip edinilmelidir. Örgütlenme ve mücadele tarzlarında kadının özerk siyasal şekillenişini de hedefleyen bir yönelme tercih edilmeli, kadın yoldaşlar ve taraftarlar örgütlenmenin ve mücadelenin her alanında ve aşamasında geçici ya da kalıcı özgür siyasal düzeyler üretmeye yönelmelidirler.

Ekim 2006

21-NE İÇİN MÜCADEL EDİYORUZ, NASİL BİR ÜLKE İSTİYORUZ (**)

Biz neden ve kime karşı mücadele ediyoruz?

Ne istiyoruz?

Türkiye’de ve dünyada eşitsizlik, yoksulluk, işsizlik, zorbalık, adaletsizlik ve savaş üreten toplumsal düzenin yıkılıp yerine insanca bir düzenin kurulması yarının değil bugünün acil görevidir. Bu görevi zamansız bulmak, ertelemek uluslararası tekellerin milyarlarca insanı yıkıma sürükleyen egemenliğini kabul etmek demektir.

Muazzam bir toplumsal ekonomik çöküntü içindeyiz. Bunu gündelik hayatta sert bir yoksullaşma, eğitim ve sağlık gibi kamusal hizmetlerde enkaz görünümü, temel hak ve özgürlüklerin kırıntılarının da ortadan kaldırılması, çürüme ve gerici-şoven eğilimlerin kışkırtılması şeklinde yaşıyoruz. Bu sistemsel bir kriz. Faşizmin içsel bir olgu, devletin karakteri olduğu gerçekliğiyle yıllardır ülkemizi baskı, şiddet, katliamlarla yöneten AKP-MHP şeriatçı faşizmi iktidarı Başkanlık sistemi adi altında tek kişi diktatörlüğüne teslim edilmiştir.

Biz bağımsızlık için, ama kendi gücümüzle kazanacağımız ve koruyacağımız bir bağımsızlık için; biz demokrasi için, ama kendi kanımızla, canımızla kuracağımız bir halk demokrasisi için, biz sosyalizm için, ama ürettiklerimizin gerçek sahibi olacağımız ve onları kendimiz paylaşacağımız, kendi kendimizi yöneteceğimiz bir sosyalizm için; evet biz bunlar için mücadele ettik, ediyoruz.

Bugün, ülkemizin bağımsız olduğunu, demokrasiyle yönetildiğini, hızla kalkınıp ilerlediğini, işlerin iyi gittiğini ve halkın yaşamından memnun olduğunu iddia edenler, bir avuç sömürücü ve işbirlikçilerdir.

Elbette mevcut durumdan memnun olanlar için ortada bir sorun yoktur. Ülkenin karış karış satılması, sefalet, yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı; bütün bunlar bir avuç sömürücü azınlığın mutluluğu demektir. Onlar milyonların emeğini sömürerek gününü gün ediyorlar. Bu yüzdendir ki, bu asalak takımı için hayat güzeldir; bağımsızlık da, demokrasi de vardır. Onlar için önemli olan kendilerini lüks ve ihtişam içinde bir hayat sürüyor olmasıdır, oysa gerçekler halk için çok farklıdır ve bu farklılık çıplak gözle bile rahatlıkla görülebilir.

Bir avuç sömürücü dışında bugün, kim ülkemizin bağımsız olduğunu iddia edebilir? Ekonomik ve siyasi ilişkilerle, gizli ikili anlaşmalarla, ülkeyi bir baştan bir başa kaplayan Emperyalist ve NATO üsleriyle ülkemizin emperyalizmin tam denetimi altında olduğunu kim inkâr edebilir? Egemen sınıfların hangi hükümeti, emperyalizmden, özellikle ABD emperyalizminden onay almadıkça yaşayabilir? Ülkemizde hükümet olmanın yolu, emperyalizme uşaklık etmekten, işçileri, köylüleri, tüm emekçi halkı daha fazla ezmek ve sömürmekten geçiyor.

İşbaşına gelen her hükümet, emperyalizm ve işbirlikçileri adına bu düzeni sürdürmek, onların deyimiyle "korumak ve kollamak" görevini yerine getiriyor. İNÖNÜ`ler, SARAÇOĞLU`lar, BAYAR`lar, MENDERES`ler, DEMİREL`ler, ERİMI`mler, ECEVİT`ler, EVREN`ler, OZAL`lar, ÇİLER`ler, ERDOĞAN`lar ülkeyi adeta emperyalistlerin valilerin "sömürge valileri" gibi yönettiler.

Dış politikada, Emperyalistlerin güdümündeki kişiliksiz ve onursuz siyaset, iç politikada dizginsiz bir sömürü ve baskıya dönüşüyor. Emekçi insanların yaşamı sürekli kötüleşiyor, hayat her geçen gün daha da çekilmez hale geliyor.

Emperyalizmin ve onunla iş birliği içindeki bir avuç sömürücü azınlığın, ekonomik sömürsünü kelimelerle veya rakamlarla izah etmek güçtür.

Bunu anlayabilmek için emekçilerin oturduğu semtleri şöyle bir gezmek yeterlidir. Halkın yiyeceğinden, giyeceğinden, ilaç parasından, gereksindiği eşyalardan, kısaca zorunlu giderlerinden, insan aklına durgunluk veren yöntemlerle kesilen paralar, bir avuç

sömürücü azınlığın ve emperyalistlerin kasalarını dolduruyor. İşçisiyle, köylüsüyle, memuruyla, esnafıyla tüm emekçi halk, bir avuç sömürücü asalağın pahalı zevklerinin faturasını ödüyor.

Bugün bu vahşi sömürünün sonuçlarını yaşıyoruz. İşsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı; açlık, sefalet, fuhuş, artan "bireysel suçlar", hastalık, uyuşturucu, çocuk ölümleri, kadın katliamları, erken ölümler, sosyal huzursuzluk... kısacası her gün her saat ölüp dirilme, sürünme halkın kaderiymiş gibi sunuluyor.

Emekçiler için bir gelecek vaat etmeyen böyle bir düzen nasıl ayakta duruyor, nasıl yaşayabiliyor Bunun için iki temel araç kullanılıyor. Biri yalana dayalı propaganda, diğeri baskı ve terördür. Devletin yalan, demagoji ve gözdağına dayalı propagandasıyla emekçiler adeta sersemleştiriliyor. Her gün her saat TV'de, radyoda, basında, internet ortamında, okullarda vb. yapılan yalana dayalı propaganda; "bu düzen böyle gelmiş böyle gider diyor; "devlete karşı koyulmaz, karşı koymanın bedeli baskıdır, işkencedir, ölümdür, cezaevlerinde çürümektir" diyor. Haksızlığa adaletsizliğe, sömürüye karşı mücadele etme düşüncesi yok edilmeye çalışılıyor. İnsanlara, "her koyunun kendi bacağından asılacağı, herkesin kendisini düşünmesi gerektiği" öğütleniyor. Bunun için "köşeyi dönmeye bak, gerekirse her türlü ahlaksızlığı yap" deniyor. Eğer bu dünyadan umudunu kesersen, "o zaman ahrete umut bağla" deniyor. Bu tür yalanlarla, bu düzenin değiştirilemeyeceği, mücadele etmenin yararsız olduğu, isterse herkesin kendisini kurtarabileceği imajı canlı tutulmaya çalışılıyor.

Bu yalana dayalı propaganda bombardımanı, geçmişin köhnemiş, üzerimizde bir yük olarak duran ve yüzyılların mirası olan kaderci, gerici düşünce ve inançlarını besliyor. İktidarlar, bu düşünce ve inançları yaşatmak için elinden geleni yapıyor. Sömürü ve zulmü halkın kaderiymiş gibi göstermeye çalışıyor. Herkese dünyaya boş vermesi ve sadece kendini düşünmesi öğütleniyor.

Hiç ara verilmeden sürekli tekrarlanan bu yalanlara inanmayanlar, olan bitene boş vermeyip sefalet içinde bir köşede yaşamaya razı olmayanlar ise, düzenin baskı ve şiddetine maruz kalıyor. Köylerde Tüccar, aşiret ve jandarmanın baskısı ve işkencesi, şehirlerde polis baskısı ve işkencesi, bunlar yetmezse doğrudan ordunun baskı ve işkencesi; gözaltılar, tutuklamalar, cezaevleri, mahkemeler, ölümler... hiç eksik olmuyor.

Bizler, ülkemizin emperyalizmin güdümünde olmasını, emperyalistlerin bir savaş üssü haline getirilmesini istemediğimiz

için; ülkenin bir serbest pazara dönüştürülmesine, kişiliksiz, onursuz, bir dış politikanın aleti yapılmasına karşı çıktığımız için 'vatan haini" ilan ediliyoruz.

Sömürüye, sefalete, yoksulluğa, işsizliğe, hastalığa, ahlak düşkünlüğüne... toplumu bozan ve kirleten her şeye karşı çıktığımız için, bunların insanların kaderi olmadığını söylediğimiz için; bir avuç işbirlikçinin halkın emeğini sömürerek gününü gün etmesine, zevk ve sefa içinde yaşamasına son vermek istediğimiz için; bu adaletsiz düzenin yıkılmasını amaçladığımız için "terörist" ilan ediliyoruz.

Faşist baskı ve teröre, işkencelere, katliamlara, demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine karşı çıkmak, bir avuç sömürücü için değil, halk için demokrasi istemek "suç" sayılıyor.

Ülkede yaşayan herkese tekçiliği dayatan, 'tek vatan, tek bayrak' söylemiyle herkese Türkçülük dayatılıyor. Bunu kabul etmeyenler, katlediliyor soykırımda kaçırılıyor. Yalan demagogilerle Kürt halkına karşı toplumu kışkırtıyor, savaşla gerçekleri örtmeye çalışıyor.

Sömürü düzeninin devam etmesini isteyen egemen sınıflar ve onların sözcüleri, halkın mücadelesi karşısında hep "anarşizm", "terörizm", "devlet elden gidiyor", "düzen bozuluyor" diye feryat etmişlerdir. "Bu düzen yıkılmaz, yıkılmayacak" demişler, sömürünün, yoksulluğun ve sefaletin halkın değişmez kaderi olduğunu kabul ettirmeye çalışmışlardır.

Biz gerçeğin böyle olmadığını biliyoruz. Ve tarihimizden aldığımız güçle, 71 başkaldırısından, emperyalizme ve faşizme karşı verdiğimiz savaştan aldığımız güçle diyoruz ki;

Bu düzen yıkılmaz değil, yıkılır ve yıkılacak!

Sömürü, yoksulluk ve sefalet halkın kaderi değildir!

Bir avuç sömürücü azınlığın ve onların eli kanlı bekçilerinin halka verebileceği bir şey yoktur. Onlar halka yoksulluktan, açlıktan, sefaletten ve zulümden başka bir şey vermediler, vermiyorlar. Ama emekçiler, tüm bunlara son vererek yeni bir dünya yaratabilirler. Bu dünyayı, işçilerin, köylülerin, gençlerin, tüm halkın mücadelesiyle, devrimle kazanacağız ve yaratacağız.

Ve elbette mücadele ederek kazanacağımız ve kendi ellerimizle kuracağımız bu dünyanın bedelini ödeyeceğiz. Emperyalistler ve işbirlikçileri, kan dökmeden egemen oldukları düzenden vazgeçmeyeceklerdir. Kanımızın dökülmemesi için kan da dökmek

gerekecektir. Dökeceğiz. Bizler yaşamın en güzelini bilen ve yaşamı en çok sevenleriz; ama insanca yaşamak için bedel ödemek gerekiyor, ödeyeceğiz. Ve yeni bir dünyayı bedel ödeyerek de olsa mutlaka kuracağız.

İşte biz, bu "dünya" için mücadele etik ve mücadele edeceğiz. Ve mutlaka kazanacağız.

Emperyalizmin boyunduruğu altında olmayan, toprakları emperyalistlere peşkeş çekilmeyen ve serbest pazara dönüştürülmeyen bağımsız bir ülke için;

Üreten, yaratan, çalışan insanların tüm özgürlüklerine sahip olduğu ve bunları serbestçe kullanabildiği, halkın kendi kendini yönettiği demokratik bir ülke için;

Üretimin ve sosyal hayatın halk yararına örgütlendiği, sömürünün açlığın, yoksulluğun, işsizliğin ve sefaletin olmadığı sosyalist bir ülke için;

Ulusal baskı ve asimilasyonun her çeşidinin sona erdiği, Türk, Kürt ve her milliyetten emekçi halkımızın eşitlik, özgürlük ve gönüllülük temelinde kardeşçe bir arada yaşadığı bir düzen için; Savaşıyoruz ve mutlaka kazanacağız!..

a- Gerçek Kurtuluşun Yolu Anti-Emperyalist Anti-Oligarşik Devrimdir!

Dünyada tüm ezilen ve sömürülen halklar gibi Türkiye halkları da emperyalizm ve onun uzantısı işbirlikçi egemen sınıflar tarafından sömürülüyor ve baskı altında tutuluyor.

Ülkemiz emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin düşük ücretli bir jandarması haline getirildi. Ülke toprakları ABD ve NATO üsleriyle donatıldı. Ordu, ABD ve NATO generallerine bağlandı. Hükümetler ABD'nin onayıyla ayakta durabiliyor ve artık emperyalizmin siyasal ve ekonomik politikalarını uygulayan bir alet durumuna geldiler. Siyasal alandaki boyunduruk, ekonomik boyundurukla pekiştirildi. Emperyalizm ülkemizi kültürel bakımdan da boyunduruk altına aldı. Basından TV'ye, müzikten sinemaya, düşünce biçiminden yaşam tarzına kadar bütün sosyal alanlarda emperyalist kültür egemen hale geldi; ülkemiz insanının her hücreğine nüfuz etti.

Emperyalizm, ülkemizdeki varlığını ve sömürsünü, işbirlikçi burjuvaziye ve onun faşist devletine dayanarak sürdürüyor. İktidardaki bir avuç sömürücü azınlık, emperyalizmin uzantısı

durumundadır. Bu azınlık, emperyalizmle hayasız, aşâğılık bir iş birliği içinde, ÷lkemiz insanının kanını, canını, toprağını, kültürel değerlerini, yeraltı ve yerüstü zenginliklerini, bağımsızlığını ve ulusal onurunu satarak bu düzeni sürdürüyor ve sömürden daha çok pay almaya çalışıyor.

Devlet; ordusu, polisi, bürokrasisi, ideolojik ve kültürel kurumlarıyla, emperyalizmin ve oligarşinin baskı aygıtıdır. Misyonu gereği emperyalizmin ve oligarşinin bekçiliğini yapmakta, emekçi halkı, baskı, terör, demagoji... her yola başvurarak sömür ve yoksulluğa boyun eğmeye zorlamaktadır.

Ve bu silah, başta düzeni yıkmak isteyen devrimciler olmak üzere, ilerici, yurtsever, demokrat her insana ve harekete, işçisiyle, köylüsüyle, memuruyla, gençliği ile hakkını arayan tüm emekçilere baskı ve terör uygulamaktadır.

÷lkemiz bu faşist devlet aracılığıyla, emperyalizmin güdümü ve denetimi altındadır. Bu devlet yıkılmadan emekçi halkın kurtuluğu sağlanamaz. Bu yüzden tek yol devrimdir.

Bugün ÷lkemizde emekçi halkın yaşam koşulları son derece ağırdır. İşçiler, köylüler, memurlar, esnaflar, küçük üreticiler, tüm emekçiler yarınından endişelidir, sefalet denilebilecek koşullarda yaşamaktadırlar. İşsizlik, evsizlik, zorunlu ihtiyaçları karşılayamama, yoksul insanları çaresiz bırakmakta, hırsızlığa, suç işlemeye itmekte, toplumsal depresyona yol açmaktadır. Çalışma şansı elde edenler, aldıkları çok düşük ücretlerle güç bela yaşamlarını sürdürebilmenin kavgasını veriyorlar.

İşçiler, ağır bir sömürü altındadır, iş güvenliğinden yoksundur; işten atılma korkusuyla ya sendikasıız ya da patron sendikalarına üye olma zorunluluğuyla, düşük ücretlerle çalışmaya mahkûm edilmişlerdir.

Şehirlerde yaşayan milyonlarca insan işsizdir. Bunların birçoğu kendisinin ve ailesinin yaşamını sürdürebilmesi için, hamallık, garsonluk, seyyar satıcılık, ev hizmetçiliği vb. "işler yaratmışlardır. Açlıktan ölmemeyi ancak böyle sağlayabilen bu milyonlarca insan, her türlü ekonomik ve sosyal güvenceden yoksundur.

Devlet dairelerinde ve şirketlerde çalışan memurlardan mühendis, doktor, avukat, öğrenciler gibi aydınlara, küçük dükkân sahibi esnaftan zanaatkarlara, küçük işletmelerden küçük ticaret sahiplerine kadar çok çeşitli halk sınıf ve tabakaları da büyük

çoğunlukla bugünkü düzenden hoşnutsuzdur. Onlar da ezilmekte ve sömürülmekte, hızla yoksullaşmaktadırlar.

Başta yoksul köylüler olmak üzere, kırsal alandaki küçük üreticilerin durumu da farklı değildir. Bugünkü sömürü düzeni onları da eziyor. Devletin düşük taban fiyatı politikası, zamlar, vergiler yüzünden ürettiğinden bir şey kazanamayan küçük üreticiler, toprak sahiplerinin, bankaların, tefecilerin borç kısıkcı altından yaşamaya mahkûm edilmişlerdir.

Kısaca, işçiler, köylüler, memurlar, esnaflar vb. Bu tablo ancak devrimle, tüm halk sınıf ve tabakaları, oligarşi ve emperyalizm tarafından sömürülmekte, halk ile oligarşi arasındaki sosyal uçurum her geçen gün büyümektedir. Sömürüye ve baskıya uğrayan tüm halk sınıf tabakalarının çıkarları devrimde birleşmiştir. Kurtuluş devrimle mümkündür.

İşte anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimiyle bu sömürü düzenine son verilecek, emekçi halkın lehine ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. dönüşümler yapacak bir halk iktidarı kurulacaktır.

Devrim, faşist devleti yıkarak halk demokrasisini gerçekleştirecek, emperyalizmin ülkemizdeki varlığına son vererek bağımsızlığı sağlayacak, ezilen halkın üzerindeki tüm ekonomik ve siyasi baskıyı ortadan kaldıracak, ezilen ulusları özgürleştirecek ve sosyalizmin kuruluşunun temellerini hazırlayacaktır.

22-DEVRİMCİ HALK İKTİDARININ GÖREVLERİ NELERDİR?

- Oligarşinin Siyasal Egemenliğine Son Verilerek Halk Demokrasisi Kurulacaktır.

- Komşuları olmak üzere tüm ülkelerle karşılıklı çıkarlara saygı, dostluk, iç işlerine karışmama ve eşitlik temelinde ilişki kuracaktır.

- Devrimci Halk İktidarı, emperyalizmin dünya halklarına yönelik saldırısına karşı çıkacak, uluslararası planda emperyalizmi ve dünya gericiğini teşhir politikası izleyecek, emperyalizme karşı ezilen halkların mücadelesini destekleyecektir. Ülkeyi, emperyalizme karşı savaşın bir üssü haline getirecek, enternasyonalizmin savunucusu ve uygulayıcısı olacaktır.

- Ulusal Sorun Devrimci Çözümüne Kavuşturulacaktır.

Egemen sınıflar yıllardır Kürt ulusunun varlığını inkâr etmiş, onu yok etmek için her türlü yola başvurmuştur. Kürt ayaklanmaları terörle

ezilmiş, Kürt ulusuna yönelik asimilasyon politikası izlenmiştir, Varlığı sürekli olarak yadsınan Kürt halkı, terör, katliamlar, sürgünler, asimilasyon vb. ulusal baskının her biçimine maruz kalmıştır.

Devrimcilerin bir görevi de, uluslar arasındaki güvensizliği ortadan kaldırmak, ulusal baskıya karşı mücadele etmek, başta işçiler ve köylüler olmak üzere Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden tüm emekçi halkı, emperyalizme ve oligarşiye karşı birleştirmektir. Bu görevin başarılması devrimci mücadeleye bağlı olduğu kadar, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı mücadele ederek uluslar arasında güven oluşturmaya da bağlıdır. Başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere ülkemizde yaşayan tüm halklar ve azınlıklarla mücadele birliği, ortaklaşma sağlanacak. Düşmana Karşı ve uluslar arası emperyalist güçlere karşı halkların kardeşliği temelinde mücadele birliği sağlanacaktır...

Devrim, bu anlamda ulusal sorunu da birlikte çözecek, şovenizmin ve milliyetçiliğin uluslar arasında yeniden düşmanlık tohumları ekmesine izin vermeyecektir.

– Devrimci Halk İktidarı, ulusların kaderini özgürce belirleme hakkı ilkesine göre, ulusal sorunu devrimci çözüme ulaştıracaktır. Kürt ulusunun kendi kaderini serbestçe tayin hakkını (ayrılma hakkı da dahil) güvence altına alacaktır.

– Devrimci Halk İktidarı, ulusların tek tek bağımsız devletler kurmalarından ziyade, ulusların ayrılma hakkı saklı kalmak üzere tek bir devlet çatısı altında birleşmelerinden yana olacaktır. Çünkü, ulusların ayrı ayrı küçük devletlere bölünmesi, ulusların emekçi sınıflarını burjuva önyargıların tutsağı yapacağı ve halklar arasındaki güveni ve dayanışmayı sarsacağı gibi, onları emperyalizm karşısında da zayıf düşürür. Ayrıca ezilen ulusun iktisadi ve kültürel geriliğine son vermek ve gerçek eşitliğin fiili olarak sağlanması için de merkezi tek devlet, devrimci bir çözümdür. Emperyalizmin karşısından birleşmiş bir güç olmak, her iki halkın da çıkarınadır.

Ancak, Kürt ulusu, bağımsız bir devlet kurma hakkını kullanacak olursa, Devrimci Halk iktidarı bunu, her iki ulustan işçilerin, köylülerin ve emekçilerin çıkarlarına aykırı değilse ve emperyalizmi güçlendirmiyorsa, destekleyecektir.

– Devrimci Halk İktidarı, Kürt ulusunun ekonomik, sosyal, kültürel vb. gelişimi için bütün önlemleri alacaktır. Eski düzenden kalan eşitsizliği telafi etmek için Kürt ulusunun yaşadığı bölgelerin

ekonomik, sosyal, kültürel vb. gelişimine öncelik verecek ve bu konuda özel bir çaba sarf edecektir. Bu konuda kendi yaşamını kurma, belirleme yönetme hakkı ve kararı Kürt Halkının kendi iradesi belirleyecektir.

Devrimci Halk İktidarı, ulusal azınlıkların (Araplar, Çerkezler, Gürcüler, Lazlar, Ermeniler, Rumlar vb.) bütün sosyal ve kültürel haklarını garanti altına alacak ve kendi dil ve kültürlerini koruma ve geliştirmenin önünü açacak adımlar atacaktır.

– Devrimci Halk İktidarı, emperyalizmin ve oligarşinin baskı aygıtı olan faşist devleti, ordusu, polisi, bürokrasisi, ideolojik ve kültürel bütün kurumlarıyla yıkacak, eski düzenin kalıntıları üzerinde halk demokrasisini inşa edecektir.

– İşçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın en yüksek temsil ve karar organı olan Halk Meclisini oluşturacak; bu meclis üyelerinin özgür seçimlerle seçilmesini sağlayacak ve halkın kendi bölgesinde ki meclis üyelerini istediği zaman seçimle görevden alma hakkını güvenceye alacaktır.

– Halk Demokrasisi halkın kendi kendini yönetmesidir. Bu anlamda toplumun en küçük biriminden en yüksek siyasal birimine kadar bütün sosyal ve siyasal örgütlenmelerde, halkın kendi yönetim organlarını seçmesi, denetlemesi ve görevden alması esas olacak; devrime önderlik eden halkın devrimci partisinin bu yönetim içinde yönlendirici rol oynamasını sağlayacaktır.

– Devrimci Halk iktidarı, halk güçlerinin örgütlenmesi önündeki her türlü kısıtlamaya son verecek; başta işçi sınıfı olmak üzere, köylüler, memurlar, küçük üreticiler, kadınlar, gençlik vb. tüm halk sınıf ve tabakalarının mesleki, kültürel, sosyal, siyasal vb. her alanda örgütlenme özgürlüğünü savunacak, geliştirecek ve güvence altına alacaktır.

– Devrime karşı suç işlemiş olan devlet yöneticilerini, halka zulmedenleri, işkencecileri, sivil faşistleri, emperyalist ajanları cezalandıracak ve halkın adaletini egemen kılacaktır.

– Tüm siyasal tutsakları özgürlüğüne kavuşturacak; kapitalist düzenin suç işlemeye ittiği adli mahkumları affederek, onları yeniden topluma kazandırmaya çalışacaktır.

– Devrimci Halk İktidarı, basın, TV, radyo gibi iletişim araçlarını halkın ve onun örgütlü güçlerinin denetim ve yönetimine verecek;

bu araçların halkın ve devrimin çıkarları doğrultusunda kullanılmasını sağlayacaktır.

Ülkenin ve Halkın Savunması, Silahlanmış Halkın Gücüne Dayanacaktır.

– Devrimci Halk iktidarı, kölece bir disiplin üzerine kurulu, emperyalizm ve oligarşinin çıkarlarını korumak için şartlandırılmış, gerici ideolojilerle donatılmış faşist orduyu, MIT, polis, kontrgerilla gibi iç güvenlik örgütlerini dağıtacak, içte ve dışta devrimin ve halkın çıkarlarını savunmak için gücünü silahlanmış halktan alacaktır,

– Ülkenin ve halkın savunması, silahlanmış halkın bir parçası olan Devrimci Halk Ordusu tarafından sağlanacak; bu ordu, halk iktidarını her türlü tehdide ve saldırıya karşı koruyan, devrimci disipline sahip bir savunma ordusu olacaktır.

– Emperyalizmle olan her türlü siyasi, ekonomik, askeri, kültürel bağımlılık ilişkisine son verilecek; IMF, Dünya Bankası, vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilecektir.

– Başta NATO olmak üzere emperyalist saldırgan paktlardan çıkılacak, emperyalistlerle yapılan gizli-açık ikili anlaşmalar halka açıklanacak ve iptal edilecek, ABD ve NATO üslerine el konacaktır.

– Devrimci Halk İktidarı, halklar arasındaki kardeşlik”, dayanışmayı ve dostluğu geliştiren politikanın savunucusu ve uygulayıcısı olacaktır.

– Devrimci Halk İktidarı, ulusların kendi kaderini tayin hakkının koşulsuz savunucusu olacak.

Halkın Katıldığı Bir Yargı Sistemi Oluşturulacaktır

– Devrimci Halk İktidarı, köhnemiş, çürümüş, halkın değil bir avuç sömürücü sınıfın çıkarlarını savunan eski yargı sisteminin yıkıntıları üzerinde, devrimin çıkarlarını savunan, halk için işleyen yeni bir yargı sistemine dayanacak, halkın adaletini egemen kılacaktır.

– Halk yargıya ortak edilecek; yeni yargı mekanizması, halkı oluşturan bireyler arasında ortaya çıkan sorunları, suçları, devrimci değerler ve toplumsal haklar temelinde yargılayacak ve çözecektir.

– Yargı parasız hale getirilecek; herkesin savunma hakkı güvence altına alınacaktır.

– Yargı sistemi, suç işleyen bireyleri eğitecek, onları üreten, düşünen insanlar olarak topluma kazandıracak bir eğitim kurumu işlevi kazanacaktır.

– Cezaevlerinin birer kişiliksizleştirme kurumları olmasına son verilecek, insan onuruyla bağdaşmayan her türlü uygulamayı engelleyecek önlemler alınacak, insan onuruna aykırı ceza verilmeyecektir.

-İşkence, insanlık suçu kabul edilerek yapanlar şiddetle cezalandırılacaktır.

Emperyalizmin ve Oligarşinin Ekonomik Egemenliğine Son Verilecek, Halkın Çıkarlarını

Esas Alan Sosyalist Ekonominin Temelleri Atılacaktır.

– Devrimci Halk İktidarı, ülkenin tüm kaynaklarının halkın refahı ve mutluluğu için kullanılmasını sağlayacak, üretici güçlerin özgürce gelişmesi önündeki tüm engelleri kaldıracaktır. Bugünkü düzenin getirdiği olumsuzlukları tasfiye etmek ve ülke ekonomisini kendine yetecek bir iç bütünlüğe kavuşturmak için, ağır sanayi temelinde sanayi geliştirecek, tarımı modernleştirerek sanayiye girdi olacak şekilde örgütleyecektir. Gelir düzeylerini gözeten tam adaletli vergi sistemi oluşturarak elde edilen ulusal değeri, halkın mutluluğu ve refahı için kullanacaktır. Koşulların uygun olduğu alanlarda sosyalist girişimleri başlatacak, sömürüyü tümünden yok edecektir. Bu ekonomik düzen başlangıçta sosyalist karakteri ağır basmayan bir ekonomik düzen olacak, ekonominin sosyalist temelde örgütlenmesi zamanla gerçekleşecektir.

Bu amaçla;

– Emperyalizmin ve oligarşinin fabrikalarına, şirketlerine, bankalarına, topraklarına, taşınır ve taşınmaz tüm mallarına, banka hesaplarına el konacaktır,

– IMF, Dünya Bankası, vb gibi emperyalist sömürü örgütleriyle tüm ilişkiler kesilecek; onlarla olan tüm bağlar kopartılacak; emperyalist devletlere, şirketlere ve bankalara olan borçlar tek taraflı olarak iptal edilecektir.

– Emperyalizmin ve oligarşinin mülkiyetindeki tüm bankalar, fabrikalar, barajlar, santraller, topraklar vb. ulusallaştırılacaktır.

Devrimci Halk iktidarı, el koyduğu tüm üretim ünitelerinde üretim faaliyetinin denetimini işçi ve emekçilerin eline vererek, üretim tüm

halk için yapılacaktır. Karşı-devrimci bozguncu faaliyetlere, spekülasyona, sömürüye izin verilmeyecek; küçük üretim, planlı ekonominin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenlenecek ve desteklenecektir- Üretim, Devrimci Halk İktidarı'nın hazırlayacağı planlara göre yapılacak ve ağır saniye öncelik verilecektir. Ancak tüketim sanayi de halkın ihtiyaçları göz önüne alınarak ihmal edilmeyecektir.

– Sosyalist ve halkçı ülkelerle kardeşçe dayanışma temelinde ekonomik ilişkiler geliştirilecek; kapitalist ülkelerle de ülkenin bağımsızlığını zedelemeyecek ve tehlikeye atmayacak şekilde ekonomik ilişkiler içine girilecektir.

– Dış ticaret halk iktidarının denetimine alınacak, iç ticaret planlı ekonominin ve halkın ihtiyaçlarına göre düzenlenecek; tefecilik, karaborsa ve her türden spekülatif kazanç yasaklanacak ve yapanlar cezalandırılacaktır.

– Planlı ekonomiye ve halkın ihtiyaçlarına göre üretim yapan, karşı-devrimcilere yardım etmeyen küçük ve orta işletmelere dokunulmamaktır.

Toprak Reformu Gerçekleştirilecek, Tarım Modernleştirilecektir.

– Büyük toprak sahiplerinin mülkiyeti altında bulunan tüm topraklara ve üretim araçlarına el konacak, feodal kalıntılar tasfiye edilecektir.

– Topraksız ve az topraklı köylülere, ihtiyaçlarına göre toprak dağıtılacak; geniş bir toprak ve tarım reformu uygulanacaktır.

– Toprakta yandık, kiracılık vb. kaldırılacak, topraklar işleyene verilecektir. Dağıtılan topraklar alınıp satılmayacak, başkasına devredilemeyecektir.

– Köylülerin büyük toprak sahiplerine, bankalara ve tefecilere olan ipotekleri kaldırılacak, borçları silinecektir.

-Tarımın modernleştirilmesi ve verimin artırılması için, tarım makine parklarının oluşturulması hedeflenecek, kredi ve tarımsal girdiler (gübre, tohumluk ilaç, benzin vb.) ucuza sağlanacak; taban fiyatı politikaları, halkın katılımıyla ve ürünün gerçek değeri göz önüne alınarak saptanacak; alt yapı hizmetleri devlet tarafından gerçekleştirilecektir.

– Verimsiz ve kıraç toprakların ıslah edilerek ekilebilir alanlar haline getirilmesine önem verilecektir.

-Büyük toprak sahiplerinin ve tarım kapitalistlerinin, hayvancılık üzerine kurulu işletmelerine ve otlaklarına el konacaktır.

– Hayvan yetiştiriciliği yapan küçük üreticiler, yem, otlak ve damızlık konusunda desteklenecek, büyük kolektif işletmeler içinde örgütlenmeleri özendirilecektir.

Ülkenin Yeraltı ve Yerüstü Zenginliklerinin, Sahillerinin ve Doğal Güzelliklerinin Yağmalanmasına Son Verilecektir.

– Tüm madenler, diğer doğal kaynaklar ve işletmeler kamulaştırılacak, emperyalist tekellere verilen arama ve işletme ruhsatları iptal edilecek, madenler ve doğal kaynaklar halk iktidarının denetiminde olacaktır.

– “Ormanlar halkındır” anlayışından hareketle, orman köylülerinin orman ürünlerinden faydalanması sağlanacaktır.

Denizler, göller ve akarsulardaki doğal ürünlerin üretimi ve avlanması denetim altına alınacak, bu alandaki kapitalist işletmelere el konacaktır. Su ürünleri avcılığı yapan, küçük işletmeler ve balıkçılar ise desteklenecek, bunların kolektif üniteler içinde birleşmeleri terfi edilecektir.

Sahil yağmacılığına son verilecek, sahilleri işgal eden bir avuç azınlığın turizm işletme ve tesislerine el konacak, sahil güzelliklerini yok eden yapılaşma engellenecek ve tüm sahiller yeniden imar edilerek halkın kullanımına sunulacaktır.

Yok edilen doğal güzelliklerimiz yeniden canlandırılacak, kalanlar korumaya alınacak ve bunların ülke düzeyinde yaygınlaştırılması hedeflenecektir.

Emekçi Halkın Çıkarları Korunacak, Hak ve Özgürlükleri Güvence Altına Alınacaktır.

Devrimci Halk İktidarı, halkın çok yönlü sosyal-kültürel gelişmesini sağlamak, ekonomik ve kültürel düzeyini yükseltmek için çaba gösterecek; sosyal olanaklardan herkesin eşit biçimde yararlanabilmesi için gerekli devrimci dönüşümleri gerçekleştirecektir.

– Devrimci Halk İktidarı, oligarşinin aynı zamanda ekonomik ve siyasi örgütleri olan TÜSİAD, MESS, vb gibi örgütlenmeleri dağıtacak; varlığını sürdürecektir, kapitalist işletmelerde lokavtı yasaklayacaktır.

- İşçi sınıfının çalıştığı fabrikalarda, madenlerde, elektrik santrallerinde ve diğer büyük üretim alanlarında, devlet çiftliklerinde, üretimin, dağıtımın yönlendirilip denetlenmesi için gerekli tedbirler alınacak; işçilerin maddi ve kültürel gelişmesini sağlayacak bir ücret politikası saptanacak; kırdakentte işçi ve emekçilerin sendika gibi sosyal ve ekonomik örgütlenmelerinin geliştirilmesi sağlanacak; iş günü süresinin, günün koşullarına göre en asgari olması hedeflenecek; işçilerin mesleki ve kültürel bilgi ve düzeylerini yükseltme olanakları yaratılacak; grev hakkı güvenceye alınacak; işçilerin iş ve sosyal güvenliğinin sağlanması için tedbirler alınacak; iş kazası ve emeklilik gibi nedenlerle çalışamayacak duruma gelen işçilerin yaşamlarını en iyi şekilde sürdürmeleri sağlanacak; yurtdışındaki işçilerin sorunlarının çözülmesi için çalışılacak; yurtdışına göçün ekonomik ve sosyal temellerinin ortadan kaldırılması için yoğun önlemler alınacak; çocukların ücretli işçi olarak çalıştırılması yasaklanacaktır.

- Yoksul köylülere toprak dağıtılacak, köylüler üretim araçları ve kredilerle desteklenecektir.

- Şehirlerdeki yoksul milyonlar ve işsiz yığınların büyük ve küçük üretim içinde yer alabilmesi için tedbirler alınacak; tüm emekçilerin sosyal güvenceye kavuşmaları sağlanacaktır.

- Kır ve kent küçük üreticilerinin devlete, bankalara ve büyük şirketlere olan borçları iptal edilecek; küçük üreticiler kredi, üretim araçları ve taban fiyatı politikasıyla desteklenecek, örgütlenme hakları güvence altına alınacak, kooperatifler içinde toplanmaları özendirilecektir.

- Halk yararına faaliyet gösteren aydınlara, serbest meslek sahiplerine (doktor, mühendis, sanatçı, yazar vb.) destek verilecek, onların toplumsal dönüşüme katkıda bulunmaları, entelektüel birikimlerini halk yararına kullanmaları için gerekli olan kurumlar yaratılacaktır.

Gençliğin Eğitimi ve Ülke Yönetiminde Söz Sahibi Olması Tüm Olanaklar Seferber Edilecektir

-Yeni toplumun mimari olacak gençliğin sağlıklı, üretken, devrimci insanlar olarak yetişmesi hedeflenecek; kendi sorunlarıyla ilgili konularda ülke yönetiminde söz sahibi olmaları için, ülke çapında tüm gençliği kucaklayacak gençlik örgütleri kurulacak, uluslararası gençlik örgütleriyle ilişki ve ortak faaliyetleri geliştirme olanakları sağlanacaktır.

- 18 yaşına gelen her genç seçme, 21 yaşına gelen her genç seçilme hakkına sahip olacaktır.
- Gençliğin eğitimine ilişkin kurum ve sistemler, gençliğin dinamizmini ve yaratıcılığını arttıracak tarzda gençliğin katılımıyla örgütlenecektir.
- Gençliğin zihinsel, bedensel ve kültürel yönden geliştirilmesi, sağlıklı, yaratıcı, dinamik, yurtsever halkların kardeşliğine inanmış devrimci insanlar olarak yetişmeleri için her türlü olanak sağlanacak; bunun için okullar, spor alanları, kültür merkezleri açılacak, gençliğin kendini geliştirmesi için her türlü olanaktan yararlanması sağlanacaktır.

Kadının Toplumda İkinci Sınıf İnsan Rolüne Son Verilecektir

- Kadının üzerindeki ekonomik, siyasi, toplumsal ve geleneksel tüm baskılar kaldırılarak toplumdaki saygın, üretici ve yaratıcı yerini alması sağlanacaktır.
- Kadınların bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve etkinliklerinin artırılması, ülke yönetimine her alanda katılmalarının sağlanması için kesin ve etkin önlemler alınacaktır.
- Cinsiyet ayrımından doğan sömürüye son verilecektir.
- Toplumsal yaşamın her alanında, kadınlara, erkeklere eşit olanaklar sağlanacak; kadını, ev işlerinin ücretsiz kölesi olmaktan kurtaracak sosyal koşullar oluşturulacak ve kadın erkek arasında fiili hak eşitliği sağlanacaktır.
- Kadının cinsiyetinden dolayı bir reklam aracı ve meta olarak kullanılmasına izin verilmeyecek; resmi ve gayri resmi tüm fuhuş yuvaları kapatılarak fuhuşun ekonomik ve sosyal temellerini yok etmek için önlem alınacaktır. Kadının onuru yükseltilecek; kadını aşağılayan, sadece cinsel bir meta olarak gören kapitalist ahlak anlayışı ortadan kaldırılarak yerine yeni toplumun sevgi ve saygıya dayanan ahlak anlayışı egemen kılınacaktır.
- Kadının gelişimini engelleyen geleneksel-feodal anlayışa karşı mücadele edilecek, ailenin demokratikleştirilmesi için savaşım verilecektir.
- Toplumumuzun kültürel ve ahlaki birikimi üzerinde şekillenen aile kurumunun, olumlu özellikleri korunarak aile bireylerinin ekonomik olarak özgürleşmeleri sağlanacak, gerici, pederşahi ve ekonomik çıkara dayalı aile içi ilişkiler tasfiye edilecektir.

- Analığın ve çocuk bakımının toplumsal iş ve görev olduğunun bilinciyle, çocuk bakımı için kreşler, çocuk bakım yurtları vb. kurulacak; ev işleri toplumsallaştırılarak kadının üzerinden bu yük kaldırılacak ve kadınlar üretici alanlara yöneltilenektir.

Sosyalist Karakterde Ulusal Bir Eğitim Politikası İzlenecektir

- Toplumsal ve siyasal dönüşümlerin yerleşip oturtulabilmesinde, toplumun gelişmesinde, eğitimin rolünü dikkate alacak olan Devrimci Halk İktidarı, üretici güçleri geliştirmeyi hedefleyen, sosyalist insanı yaratmayı amaçlayan bir eğitim politikası izleyecektir. Bunun için;

- Bireyci, gerici, faşist nitelikteki eğitim sistemine son verilerek, toplumcu, yurtsever, devrimci nitelikte ve üretime dayalı bir eğitim sistemi kurulacak herkese kendi ana dilinde eğitim görme olanağı sağlanacaktır.

- Tüm halkın okur-yazar olması hedeflenecek, bunun için kampanyalar düzenlenecektir.

. Herkes için eğitim zorunlu hale getirilecektir.

- Paralı okullar, dershaneler vb. kapatılarak ayrıcalıklı eğitime son verilecek, eğitim her düzeyde parasız hale getirilecektir.

- Eğitim zihinsel, bedensel, ruhsal ve teknik yanlarıyla bir bütün olarak ele alınacaktır.

- Her gence yüksel öğrenim yapabilme hakkı ve koşulları yaratılacaktır. Üniversiteler sömürücü sınıflara hizmet eder durumdan çıkarılarak halkın hizmetinde olacak şekilde demokratik ve halk yararına yeni biçimde örgütlenecektir. İşçi ve yoksul köylü kökenli gençlerin üniversitelerde eğitimine önem verilecek, bunun için halk üniversiteleri oluşturulacaktır.

Halkın Sağlık ve Sosyal Güvenlik Sorunları Köklü Çözümlere Kavuşturulacaktır

-Devrimci Halk İktidarı, kapitalist toplumda ticari bir meta durumuna getirilmiş olan insan sağlığını, her şeyin üzerinde tutarak her türden sağlık hizmetinin ücretsiz verilmesini sağlayacak ve bunu vazgeçilmez görevi sayacaktır.

-Ülke genelinde sağlık bilincini geliştirmek için özel eğitim programları oluşturulacak; bölgeler arasındaki hastane vb. sağlık hizmetleri ve olanaklarının eşitsiz oluşunu göz önüne alınarak tüm ülkede tam teşekküllü hastaneler kurulacaktır. Hızlandırılmış tıp

eğitimine 3nem verilecek; koruyucu sağlık hizmetleri yaygınlaştırılacaktır.

- T3m ila4 sanayi kamulaştırılacak, hastaların ila4 ihtiya4ları 3cretsiz karşılanacaktır.
- T3m 4alışanlar sosyal g3venlik kapsamına alınacak, yaşlı, sakat ve 4alışamaz durumda olanlara devlet her t3rl3 yaşamsal olanakları sağlayacaktır.
- 4ocuk emeğinin kullanımı yasaklanacak, 3đrenim g3ren 4ocuklar eğitim programının dışında 4alıştırılamayacaktır. Devrimci Halk 3ktidarı, okul 3ncesi ve okul 4ağındaki 4ocuklara 3zel beslenme ve sağlık hizmetleri g3t3recektir.
- Devrimci Halk 3ktidarı, t3m halkın sağlıklı bir konut sahibi olması i4in t3m g3c3n3 harcayacaktır. Halkın her 4eşit katılımı sağlanıp kaynaklar seferber edilerek konut yapımına 3nem verilecektir. 3lkemizin ger4eği olan gecekondular, ya islah edilerek hak sahiplerine verilecek ya da yeni konutlar sağlanarak tasfiye edilecektir. Deprem b3lgesi olan 3lkemizde yerleşim ve yapılanmalar bu temelde ele alınacak, depremlerde insanlarımızın yaşamını, geleceğini yitirmesi bir "kader" olmadığı, bilimsel veriler temelinde inşa edilecektir.
- Halkın dini duygularını istismar edip teokratik, gerici bir devlet i4in ara4 olarak kullanılan t3m kurumlar kapatılacak ve yeniden kurulmasına izin verilmeyecektir.
- Haksızlığa, zulme, emperyalizme ve faşizme karşı olan, bağımsızlık ve sosyalizm 3n3nde engel olmayan, hangi dinden olursa olsun t3m inan4 sahibi insanlar dostumuz ve m3ttefikimizdir.

Devrim Őehitlerinin Anısı Yaşatılacaktır

- Devrimci Halk 3ktidarı, emek4i halkın kurtuluş m3cadelesinde 3l3ms3zleşenlerin anısını yaşatacak; miras bıraktıkları kararlılık, 3zveri, davaya bağlılık ve cesaretleri, halkın bilincinde 3l3ms3zleşen değerler olarak korunacaktır.
- T3m halkın ve yeni yetişen kuşakların, emperyalizmin ve oligarşinin egemenliğinden kurtuluş m3cadelesinde Şehit d3şenlere saygı ve sahip 4ıkma bilincini geliştirmeye 3nem verilecektir.
- Devrim Őehitlerinin aileleri ve 4ocukları Devrimci Halk 3ktidarının g3vencesinde olacak, yaşamları ve eğitimi i4in gerekli olan her Şey 3ncelikle sağlanacaktır.

Kitle ulaşım araçları ve toplu taşıma şirketleri (kara, deniz, hava) kamulaştırılacak, ulaşım halkın yararına organize edilecektir.

– Halkın dinlenme, tatil vb. gereksinmelerini karşılayacak tesisler kurulacak, var olanları tüm halkın yararına kullanılabilir hale getirilecektir.

Doğal çevrenin tahrip olmasına ve kirlenmesine izin verilmeyecek, bu konuda halkın eğitilmesine önem verilecek, çevre kirliliğini önlemek için özel örgütlenmeler oluşturulacaktır.

– Sağlıklı, dinamik insanlar yetiştirmek için kitle sporu yaygınlaştırılacaktır. Spor meta olmaktan çıkarılacak; insanların, beden ve ruh sağlığına, kardeşlik ve kolektif dayanışma ruhuyla yetişmesine hizmet etmesi sağlanacaktır.

– Herkese spor yapma olanakları sağlanacak; sporun kitleleri uyutma aracı olmaması için gerekli önlemler alınacaktır.

Ulusal/ Sosyalist Kültür ve Sanatı Geliştirmek Amaçlanacaktır

– Devrimci Halk İktidarı, devrimci ve yurtsever bir kültür politikasıyla, halkı çocuğundan gencine, ihtiyarına, kadınına kadar eğitmeye yönelik bütün tedbirleri alacak ve oligarşinin ülkemizde egemen kılmaya çalıştığı, emperyalizmin kozmopolit, yoz, bireyci ve tüketici kültürünün ortadan kaldırılması için emperyalist kültür hegemonyasına son verecektir.

– Irkçı, şoven, istilacı ve ahlak yozlaşmasına yol açan her türden gerici kültürel kurum kapatılacak, bu yöndeki etkinlik ve propaganda yasaklanacaktır.

– Ulusların kültürlerinin devrimci ve demokratik öğeleriyle, üzerinde yaşadığımız Anadolu topraklarının binlerce yıllık kültürel mirası, yöresel folklorik değerleri, sanat yapıtları, mimari eserleri koruma altına alınıp halkın hizmetine sunulacak; kültürel değerlerin yok olmasına izin verilmeyecektir. Emperyalist ülkelerin yağmaladığı tarihi eserlerin geri getirilmesi için çaba harcanacaktır.

– Kültürel ve sanatsal etkinlikler, bir avuç aydının işi olmaktan çıkarılıp ülkenin en ücra köşesine ve toplumun tüm kesimlerine yaygınlaştırılacak, halkın yaratıcılığının ortaya çıkmasına önem verilecektir.

Çeşitli ulusların ve halkların kültürel zenginlikleri ve kazanımları, insanlığın Çağlar boyu iyiye ve güzele olan tutkularının ürünü olan kültürel değerler, sanat ürünleri, karşılıklı etkileşimlerle savaşsız,

sömürsüz bir dünyanın yaratılmasına hizmet edecek şekilde ele alınıp yaygınlaştırılacaktır. Özellikle de Kürt ve Türk halkının nihai kurtuluşa yönelik birliğini pekiştirmek için karşılıklı kültür alış-verişine özel bir önem verilecektir.

- Kültürel etkinliklerin kiteselleştirilmesi için her türlü önlem alınacaktır.

İnanç Özgürlüğü Güvence Altına Alınacaktır...

- Devrimci Halk İktidarı, herkesin inanç özgürlüğünü güvence altına alacak, ibadet yerlerini koruyacaktır. Dini inanç kişiyi ilgilendiren özel bir sorun olarak görülecek, dini inançları gereği ibadet yapmak isteyenlere yardımcı olmak için gerekli sayıda din görevlisi yetiştirilecek ve bunların sosyal güvencesi sağlanacaktır.

Başaracağız...

Ekim 2021

(*) EK; 2021 de gerçekleşen konferansla programa bu bölüm eklenmiştir;

Unuttuklarımız...

Türkiye devrimci hareketi ortaya çıkış itibariyle tüm çaba ve can bedeli fedakârlıklarına rağmen TC kurucu felsefesinde kopuşu sağlayamamıştır. İttihat Terakki'yle başlayan ve Kemalizm'le süren Türk ulusunun hakimiyetini yaratma felsefesinde ülkeye bakılmıştır. Ülke devrim mücadelesi Türkçülükle başlatılmıştır. İttihat Terakki, Kemalizm vb ve devrim tarihi asıl olarak Mustafa Suphilerle başlatıldı. Bunun kökenine indiğimizde milliyetçilik, ulusalcılığın etki alanının görürüz. Osmanlının dağılma süreci ve İttihat Terakki ile başlayan Türk milliyetçiliği onun ardında Kemalizm ve Türk ulusunun etkisini sağlamak için tüm halkların düşman ilan edilmesi yedi düvele düşman kültürünün sonucudur. Bunun içindir ki başta Ermeni sosyalistler, Ermeni soykırımı, Süryani, Ezidi, Pontus ve ardında Kürtlere sıra gelmiştir. Sol sosyalizm adına yola çıkanlarda bu etki alanında çıkamadılar. Bu topraklarda yok sayılan ve inkâr, katliam, soykırımı uğrayan halklar görülmüşse de bu hakların tarihindeki sınıf ve sosyalizm mücadelesi görülmemiştir. Halbuki bu topraklarda başka halklarda yaşamakta ve toplumsal, sınıfsal mücadele içerisinde küçümsenmeyecek öncü adımlar ve ödenen bedelleri vardı. Ki bu yaklaşım Kürt özgürlük hareketinin ortaya çıkması ve ona karşı ağırlıklı solun yaklaşımda farklı olmamıştır. Kürt özgürlük

hareketi yılların ısrarı ve ağır bedellerle bunu ileriye taşımış ise de hele solun bir kesiminin yaklaşımı milliyetçiliğin etki alanındadır.

Kendi çağının çok ötesinde yaşanan ve bugün de ışık tutacak kocaman bir Şeyh Bedrettin ve yoldaşlarının kalkışması var. Komünist manifestoyu ilk basan aydınlık yürekli Ermeni matbaacıdan 1 Mayıs işçi sınıfının birlik mücadele gününü yaşatanlar dan 15 Haziran 1915 İstanbul Beyazıt meydanında Sosyalizm yolunda darağacına giden Ermeni devrimcileri vardı. Ama Türkiyeli devrimciler maalesef Ermeni devrimcileri unuttu. İdam edilen Paramaz ve yoldaşlarını unuttu. 15 Haziran 1915'de PARAMAZ 'Madteos Sarkisyan' ve 19 yoldaşı Beyazıt Meydanı'nda idam edildi. İdam sehpası hasında Paramaz "Siz, sadece bizim vücudumuzu yok edebilirsiniz, fakat inandığımız fikirleri asla... Yarın Ermenilik, ülkenin Doğu'sunda özgür ve sosyalist Ermenistan'ı selamlayacaktır, yaşasın sosyalizm!" diye haykırdılar. Bu haykırışı Türkiyeli devrimciler maalesef iki binli yıllara kadar hatırlamadı. Ama tarihin bu sözlerden sonra Ermeni devrimciler görülmesi de 57 yıl sonra Ankara'da darağacına yürüyen 68 gençlik lideri Deniz Gezmiş tarafında; "yaşasın sosyalizm, yaşasın Türk ve Kürt kardeşliği" ile tarihi selamlıyordu aynı zamanda.

Sosyalizm mücadelesi Mustafa Suphiler ile başlamadı Türkiyeli sosyalistler olarak bu yanlış düzeltmek, özelleştirisini vermek boynumuzun borcudur. O gün hâkim sınıfların mahkemelerinde; „ Bizim için bir vatan yoktur. Biz sosyal demokratız (sosyalist). Biz sadece Ermenilerin kurtuluşu için çalışmıyoruz, bütün insanlığın kurtuluşu için çalışıyoruz, bizim vatanımız bütün dünyadır... Bu ülkenin refahı için yapmadığımız ne kaldı? Ermeniler ve Türklerin kardeşliğini sağlamak için ne fedakârlıklar kabul ettik. Ne kadar enerji tükettik ve ne kadar çok kanımızı akıttık. Bu kadar acıya katlanmamızın nedeni güven yoluyla birbirimizi yükseltmek idi. Ve bizim karşılaştığımız nedir? Yalnızca bizim olağan üstü çabalarımızı yok saymakla kalmadınız, aynı zamanda bilinçli olarak bizi imha etmeye çalıştınız. Şunu unuttunuz ki, Ermenilerin imha edilmesi bütün Türkiye'ni yıkılması demektir. " (Kürt özgürlük mücadelesinin bugün milliyetçilik, sövenizm karşısındaki savunmalarını ne kadarda andırıyor değil mi?) darağacında Paramaz "Yirmileri asiyorsunuz ancak arkamızdan yirmi binler gelecek ve bu topraklarda sosyalizm yeşerecek...YAŞASIN SOSYALİZM .." diye haykıyordu.

Bu topraklarda özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin ilk öncüleri olan Sosyalist PARAMAZ ve Yoldaşlarını saygı ile anıyor ve onlara olan borcumuzu ödemek durumundayız.

Bu durum bir anlamıyla revizyonist, reformist gelenek karşısında isyan bayrağını açan 71 öncülerin açtığı yol ve çok genç yaşlarına rağmen bizlere gösterdikleri yol konusunda ki çağ açıp çağ kapatan yönelimleri açısından kendi özgül koşulları içinde bir yere kadar maruz görüle bilir. Diğer yanda devletin yoğun karartmasında bundan büyük bir etkisi olduğunu gözerdi etmemek gerek. Onların en büyük özeliği genç yaşlarına rağmen yılanmış reformist revizyonist statükoyu parçalarlarken bir yandan da kendi yönelimlerini ve yolarını çizerken çok kısa süren yaşamları içinde büyük siyasal deneyimler edinmiş yol açıcı olmuşlardır. Birkaç yılla sınırlı bu büyük atılım ve ön açıcılıkla büyük siyasal sorunların çözücüsü olmaları gerçekliği bir yana tarih ve ülke tarih değerlendirmesinde bu yönüyle eksik ve yetersiz kalınmıştır. Onların ardında gelen biz ardılar da aynı yaklaşımla mücadele ve ülke gerçekliğinde köklü bir kalkışla bu yönleri aşmayı başaramadık.

Bugün başta bu topraklarda sosyalizmin savunucuları olarak bu topraklarda bizden önce güneşi zapta çıkanları anmak, onların mirasını bugünlere taşımak, onlar kaşısında ki özeleştirimizi pratikle birlikte vermeliyiz...

(**) Bu bölüm 1 Konferansça eklenmiştir.

GİRİŞ

Tüzük sorununu nasıl ele almalıyız...

Bir devrimci hareketin işleyiş kuralları olmaksızın, mücadeleyi ilerletmesi, örgütlenmesini güvence altına alması, kadrolarının güçlendirilmesini sağlaması mümkün değildir. Dünya devrimci hareket tarihinin de gösterdiği gibi, devrimci mücadelenin örgütlü sürdürülmesinin temel mekanizması olan örgüt, bir işleyiş bütünlüğüne kavuşturulmadıkça, mücadelede başarılı sonuçlar elde edilmesi mümkün değildir. O yüzdendir ki, gerek Marks ve Engels dönemindeki Enternasyonal tartışmalarında olsun, gerekse Lenin döneminin parti ve örgütlenme tartışmalarında olsun, bir örgüt işleyişinin temel kuralı niteliğindeki tüzük tartışması hep süregelmiştir.

Dünya devrimci hareket tarihinde örgütlenme sorunlarının temel konularından biri olan tüzük tartışması, bir örgütü kimi kez oportünist-küçük burjuva yapılanmalardan ayırt etmenin kilometre taşı olurken, kimi kez bir devrimci örgütün ciddi bir yapı olup olmadığının temel göstergesi olmuştur. Denebilir ki tüzük sorunu bir devrimci hareketin kendi ciddiyetini belirlemede önemli bir noktadır. Devrimci bir hareketin amaç ve ilkelerini, örgütsel işleyişini, üyelerin hak ve ödevlerini düzenleyen tüzük, bir hukuk ve kurallar bütünlüğü olarak, elbette ki sınıflar mücadelesini yürüten bir organizma açısından temel bir önemdedir. Ama bunu teknik bir sorun olarak ele almaktan çok ideolojik bir sorun olarak görmek gerekir. Çünkü o zaman gerçek anlamda iç düzenleme de, örgütsel işleyiş de sağlıklı sonuçlar yaratılabilir.

Tüzüğü bir yetki düzenlemesi olarak gören yaklaşım, daha baştan bir işleyiş çarpıklığının temellerini atıyor demektir. Kuruluşumuz ve önümüze koyduğumuz sürecin sancılı ve sıkıntılı sonuçları nedeniyle birlik ilkeleri üzerinde yürüttüğümüz ve 1 konferansla asıl olarak önümüze koyduğumuz tüzük süreci uzamıştır. Tüzüğü çok iyi kavramak ve insanlarımıza çok iyi kavratmak zorundayız. Örgütsel işleyişe ilişkin düzenlemeleri ideolojimizden, sosyalizm anlayışımızdan bağımsız bir yetki olayına indirgeyen yaklaşımlarla boğuşmak istemiyorsak, tüzük maddelerinden önce tüzüğün anlamını ve işleyişini iyi kavramalıyız.

Eğer tüzük sadece örgütsel düzenlemelerde bir kurallar bütünü, hak-hukuk sorununun belirlenmesi olarak algılanmış olsaydı, kolaydı. Bu tüzüğü tamamıyla teknik bir konu olarak görmekle eş olurdu. Ve kurallar, hak hukuk sorunu madde madde yazılarak olay halledilirdi. Ama olay bu kadar basit değildir. İdeolojik özü olmayan bir tüzük ancak burjuva partilerindeki kaba bir işleyişe benzer.

Aynı ideolojik hatta buluşmuş, amaçlarda ve hedeflerde ve programda bir araya gelmiş insanların pratikteki ifadesi maddi bir güce dönüşmüş olan örgüttür. Bu örgütün kurallarla şekillendirilmesi bir tüzüğe göre düzenlenmesi bir zorunluluktur. Yani tüzüğü yaratan temel etken, aynı amaçlar etrafında birleşmiş insanların aralarındaki ilişkileri düzenleyen bir yasaya ihtiyaç duyulmasındandır. Yoksa tüzük insanları bir arada tutmak için yaratılmamıştır. Öyle olsaydı, biçimsel ve teknik bir sorun olurdu. Ve insanları bir arada tutmak için ideolojiye, araçlara, hedeflere, gönüllü ve bilinçli katılıma ihtiyaç kalmazdı. Yani tüzük, bir ceza yasası ya da insanları bir arada

tutmanın kurallar bütünlüğü değildir. Elbette ki suç ve ceza kuralları da vardır, olmalıdır. Ama bunları, bir örgütün temel işleyiş ilkelerinden ayrı ele almak gerekir. Bir devletin anayasası ile ceza yasasının aynı şey olmaması gibi.

Bir tüzüğü anlamlı kılacak olan örgüt işleyişinde işlevli olmasıdır. İşlevli olmasını yaratan ise, hem kendi gerçekliğine paralel olmasıdır, hem de bu gerçeğin bilinçli özneleri olan insanlar tarafından sahiplenilmesidir. Çünkü sonuçta bu insanların ilişkilerini düzenleyen bir olgudur. Dışarıdan kendilerine dayatılan değil. O halde bir bilinç ve örgüt kültürüne sahip olmak önem arz ediyor.

Tüzük nedir?

En genel hatlarıyla, örgütsel yaşamın düzenlenmesini içeren bir kurallar ve haklar sistemidir. Yani örgütsel yaşamın canlı-etkin bir biçimde şekillendirilmesidir. Yani bir davranış ve işleyiş yasasıdır. Nasıl ki devlet ve kurumlarının toplum ve birey karşısında yetki ve sınırları çizilmişse, nasıl ki toplum ve bireyin hak ve ödevleri bir anayasa ile belirlenmişse, örgüt tüzüğü de bir örgüt anayasasıdır. Örgütü amaç olmaktan çıkararak, örgütün kadrolardan ve kitlelerden bağımsız bir ayrı otoriteye, keyfiyete dönüşmesini engelleyen bir teminattır.

Tüzük sorununun nasıl irdelenmesi gerektiğini ortaya koyan bu anlayış çerçevesinde, tüzük maddelerinin ele alınması, doğru yaklaşımı da belirtmektedir. Çünkü bu anlayış aynı zamanda tüzük maddeleri üzerinde sürdürülecek tartışmaya zenginlik kazandıracaktır. Ortak noktaların yakalanmasında doğru hareket tarzını ortaya koyacaktır. Tüzük maddelerinin örgütlenmenin işleyişinde ne denli işlevli olup olmayacağı sorusuna daha net cevap verecektir. O nedenledir ki, tüzük maddeleri bu anlayış doğrultusunda değerlendirilmelidir.

DEVİRİMCİ KARARGAH TÜZÜK

Örgütün amaçları ve ilkeleri

1) Devrimci Karargâh, ML bir devrim örgütüdür.

- Devrimci Karargâh, işçi sınıfı ve çeşitli milliyetlerden halkların öncü örgütüdür. Öncü devrimcilerin örgütlenmiş biçimidir.

- Devrimci Karargâh, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi yürütür.

2) Devrimci Karargâh, oligarşinin iktidarına son vermeyi, demokratik halk devrimi ve onu devamında proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi kurmayı temel bir stratejik hedef olarak belirler.

- Devrimin öncüsü olan Devrimci Karargâh, devrimin başarıya ulaşması için, başta işçi sınıfı olmak üzere köylü ve kent emekçi yığınlarını, aydınları devrim saflarında örgütleyip mücadeleye katmayı, temel görev kabul eder ve bunu devrimin başarısı için teminat sayar.

- Devrimci Karargâh, gücünü uluslararası emperyalizmden alan oligarşik diktanın ancak devrimci şiddet temelinde bir devrimle yıkılacağına inanır. Kitlelerin devrimci şiddetini esas alır. Halkla bütünleşmiş devrimci şiddet yenilmez şiarını mücadelenin odağına oturtur.

3) Devrimci Karargâh, illegal temelde örgütlenir. Bunu her koşulda mücadeleyi kesintisiz sürdürmenin temel güvencesi olarak ele alır. Ancak illegal örgütlenme esasına bağlı olarak, burjuva yasalarının elverdiği olanaklardan sonuna kadar yararlanır.

4) Devrimci Karargâh, proletarya enternasyonalizminin hedeflediği bakış açısıyla, kendini dünya devrimci hareketinin bir parçası ve bu mücadelenin Türkiye'deki uygulayıcılarından biri olarak görür.

5) Devrimci Karargâh, modern sınıf mücadelesi tarihine olduğu kadar, insanlık mücadelesinin tüm değerlerine sahip çıkar. Kendisini Türkiye devrimci mücadelesinin mirasçısı olarak görür.

6) Devrimci Karargâh, oligarşinin sömürü düzenine karşı savaşıyor, mücadele eden her gücü, her devrimci hareketi dost görür. Onlarla ortak düşmana karşı güç ve eylem birliği yapmayı görev sayar.

Örgütsel işleyiş ve örgüt yaşamı

Devrimci Karargâh, örgütünün temel örgütlenme ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Bu ilkenin uygulanması, illegal ite koşullarına ve sınıf mücadelesinin seyrine bağlıdır.

Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin genel anlamı şudur:

1) Bireyler örgüte, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara, örgüt MK'ya, MK partili dönemde Kongre'ye, partisiz dönemde Konferansa tabidir.

- Örgütlenmede organik bütünlük bu ilkenin uygulanmasıyla sağlanır. Örgüt merkeziyle kadrolar ve kitle ilişkileri arasında

yaşanan karşılıklı iletişim, işleyişin geliştirilmesini ve korunmasını sağlar.

- Örgüt merkezinin kararları, kendisine bağlı alt organlar ve örgüt üyeleri için kesin bir biçimde bağlayıcıdır.

2) Ülke koşulları ve illegalitenin zorunluluğundan dolayı, bütün organ ve kurumların seçimle göreve getirilmesi mümkün değildir. MK ya da o işlevdeki organın göreve getirilmesi seçim esasına göreler. Diğer organlar merkez yönetici organlar tarafından atanır. Ancak seçim esasının koşullarının bulunduğu alanlarda seçim esası uygulanmalı, bu seçimin sonucunun yönetici organlar tarafından onaylanması şartı aranmalıdır.

- Ülke koşulları, mücadelenin ve illegalitenin zorunluluğu, merkeziyetçiliği öne çıkarırsa da, demokratik yanını onu bütünleyen bir olgudur. Demokrasi ve özgür tartışma zemini olmadan örgütün geliştirilmesi, ileri hamleler yapması mümkün değildir. Ancak demokratik hakkın kullanılması, anarşizme varan, hizip anlayışına dönüşen bir hak değildir. Hizip ve anarşizme varan anlayışlar demokratik merkeziyetçilikle bağdaşmaz.

3) Her düzeyde kararlar, ancak demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre alınır. Demokrasi ayağı olan demokratik tartışma, özgürce düşünce belirtme, kararların alınmasında pay sahibi olma süreci işletilmek zorundadır. Kararlar kolektivizm ilkesine uygun biçimde ve çoğunluğun onayı ile alınır. MK düzeyinde alınan kararlar, tüm organ ve kurumlar için bağlayıcıdır.

4) Örgüt iç yaşamında açıklık ilkesi esas olmalıdır. Örgütün iç yaşamına ilişkin sorunlarda, anlaşmazlıklarda, örgüt üyelerinden gizlenen bir şey olmamalıdır. Örgüt içi aleniyet, bir örgütü ilerleten, güven ilişkilerini ve yoldaşlığı geliştiren bir esas olarak görülmelidir.

5) Örgüt politikalarının oluşumunda olsun, sorunların ele alınışında olsun, örgütsel yaşamın ve örgütsel ilkenin bir gereği olarak tartışmalara katılım, örgüt üyesinin temel bir hakkıdır. Ve örgüt içi demokrasinin vazgeçilmez bir gereğidir.

Örgüt üyeliği, örgüt üyelerinin görevleri ve hakları

Örgüt üyesi

Marksizm-Leninizm'i ve Devrimci Karargâh 'nin ideolojik-politik görüşlerini asgari düzeyde kavrayıp benimsemiş, örgüt içinde aktif

faaliyet yürüten, örgüt kararlarını hayata geçiren ve örgüt aidatını ödeyen herkes Devrimci Karargâh üyesi olabilir.

2) Örgüt üyesinin görevleri

- a)** Örgüt kararlarını uygulamada, ideolojik-politik çizginin hayata geçirilmesinde azami çabayı sarf etmek.
- b)** Örgüt işleyişinin bir gereği olarak, örgüt disiplinine, tüzüğüne uygun hareket etmek, gereklerine kesinlikle uymak.
- c)** Gizlilik kurallarına tam anlamıyla uymak, illegalitenin gereklerine uygun bir biçimde örgüt sırlarını korumak, düşmana açık kapı bırakmamak.

Örgüt üyesinin hakları

- a)** Örgütsel işleyişin ve iç düzenlemenin bir gereği olarak, ilke ve kuralların öngördüğü biçimiyle örgüt politikalarına ve örgüt sorunlarına ilişkin düşünce ve önerilerini sunarak tartışabilir.
- b)** Kişisel ya da örgüt ile ilgili tüm sorunlarda, en üst merkezi yapı dahil, yönetici organlarla tartışma, düşünce-öneri sunma, açıklama isteme vb. hakları vardır.
- c)** Devrimci mücadelede yer alanlar gönüllü ve bilinçli temelde yer almışlardır. Ancak mücadelenin doğal bir sonucu olarak bazen ideolojik-politik çizgi farklılığı açığa çıkabilir. Bunu yazılı hale getirmek ve örgüte zarar vermemek kaydıyla örgütten ayrılabilir.
- d)** Örgütsel gelişmeye, mücadelenin hızına ayak uyduramayan, mücadelenin gereklerini yerine getirmede yetersiz bir örgüt üyesi, kendi istek ve değerlendirmesiyle örgüt üyeliğinden istifa edebilir.

Örgüte üye alınması ve aday üyelik

- a)** Örgüt üyeliği için başvurular en az 2 örgüt üyesinin önerisiyle veya üye olmak isteyen kendi istemiyle yapılır.
- b)** Örgüt üyeliği için başvurular yazılı olarak, özgeçmişini içeren tarzda olmalıdır.
- c)** Örgüt üyeliğine kabul yetkisi il komitesi, bölge komitesi ve MK'dır. Ve örgüt üyeliğine kabul edilmesi MK onayından geçmek zorundadır.
- d)** Üyeliği kabul edilmeyen aday üyenin bir üst organa itiraz hakkı vardır.

Örgütün temel organları

Bugünkü süreçte örgütlenmemizin bulunduğu aşama itibarıyla, yapılan başarısız birlik nedeniyle dağılan organlar ve eylem birliği neticesinde yaşanan yenide inşa ve toparlanma sürecini başarıyla tamamlamıştır.

Ancak burada henüz oluşmayan kimi organlarla ilgili değinmelerde bulunmak pek anlamlı değil.

Örneğin partili döneme ait en yüksek organ kongredir. Henüz parti olmadığımızı göre Kongre'den bahsetmek, yetki ve görevlerini belirtmek doğru olabilir mi?

Merkez Komitesi

a) Temel organ olan MK'dir, MK en az üç üyede oluşmak zorundadır.

a) Merkez Komitesi, 2 konferans arası süreçte örgütün en yüksek organıdır. Konferansa belirlenmiş, karar altına alınmış örgüt programı ve tüzüğü çerçevesinde, tüm faaliyetlere önderlik yapar. Örgütün yayın organlarını, pratik-örgütsel tüm etkinliklerini yönetir.

b) Örgütün olanaklarını, gücünü mücadelenin ihtiyaçlarına göre düzenler, konular. Bölge ve alanlarda örgütün kurumlarını, organlarını kurar.

c) Kendi iç örgütlenmesini ve çalışma düzenini belirlemek, MK'nın kendi yetkisi dahilindedir.

d) Bölge il Komitesi (en az üç kişiden oluşur) il komitesi yerel örgütlemeleri oluşturmak, sorumluluk alanlarında DK çizgisini ve MK kararlarını uygular, tüm örgütsel faaliyeti yönetir.

e) Kadın örgütlenmesi DK ideolojik-siyasi çizgisi ve kendisine has örgütlenme kuraları çerçevesinde örgütsel bağımsızlık temelinde çalışmalarını yürütür.

f) Gençlik örgütlenmesi, DK ideolojik-siyasi çizgisi doğrultusunda, örgütsel bağımsızlıkla, kendi alanına has ilkeler temelinde faaliyet yürütür.

g) Askeri alan faaliyeti, bu alan kendisine has faaliyet, olanak ve eğitim vb organize eder. Alana özgül tüzük dışında .....

h) Yurtdışı ve Enternasyonal çalışmasını yürütecek komiteyi MK belirler.

Tüm kurumlarımız devrimci mücadelenin görev ve sorumluklarını yerine getirmesini kolektif çalışmanın organlarımızdır.

Konferans

Partili dönemde kongre, partisiz dönemde konferans, örgütün en üst organıdır. Bir anlamda partisiz dönemin kongresidir. Ve kongre yetkisine sahiptir.

- a)** Bugünkü aşamada konferans, örgütün ideolojik-politik çizgisini, stratejik yönelimlerini belirler. Örgütte tüzük-program dahil bütün konularda değişikliğe gitme yetkisi taşır.
- b)** Konferansta alınan kararlar bütün örgüt açısından bağlayıcıdır. Ve bu kararlar MK tarafından uygulanır.
- c)** Konferans, delegelerin oylarıyla seçilen MK'yı onaylamış olur.
- d)** Bütün sürecin faaliyetini değerlendirir, sonuca bağlar.

Eleştiri-özeleştiri mekanizması

1) Eleştiri-özeleştiri, zaafların giderilmesinde, olumsuzlukların bertaraf edilmesinde ve sorunların çözümünde etkin bir silahtır.

2) Bir örgütte eleştiri-özeleştiri silahı ne denli etkin, yerinde, devrimci özüne uygun kullanılırsa, örgütün ileri sıçramasında o denli başarılı sonuçlar yaratır. Örgütün ideolojik-politik-örgütsel bütünlüğünün sağlanmasında, güçlendirilmesinde temel bir araç olduğu gibi, örgütsel birliğin pekiştirilmesinde, mücadelenin ilerletilmesinde de temel önemdedir.

- Eleştiri-özeleştiri mekanizması örgütsel işleyişe ve kurallara uygun bir tarzda yerine getirilir. Bu mekanizmayı keyfi kullanmaya ve boş çıkarmaya dönük yaklaşımlara taviz verilemez.

3) Örgütsel işleyişin ve kuralların bir gereği olarak yapılan eleştirilere yanıt verilmesi, konu üzerinde tartışılması bir zorunluluktur. Eleştirilerin bastırılması, ya da eleştiriye eleştiriyle cevap verme, zaafları, olumsuzlukları gizleme anlayışlarına sahip olanlar, örgütsel ilişkilerin bozulmasında rol oynayacakları için, bu anlayışlar barındırılmaz.

4) Eleştiri-özeleştiri silahı devrimci dürüstlük ve ahlaki bir ölçüt olarak da görülmelidir. Eleştiri, ikna ve eğitim gibi bir görevle de yükümlüdür. Eleştiri karşıdakini ya da hata yapanı ezme, onu "kendini ispat"a davet değildir. Özeleştiri, olumsuzlukların neden ve niçinlerine dürüstçe bulunmuş cevaplarla, gerçekçi yaklaşımlarla, örgütün ilerlemesine hizmet etmelidir. Kişinin kendi hatasıyla sınırlı olmamalıdır.

Denetim

1) Örgütsel denetim, karşılıklı bir biçimde yukarının aşağıyı, aşağıının yukarıyı tamamladığı bir bütünlük taşır. Denetim; yukarının alt ilişkileri denetlemesine indirgenemez. Bu hak, üst örgütlenmelerin alt örgütlenmeleri denetleme hakkından ibaret değildir. Örgütün sağlıklı gelişimi açısından karşılıklı bir denetimin olması şarttır.

Üst altı denetlerken hangi araçları kullanıyor?

- Örgütün devrimin genel çıkarları doğrultusunda oluşturduğu politikaların, bütün örgüt kurum ve organlarını bağlayıcı bir özelliğe sahip olması dolayısıyla, bütün alan-birim ve bölgelerin bu politikalara uygun hareket edip etmediklerinin öğrenilmesine dayalı,
- Bütün alan-birim-bölge ve her türlü kurum ve organın, devrimin gereklerini yerine getirmede...
- Kendilerine özgü programlarını hayata geçirmede gereken çabayı gösterip göstermedikleri, belirlenen taktiğe uygun hareket planı çıkarıp çıkarmadıklarına ilişkin...
- Bütün alt organların, kurumların denetlendiği toplantılar, yerinde incelemelerin yapılması...
- Raporlar vasıtasıyla belirlenen programlara uygun davranılıp davranılmadığı vb. vb. (vb. vb. diye tüzük maddesi olmaz. Ayrıca maddelerle sistematiğe değil.)

Alt üstü denetlerken hangi araçları kullanması gerekir?

- Üstün alt organları ve kurumları politika üretme sürecine sokup sokmadığını değerlendirme
- Üstün, alt organların çalışmalarının, örgütlenmelerinin önündeki engelleri kaldıracak yöntem, perspektif vb. konularda politika sunup sunmadığı...
- Sürecin taktik sorunları karşısında politik perspektif sunup sunmadığı...
- Eleştiri-öneri-değerlendirmelerinin üst organlar tarafından dikkate alınıp alınmadığını, bu yönde cevap verilip verilmediğini...
- Sınıflar mücadelesinin gidişatına bağlı olarak, üst yönetimin bu gidişata uygun politika üretip üretmediğini, sınıflar mücadelesinde örgütün etkin bir rol ya da kendi örgütlenme seviyesine uygun bir pratik ortaya koyup koymadığını...

- Teorik-ideolojik-taktik ve yöntemsel konularda, iç eğitime hizmet eden üretimin yapılıp yapılmadığı, alt örgütlenmelerin bu yönde önlerinin açılıp açılmadığı vb.

Alt örgütlenmeler, tüm bu denetim konularını bilince çıkardıkça, denetim mekanizmasının sağlıklı işlemesine çalışmış olacaklardır. Üst yönetimin bu denetimle bütünleşmesini sağlamada üzerlerine düşeni yapmış olacaklardır.

Disiplin suçları ve cezalar

1) Disiplin suçları

- a) Örgütün ideolojik-politik çizgisine aykırı hareket eden, kararları uygulamayanlara**
- b) Yetkilerini kötüye kullanan, tutum ve davranışlarıyla örgüte zarar verenlere**
- c) Örgütün olanaklarını keyfi ve savruk biçimde kullananlara**
- d) Ahlaki suç işleyenlere**
- e) Görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyerek örgütün önünü tıkayanlara**
- f) İşkencede çözülenlere, örgütün sırlarını deşifre edenlere**

Disiplin cezaları uygulanır. Disiplin suçu işleyenler ve suçlananlar, örgüte yazılı savunma yapma hakkına sahip olmalıdır. Keza, bulunduğu yapı, organ, kurum içerisinde sözlü savunma hakkına da sahip olmalıdır. Bu savunma tutanak altına alınmalıdır. Disiplin suçu işleyen birine yazılı ve sözlü savunması alınmadan ceza verilmesi ve uygulanması söz konusu olamaz. Böylesine keyfi cezalandırmalara giden organ veya sorumlu kişi de disiplin suçu işlemiş olur.

2) Disiplin suçunun niteliğine ve ağırlığına göre, uyarı, ihtar, bulunduğu görevden alarak başka bir göreve verme, örgüt üyeliğinden düşürme, belirli bir süre içinde yönetici organlarda veya işleyiş içerisinde görev vermeme, ihraç, geçici ihraç cezaları verilebilir.

3) Bir örgüt üyesine uyarı ve ihtar bulunduğu organ ve kurum tarafından yapılmalıdır. Gerekirse bir üst organ ve kurum devreye girip uyarı ve iharda bulunmalıdır.

4) Örgütten atılma en ağır disiplin cezasıdır. O yüzdendir ki örgütten atılma süreci, yetkili organlarca takip edilerek, en üst organa

savunmalar, tutanaklar sunulmalıdır. Ve atılma cezası MK tarafından alınmalıdır.

5) Cezalandırılan örgüt üyesi, bir üst organdan başlayarak, en üst organa itiraz etme, kararın değiştirilmesini isteme hakkına sahiptir.

Mali kaynaklar;

Mali kaynaklar; Öncelikle mali kaynaklarımız üye aidatlarından, kitlelerde aldığımız bağışlardan sağlanacaktır. Diğer yanda ise yürüttüğümüz devrim ve sosyalizm mücadelesinin ilke ve kuralarına ters düşmeyecek diğer gelirlerden oluşur.

Konferans ve olağanüstü konferans; belirlenen tarihte 2 konferansın toplanmasında MK sorumludur. Olağan üstü durumlarında konferansın ertelenmesi ihtiyacı durumunda MK organları bilgilendirip onay alarak yeni tarih belirler. Olağan üstü konferans talebi (MK dışında) mevcut organların en az yarısının istemi üzerine, en geç altı ay içinde toplanır.

1. Konferansımızın onayladığı tüzüğümüzde pratik içinde ortaya çıkacak ihtiyaç ve değişiklikler vb 2 konferansın görevidir.

Ekim 2021

*“Örgütü, örgüt yapan, onu kitlelere
tanıtan, programlar veya yaldızlı laflar
değil, devrimci eylemdir.”* **Mahir Çayan**

**... Özgür-eşit, sömürsüz bir gelecek için, zaferi elde
ede bilmek için bedelleri, yenilgileri göze alabilmek
gerekıyor.**

**Bu düzen yıkılmaz değil, yıkılır ama bunun için
mücadele etmek gerek...**

**Bunun için cüret, cüret ve daha fazla cüret gerekiyor,
kaybedecek hiçbir şeyimiz yok!**

Ama kazanacağımız koskoca bir ülke, dünya var!